

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A TEMPTING
MONSTERS
STORY

THE BASILISK OF STAR MANOR

KATHRYN MOON

Yıldız Ana Dallarının Temelleri

A TkMPTIUG MOUSTkRS UOVk11A

Telif hakkıyla korunan bir çalışmanın izinsiz olarak çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmaksızın yapılan telif hakkı ihlalleri de dahil olmak üzere suç teşkil eden telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına katılmayın veya teşvik etmeyin. Yazar haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

✿ Vellum ile oluşturuldu

Telif Hakkı @ 2022 Kathryn Moon

The Company of Fiends, Tempting Monsters İkinci Kitap

İlk yayın: 23 Haziran 2022

Kapak [tasarımı](#): [Merry Book Round Kapak](#)

[tasarımı](#): Bookish Dreams Editing

Kathryn Moon tarafından biçimlendirme

Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın tamamen veya kısmen, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Kathryn Moon tarafından

yayınlandı

ohkathrynmooon@gmail.com

Kathrynmooon.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

Kertenkele olan kelim Sophie için.

C O U T k U T S

Önsöz ve İçerik Bilgileri

1. Yılanın Çukurunda
2. Magdalena Mortimer'in Maçı
3. Akşam Yemeği ve Tatlı
4. Çiçek Açıyor
5. Liderlik ve Takip
6. Pazarlık
7. Zafer
8. Ormanın İçinde
9. Grendel
10. Tamamen

Sonsöz Teşekkür

Kathryn Moon

tarafından da

yazılmıştır

F O R k V O R D A U D C O U T k U T I U F O R M A T I O U

Bu roman ilk olarak Kurtlar ve Savaşçılar antolojisinde yayınlanmıştır! Beşinci bölümdeki kısa bir ek sahne dışında içeriği aynı kalmıştır.

Bu hikaye şunları içerir: Şiddet (aksiyon ve çatışma sahneleri), geçmiş tıbbi bakım travmasının tartışılması, seks işçiliği (rızaaya dayalı), deneyimsiz FMC, görme engelli FMC ve yatak odası sahnelerinde yer alan canavar fiziksel özellikleri. Daha detaylı bilgi için [web siteme](#) göz atın.

CHAPTER 1

IU T Hk S U A fl k' S P IT

Tirsha'nın oturma odasındaki saatin uğultusu gece yarısını çalıyor, yankılanan her vuruş kulaklarımda biraz daha yüksek sesle çınılıyordu. Yine de bekledim. Kapının dışındaki salondan hiç ses gelmiyordu, oysa ev başımın üzerinde cıvıl cıvıldı. Adamdan hiçbir iz yoktu. Geldiğimde -eğer bir erkekse- siyah maskeyi gözlerimden kaldırıp etrafımı inceleme fırsatı buldum. Oda bereketli ve karanlıktı; en iyi dokuma jakarlar ve yoğun kadifeler, taze cilayla parıldayan koyu renkli ahşap mobilyalara uygulanmış, kabartmalı deri duvar kâğıtları meyveler, sarmaşıklar ve yüksek duvarlara tırmanmak için birbirlerinin üzerinden sürünen orgiastik figürlerle bastırılmıştı.

Gösterişliydi ama bir kraldan da bu beklenirdi sanırım.

Bu odayı daha önce de ziyaret etmiştim ama hiçbir zaman yalnız başıma alanı inceleyememiştim. Bakışlarım, gösteriler için tasarlanmış ve ağır ve özenli halılarla kaplı zemine indirilmiş geniş bir platformun yanındaki büyük bir aynanın çerçevesini sıyırdı.

Ayak sesleri koridordan yavaşça ve hafifçe sürüklenerek yaklaştı ve insanları bakışlarımdan koruyan kumaş kalkanı isteksizce indirdim. Birsha'nın insanlığından birkaç nedenden ötürü şüphe duyuyordum -bu zalim sefahat evi de bunların arasındaydı- ama doğasının gerçekliği, karıştığı canavarlar topluluğu için hâlâ kesin değildi. Görünüşe göre ölümsüzdü ama bazı söylentiler duymuştum.

Kapı açıldığında elimde bir bardak porto şarabıyla koltuğa uzandım. Maske, kendimi aptal durumuna düşürmemi engellemeye yetecek kadar, örgünün içinden biraz görünürlük sağlıyordu. Etrafımda ne olduğumu bilenleri tedirgin etmeye yetecek kadar. Eğer görüşüm bir odada gezinmek, onlara doğru kusursuzca bakmak için yeterince açıksa, onları öldürmek için yeterince açık mıydı?

Birsha koyu renkli tülün içinde sadece gölgeli bir figürdü. Onunla daha önce üç kez karşılaşmıştım ve onu biraz küçük ve etkileyici olmayan bir silüet olarak bulmuştum. Ama zevk evlerine olan hakimiyeti tartışılmazdı ve saygı duyduğum canavarların bir zamanlar insan olan bu krala boyun eğdiğini görmüştüm.

Bu gece geldiğinde kamburdu, topallıyordu ve nefes alıp vermesi gürültülü ve zordu, ciğerleri ıslaktı.

"Hayır, olduğun yerde kal Marius, formalitelere ayıracak vaktim yok," diye homurdandı Birşa, ayağa kalkmak için yer değiştirdiğinde bana doğru bir el salladı.

Kan ve çürük kokuyordu ve ben de bu kokuyu bastırmak için limanı dudaklarıma götürdüm. "O zaman açık konuşacağım. Neden benimle konuşmak istediniz?"

Birşa kendini büyük koltuğa bırakırken nefesi kesilmişti. Koltuk onu daha da küçültüyordu ama belki de eski bir kral olarak bu büyüklüğü hak ettiğini düşünüyordu - bu modern zamanlar için bir taht.

Bana kalırsa Birsha artık tek bir şeyin kralıydı, o da canavarlar için işlettiği genelevlerdi. Bize 'koruma' sözü verdi, yakalanma tepkisi olmadan arzularımızı gerçekleştirmemize izin verdi. Çünkü kullanmamız için elinde tuttuğu o zavallı, zayıf yaratıklar -insan ve canavar- tuzağa düşmüşlerdi. Hiçbiri kurtulamadı. Çok azı bu salonları ziyaret eden canavarların iştahına karşı uzun süre dayanabildi.

"Geçenlerde Magdalena Mortimer'in yeni evine bir davetiye almışsınız," dedi Birşa.

Oturduğum yerde gerildim ve dilim dişlerimin arkasına geçerek zehrimi sürükledi. "Ben yaptım." Yıldız Malikânesi'ndeki bağlantımı nereden bildiğini sormanın bir anlamı yoktu. "Bu Yedi Peçe'deki konumumu bir şekilde etkiler mi?"

Birsha kıkırdadı. "Hiç de değil. Ya da pek olası olmadığını söylemeliyim. Kabul etmeye niyetli

misiniz? Duyduğuma göre üye sayısı astronomikmiş."

Yıldız Malikânesi üyeliği pahalıydı, özellikle de Birsha'nın fiyatlarıyla karşılaştırıldığında, ama Mortimer canavar müşterilerini sadık ve hevesli genç kadınlarla eşleştirmekle ünlüydü. Onun evine katılan canavarlar neredeyse hiçbir zaman başka bir yerde arkadaş aramazlardı. Daha romantik söylentiler de vardı, şüpheli ama ilgi çekici buldularım.

Birsha, "Ve tabii ki önceki eviyle ilgili son trajedi de var," diye düşündü.

Söz konusu ev olan Rooksgrave Malikânesi, birkaç müşteri ve genç bir kadın hâlâ içerideyken yanmıştı. Bariz olanı belirtmekten kaçınmak için dilimi ısırđım - yangından Birşa *sorumluydu*. Elbette kendi elleriyle değıl. Krallar nadiren kendi kirli işlerini yaparlar.

"Mortimer'ın peri masalı kibritlerine inanma eğiliminde değılim," dedim. "Ama bütün bu yaygaranın nedenini merak ediyorum. Ben gideceğim."

Birsha cevabıma kıkırdadı. "Sen her zaman pragmatik bir yılandın."

Öfkelendim ve kızgınlığımı bir yudum porto şarabıyla kapattım. *Yılan*. Sanki doğanın küçücük bir hayvanıymışım gibi. Bir basilisk de Birsha kadar kraldı ve ben tacımı çok daha asaletle takıyordum. İçkiyi indirirken siyah boynuzlarımı yüksekte tuttum, yüzüm Birsha'nın başının gölgesine bakacak şekilde döndü ve sessizce meramını anlatmasını bekledim.

Birsha omuz silkerek, "Kendi rekabet merakımı kabul ediyorum," dedi. Keskin bir nefes alış verışı oldu. Yaralıydı. Bu adamın işyerlerini ziyaret ettiğim onca yıl boyunca hiçbir zayıflık belirtisine rastlamamıştım. Ama sonuçta bu mümkündü ve nasıl *olduğunu öğrenmek için* aniden çaresiz kalmıştım.

Sorarsam muhtemelen kafamı tepside bulurum.

"Bir casus istiyorsun," dedim. Boşa harcayacak vakti olmadığını söyleyen bir adam için, kesinlikle dolambaçlı yollardan konuya giriyordu.

"Ben bir olasılık istiyorum," dedi Birşa. "Eğer sizi faydalı bulursam, evlerim emrinize amade olacaktır."

Bunun üzerine başım öne eğildi. Zenginlikten yoksun değıldim ama Birsha'nın sefil zavallılarına para harcamak ağızımda kötü bir tat bırakıyordu. Zaten bu yüzden Mortimer'ın kızlarına üye olmaya çalışmıştım.

"Soğukkanlısın Marius," dedi Birşa. "Aradığın şeyi o evde bulamayacaksın."

Ben de öyle düşünmüştüm ama bunu söylemeye cüret etmesi içimde hırlama isteğı uyandırdı. Ama Birsha hayır denecek bir adam değıldi, bizim çevremizde değıl. Ve eğer benden bir şey istiyorsa, karşılığında bir şey isteyecek gücüm vardı. Ama ne kadar?

"Taze kanınızı istiyorum," dedim. "En acınası yaratıklarınızla bedava geceler istemiyorum. Yeni mallar için ilk reddetme hakkını bana verin."

Çenesinde gıcırdayan dişlerini bir zafer duygusuyla dinledim. Eğer böyle bir şey söz konusu olmasaydı, güler ve hemen reddederdi. Yıldız Malikânesi'nde bana ihtiyacı vardı. Et kralına karşı gücüm vardı.

"Hepsi değıl," dedi Birsha. "Müzayedeler çok popüler."

"İşim bittiğinde onları açık artırmaya çıkarabilirsin. Mallarınıza zarar vermeyeceğimi biliyorsunuz." Yine sessizlik. Ben kazanacağım.

Birşa, "Bu özel bir pazarlık," dedi. "Kazandığın şey hakkında çenenin kapalı tutacaksın yoksa dilini kaybedersin."

Anlatacak kimsem yoktu. Kimseyi *istemiyordum*. Yedi Peçe ve Yıldız Malikânesi gibi evler gerekli fiziksel rahatlamayı sağlıyordu ama bunun tek nedeni, kendimi dikkatsizce insanların çalışmalarına maruz bırakmakla ilgilenmememdi. Hem doğam hem de zevklerim yalnızdı. Yıldız Malikânesi'nin ayrıcalığı -hem üyelikleri hem de Magdalena Mortimer'ın eşleştirmelerinin doğası-

bana cazip geliyordu ama gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu.

Ve Şimdi mükemmel bir yedek planım vardı - ilk reddetme hakkı ve Yedi Peçe'de tercih edilen açık büfe.

"Anlaştık," dedim başımı eğerek. Elimi uzatmadım ve Birsha da elini uzatmak için bir hamle yapmadı.

Bu canavarlar arasında bir pazarlıktı, beyefendiler arasında değil.

CHAPTER 2

MA G DA 1k U A MORT IMk R' S MAT C H

Arabamın sığınağında, koyu renkli tül perdelerin ardında, Yıldız Malikânesi'nin parlak ve görkemli cephesini incelemek için kendime bir an izin verdim. Güzel bir yerd, muhtemelen kendi servetini elinde tutamayan bir soylunun yıkılmış malikanesiydi. Ve şimdi bir cadıya aitti. Canavarların zevkine hizmet eden insanlarla dolu.

Bunlar tuhaf zamanlardı.

Yıldız Malikânesi gözlerden uzaktı, meraklı gözlerle dolu köylerden oldukça uzaktaydı ve yemyeşil bahçelerle çevriliydi. Bir ağaçtan meyve toplayan büyülü bir heykel vardı ve minyon yeşil bir ev elfi kapıda itaatkâr bir şekilde bekliyordu.

Ceketimin cebine uzandım ve gözlerimin köşelerini bile korumak ve temas ettiğim kişileri korumak için özel olarak yapılmış bir çift siyah gözlük çıkardım. Rahatsız edici bir baş belasıydı ve bana gölgeli bir balonun içinde var olduğum hissini veriyordu ama yine de bir gereklilikti. Onları taktım ve arabadan dışarı adım attım, açık kapıda başka bir figür belirdiğinde donup kaldım.

Gözlükler dünyanın sesini kısıyordu ama bu kadar aydınlık bir günde önümdeki manzara hâlâ netti. Siyah saçlar, güneş ışığında parıldayan sıcak kahverengi bir ten ve bana dik dik bakan kedi gözleri.

"Yılan."

Yılan, yılan olarak adlandırılmanın bir adım ötesinde değildi ama bu kadının bana saygı borcu yoktu. "Sfenks," diye başımı sallayarak cevap verdim.

Yıldız Malikânesi'nin bir sfenksi vardı. Birsha'nın eve karşı harekete geçmemiş olmasına şaşmamalı.

"Bu duvarların içinde bir santim yanlış adım atarsan, İngiltere'deki bütün horozları kapıda öttürürüm," dedi.

Arabamda kaldım, sfenksi ve malikâneyi inceledim ve seçeneklerimi tarttım. Birsha'nın casusu rolünü oynamak bana ancak hayatta kalırsam fayda sağlayacaktı ve pazarlık ettiğim kazançlarla pek ilgilenmiyordum. Eğer onun emrinde çalışırken yakalanırsam, bu sfenks beni ölü görecek.

"Khepri, sevgilim, her ne isen-Ah!"

Cadı Magdalena, sfenksin yanında belirdi. Çok güzeldi. Yıllar önce onunla tanıştığımda onu başlı başına baştan çıkarıcı bulmuştum ve gördüğüm en tehlikeli yaratıklardan birinin yanında duruyor olmasaydı yine bulabilirdim. Bir cadıya göre olgun bir görünümü vardı ama görüldüğünden en az bir asır daha yaşlı olduğundan emindim. Etkileyici.

"Mösyö Nyvern," diye selamladı Magdalena, gözlerini hafifçe devirerek Khepri'yi kenara itti. "Sizi tekrar görmek güzel. Lütfen içeri buyurun."

"Yapmasa daha iyi olurdu," diye mırıldandı Khepri, ben yavaş adımlarla ilerlerken beni izliyordu. İleri atılmak ve boğazımı parçalamak için gerçek formuna dönüşmek için hiçbir hamle yapmadı, ben de sebat ettim.

"Davetiye çıkarıldı," diye fısıldadı Magdalena ortağına. "Anlaştık. Onun için en iyi seçim o."

Yani sfenks bir müşteriden daha fazlasıydı. Evin ortağı mı? Benim için daha da kötü

bir haber. "Sanırım genç kadın zaten burada?" Dikkatlerini çekerek sordum.

"Öyle" dedi Magdalena, iç çekerek ve Khepri nihayet içeri girmeme izin verecek kadar geri çekilirken bana telaşlı bir gülümseme sundu.

İki kadın -cadı ve sfenks- yan yana durmuş, birbirlerine rahatça dokunuyorlardı. Magdalena

Khepri'nin altın rengi kadar solgundu, delici gözleri ve aynı derecede siyah saçları vardı. İkisinden daha uzun boyluydu, narin yüz hatları vardı ve yarattığı tehlikeye rağmen, sanki bakışlarımı doğrudan görmek için taktığım koruyucu gözlüklerin arkasından bakmaya çalışıyordu.

Aptalca. Sfenksi korkutamayabilirim ama bakışlarım bir cadıyı kolayca öldürebilir.

Geniş ve aydınlık giriş holünü incelemek için döndüm ama evin geri kalanına açılan kapılarda duran iki ev elfinin dışında yanımızda kimse yoktu.

"İlk saniyede dişlerini ona geçiremezsin, yılan," diye tükürdü Khepri. "Khep, lütfen," diye tısladı Magdalena.

Khepri meydan okuyan bir bakışla cevap verdi ve cadı ofladı.

"Khepri haklı, elbette," dedi Magdalena, elini sallayarak ve ortağının düşmanlığının garipliğine gülmeye çalışarak. "Sizi eşinizle tanıştırmadan önce sizinle kısa bir konuşma yapmak istiyoruz."

Benim *eşim*. Sanki bir cadı onca varlığın arasından bir insanı çekip çıkarabilir ve benimle *eşleştirebilirmiş* gibi. Takmak zorunda kaldığım gözlükler en azından yüz ifademini bir kısmını gizlememe yaradı, gerçi kendi düşüncelerimi gizlemekte yeterince iyiydim. İki kadına başımı salladım. Magdalena iç çekti ve dönerek onu takip etmemi işaret etti; Khepri arkadan gelirken sfenksin bakışlarının boynumu tırmaladığını hissetmemek için elimden geleni yaptım.

Yıldız Malikânesi'nin büyük odalarından -geniş kütüphaneler ve seks kokan ve bahçedeki verandaya bakan oturma odaları- uzaklaştırıldım ve bir cadının aletleriyle dolu küçük, sade bir ofise götürüldüm. Otlar, parşömen ve yine seks kokuyordu ve küçük bir masanın üzerinde bekleyen bir çay seti vardı.

Magdalena'nın karşısındaki koltuğuma oturdum ve Khepri kapıyı koruyarak pullarımın ve dikenlerimin sırtımda kaşınmasına neden oldu.

"Gözlüklerinizle beni dezavantajlı duruma düşürüyorsunuz, korkarım," dedi Magdalena, hâlâ gülümseyerek, hâlâ gergin bir şekilde yerine otururken.

Arkamdaki sfenksten bir hırıltı kopararak, "Seni onlarsız çok daha iyi bir hale getirirdim," diye cevap verdim. Sinirlerim sonunda beni sinirlendirdi. "Bu bir tehdit değildi, pençelerini geri çek!"

"Eğer düşünüyorsan-"

"Khepri." Magdalena'nın da sabrı tükenmiş gibiydi, dudaklarını büzerek omzumun üzerinden bana bakıyordu. Magdalena dikkatini tekrar bana çevirmeden önce hırıltısı azaldı. "Evet, elbette. O halde bundan sonra söyleyeceklerimi ciddiye aldığına inanmayı seçiyorum."

Onaylamak için başımı eğdim.

Magdalena, "Genç kadın Lillian Exley'de aradığınızı bulacağınızdan gerçekten eminim," dedi.

Lillian.

"Ancak," diye devam etti, daha kararlı bir şekilde, "bu evde çalışmayı seçenler her zaman önceliğim olarak kalacaktır. O... burada yeni. Ve fiziksel zevkler konusunda da yeni."

"Ne?" Bu fikre güldüm. "Acemi bir fahişe mi?"

"Bakire," diye düzeltti Magdalena ve kahkahalarım aniden kesildi. "Onu eve getirmeden önce aşırı baskı altındaydı ve ona istediği kadar kesintisiz teselli zamanı önerdik. Ama müşterilerimizden birini almak istediğine inanıyor."

Bir bakire. Yüzümü buruşturdum ve cadının görüp görmemesini umursamadım. Birsha'nın zevkleri benimkilerle uyuşmuyordu ama o genellikle ne yaptığını bilen tipleri seçerdi. En azından kendilerini canavarların pençesinde bulmadan önce.

"Onun hazır olduğuna inanmıyorsun," dedim açıkça. *Davetiye neden çıkarılmıştı? Kızın yanıldığını kanıtlamak için mi?*

Magdalena, "Büyük sabrın büyük ödülleri getireceğine inanıyorum," dedi ama iyimserliği boş çıktı.

Beni ölüme götürebilecek bir pazarlık yaptım ve sonunda gösterecek hiçbir şeyim olmayacak, diye düşündüm.

"Her zaman geri çekilebilirsin," diye mırıldandı Khepri arkamdan. "Ücretini tamamen geri alacaksın." "Önce onunla tanış," diye ısrar etti Magdalena başımın üzerinden sinirli bir bakışla.

"Bununla çok gurur duyuyorum.

maç."

"Elbette onunla buluşacağım," dedim, çünkü başka bir cevap sfenksi haklı çıkarırdı.

Belki de durum o kadar vahim değildi. Belki de genç kadın bir canavarın sevgilisi olmaya inandığı kadar hazırdı. Belki de Birsha'nın emirlerini yerine getirmeyi beklerken bahçe yürüyüşlerinde parmaklarımı oynatabilir ve boğazımda sfenks olmadan pazarlıktan çıkabilirdim. O zaman istediğim kadar istekli bedene ulaşabilirdim.

Pek olası olmayan ve içi boş bir zafer olacaktı ama mümkündü. "Onu alacağım-"

"Hayır," diye homurdandı Magdalena, Khepri'nin sözünü keserek. "Oat onu onunla buluşmaya götürecektir. Sen burada kalacaksın. Senin homurdanman işleri hiç kolaylaştırmayacak."

Gözlüklerden anlamak zordu ama cadının kızarmış olabileceğini düşündüm. O zaman çok fazla şüphesi vardı. Harika.

Ayağa kalktım ve Khepri kapıyı benim için açarken geri çekilmemeyi başardım. Koridorda bir ev elfi bekliyordu ve kendini benden uzak tutmaya ve bakışlarını benimkilerden iyice ayırmaya dikkat ederek aceleyle ilerledi. Evin dönüşlerini, düzenini not aldım, bunun tam da daha sonra bana sorulabilecek türden bir bilgi olduğunun farkındaydım. Ve hazırlıklı olmak daha iyi olacaktı, bu karmaşadan erken çıkmak daha kolay olacaktı.

Büyük merdivenlerden ikinci kata çıktık, sonra batı kanadına gitmek için sola döndük. Ev cini bir kapıya vurdu ve beklemem için elini kaldırdı. Koridorun sonunda bir pencere vardı, bahçe labirentinin kenarındaki sık bir ormana bakıyordu.

"İçeri gel."

İçeriden gelen ses net, sakın ve hoş bir sessizlikteydi. Ev cini başını eğdi ve kapıya dokunmadan koşarak uzaklaştı.

Gerçekten misafirperverlik.

Kapıyı açtım ve içeri bakarken kaşlarımı çattım. Odanın perdeleri çekiliydi ve yanan bir lamba yoktu. İçerisi karanlıktı ve sadece güneşli koridorun ışığı, rahat bir şekilde döşenmiş oturma odasını görmemi sağlıyordu. İçeri girdim ve kapıyı açık bıraktım ama ışık odanın sadece yarısına ulaşıyordu. Kızdan hiçbir iz yoktu.

"Korkarım sizi görebilseydim daha iyi karşılayabilirdim. Bir lamba yakabilir misiniz?" Bunun kasıtlı bir rahatsızlık olup olmadığını merak ederek sordum. Karanlığın baştan çıkarıcı olmasını mı istemişti?

Ancak bir dakika boyunca sessizlik hakim oldu. "Komiklik mi yapıyorsun?"

Başımı sesin geldiği yöne çevirdim, biraz daha keskin ama yine de narindi. Aşırı hassas işitme duyum için rahat bir ton ve ses. Odanın uzak köşesinde bir hareket yakaladığımı sandım ve ellerim yanımda kenetlendi.

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye cevap verdim, kelimelerimi eşit ve sakın tutmaya çalışarak. Birsha'nın iyiliği için burada kalmak istiyorsan sabırlı bir aziz rolü oynamalıydın.

Kız, Lillian, iç çekti ve yer değiştirdi. O zaman kesinlikle o köşede.
"Ben... Ben lambanın nerede olduğunu bilmiyorum. Bu odayı henüz ezberlemedim."

Sonunda anlamam bu kadar uzun sürdüğü için biraz utandım.

"Bu maçı gurur duyuyorum," demişti cadı.

Tabii ki. Çok zekiceydi.

Bakışlarımdan dolayı tehlikede değildi. Ve ben...

Dönüp kapıyı kapattıktan sonra gözlüğümü çıkarmak için uzandım ve bir an tereddüt ettim.

"Kör müsün?"

Nefesi kesildi. "Tabii ki"

İçimi çektim ve gözlüğümü çıkardım, odayı yeni ve net görüşüme göz kırptım. "Özür dilerim.

Sanırım Madam Mortimer bunun büyüleyici bir ifşa olacağını düşündü. Bakışlarım çoğu kişi için tehlikelidir."

"Bana size söylediklerinden daha fazlasını söylediler," dedi.

Yıllar sonra ilk kez, önümde karanlık ve bilinmezlikten oluşan bir perde olmadan başka bir insana bakmakta özgürdüm. Ve gerçekte.

Lillian Exley benim ilk tercihim olmazdı.

Bukleler halindeki açık renk saçları ve tüylerini yolup telaşla giydiği için başka birinin onun için seçtiğinden emin olduğum tüllü küçük elbisesiyle yeterince güzeldi. Elbise onun için çok büyüktü ve mevsimi de geçmişti. Zayıftı ve boyu sadece burnumun ucu kadardı ama hafif sıkılmış bir hali vardı, vücut dilinden rahatsız olduğu belliydi.

Daha iyi görebilmek için perdeleri açmaya hevesli bir şekilde odanın diğer tarafına doğru ilerledim ve başını yana çevirerek beni dinledi. En azından profili iyiydi, kadınsı ve zarıftı. İyi bir kemik yapısı ve biraz cansız bir kadın görünümü vardı.

"Basilisklerin sadece şiirsel hayvanlar olduğunu sanırdım," dedi.

Ona alçak sesle konuşmasını mı söylemişlerdi, yoksa bu da Mortimer'ın uyumunun bir başka doğal zaferi miydi? "Gururum okşandı," dedim perdelere uzanırken.

Güneş ışığı Lillian'ın yüzüne aniden ve sert bir şekilde vurdu; çenesi sanki tenindeki sıcaklığın farkındaymış gibi hafifçe kalkmasına rağmen irkilmedi bile. Gözleri sütlü bir gümüş rengindeydi ve teni olağanüstü derecede solgundu, yutkunurken boğazında narin mavi damarlar titreşiyordu. Ağzı yüz hatlarına göre genişti, çekici olmasa da çarpıcıydı.

"Nedenini hayal bile edemiyorum," diye mırıldandı.

Sırıttım ve onu incelemeye devam ettim. Kaskatı kesilmişti, gergindi ama ben yavaşça yaklaşıp üzerine gölge düşürmemeye, bu nadir manzarayı bölmemeye dikkat ederken bile kıpırdamadı.

"Madem bu kadar çok şey öğrendin, bana kendini anlatmayı sana bırakıyorum" dedim. "Ne olmuş bana?" diye sordu.

Boğazı çok güzeldi. Benimle eşleşmemiş olsaydı, Mortimer'ın onun için bir vampir bulacağından emindim. O eklemleri atardamarlar için çıldırırlardı.

"Seni buraya neyin getirdiğini söyle," diye önerdim.

Kısa bir süre kasıldı ve sonra yüzünü bana doğru çevirdi. Bakışları amaçsızca hareket ediyordu, örtülüydü ve kirpikleri soluk çerçeveli, kalın ve tüylüydü. "Ben... Seni buraya neyin getirdiğini bana söylemediler."

Magdalena Mortimer çaresizliğime güveniyor olmalı, diye düşündüm. Lillian Exley çekici ya da baştan çıkarıcı olmaya hiç ilgi göstermiyordu. Birsha'yla pazarlık yapmasaydım, genç kadını buzları eritmeye daha yatkın bir eş bulması için terk ederdim.

Bir nefes aldım ve dilimde menekşelerin tadını yakaladım. Burada zamanımı bekleyecektim. Sfenksin pençelerini geri çekmesi için ürkek kadına saygılı bir şaperon gibi davranacaktım.

"Canavarları bunun gibi evlere her zaman getiren şey, sizin türünüz tarafından kabul

edildiğimizi hayal etme ihtiyacıdır," dedim.

Hafifçe kaşlarını çatı. "Kendi aranızda kabul görmüyor musunuz?"

"Bazılarımız öyle. İnsanlar sınıflara ayrılmak için ne kadar sebep buluyorsa, biz de buluyoruz," diye izin verdim. "Ama insanlar imkansız bir bağdır. Sadece haysiyetle, güçle değil, tüm dünyalarımızla ayrılmışız."

"Neden?"

Göz kırptım. Artık ona ulaşabiliyordum. Boğazının etrafında eski izler, neredeyse solmuş çürükler ve bileklerinin etrafında yara izleri olan daha koyu izler vardı. Kısıtlamalar. Merak parmak uçlarımı kaşındırdı. "Tarih birçok kez tekrarlandı. İnsanlar birey olarak savunmasızdır, ama şimdi sayıca bizden her zamankinden daha fazlasınız. Sadece Londra'da bizim binlercemize karşılık sizin milyonlarcanız var."

"Arzuladığın şey gerçekten bağlantı mı?" diye sordu, kaşları çatılmış o geniş, dolgun dudaklarında daha da derinleşerek. "Yoksa korktuğun şey üzerinde hâkimiyet mi?"

Sırıttım ve zehrimin tadı ağızımda keskinleşti. "Bu çok zekice bir soru, başka kimseye asla sormamalısın."

Yüzüne uzandığımda sertleşti ama yine de geri adım atmadı. Nazikçe kavradığımda çenesinde meydan okuyan bir sıkışma vardı ve omuzları geride, gururluydu. Gururla yetiştirilmiş bir asil gibi konuşuyor ve duruyordu ama iyi yetiştirilmiş hiçbir kadın, bu kadar güzel bile olsa, hayatında bir tür utançla karşılaşmadan genelevin yolunu bulamaz.

"Senin sıran," dedim boğazındaki eşit izlere bakarak. Yakında solacak ve geride hiçbir leke bırakmayacaklardı. Donup kaldığında, sessiz kaldığında, "Seni buraya neyin getirdiğini söyle." diye ekledim.

"Hayır."

Sözcük fısıltıyla söylenmişti, ancak bu, konuştuğu sertliği gizlemiyordu.

Yılmadım, boştaki elimle bileğini buldum. İlk kez irkildi ve geri çekilmeye çalıştı, ama sadece parmaklarım avucunun içine girene kadar. Elini dudaklarıma götürdüm ve öpücük parmak eklemlerine konarken yüzünü izledim.

"Pekâlâ. Bu akşam yemeği aşağıya götüreceksin mi?"

Üzerinden bir şey geçti. İlgiden şüphelenmiştim. "Evle mi?"

Birbirimize olan ilgisizliğimizi Khepri'nin gözlerinden uzakta saklamak daha kolay olurdu ama rol yapabilirdim ve biraz iyi davranmak beni daha sonra kurtarabilirdi. "Ve ben."

Şimdi rahatlamıştı, elimi elinin içinde, parmak uçlarımı çenesinin üzerinde görmezden geliyordu. "Memnuniyetle, teşekkür ederim," diye cevap verdi.

Kibar bir toplumda yetişmiş genç bir kadının otomatik bir tepkisiydi bu ama işleri zorlaştırmadı.

CHAPTER 3

DIU U k R A U D D k S S k R T

Star Malikanesi'nin akşam yemeği müstehcen ve sıradan bir olaydı. Çiftler, heykel uşaklarının ve ev elflerinin masaya getirdiği yemek tabakları kadar birbirlerini öper ve ziyafet çekerlerdi. Aşıkların dudaklarından birkaç tanıdık ismin mırıldandığını duydum ama biz canavarların hiçbir

birbirimize dikkat etmeliyiz.

Aslında masadakilerle gerçekten ilgileniyor gibi görünen tek kişi Lillian'dı. Taktığım ince maskenin arkasından onun bakışlarını yakaladım, mum ışığı kolunu aydınlatıyordu, bir yandan dikkati dağılmış ısırtıklar alırken bir yandan da belli ki masanın etrafındaki porselenlerin her kelimesini, sesini ve cızırtısını dinliyordu. Birsha için benden daha iyi bir casus olabilirdi. Odanın kakofonisi başımı ağrıtıyordu ve Lillian konuşmak için çok az çaba sarf etti.

Ama bunu yaptığında, yakınıma eğildi ve nefesinin altında konuştu. Yine de benim için yeterince yüksekti.

Muhtemelen sırlarımızı paylaşıyor muydunuz gibi görünen küçük fısıldaşmalar.

Omzu benimkine değdi. Şimdi biraz daha az eski püskü bir elbise giymişti ama leylakın yumuşak tonu diğer yemek yiyenlerin koyu tonları arasında göze çarpıyordu ve mum ışığında benim için en kolay görülebileniydi. Vampirleri çekmek için kan kırmızısı bulanıklığı. Derin mürekkep mavileri ve siyahlar sergilenen teni gösteriyordu. Hatta ejderhanın yanında olduğunu düşündüğüm genç bir adamın üzerinde şok edici bir sitrin yelek bile vardı. Hepsi de benim yanımdaki solgun genç kadının aksine.

"Müzik nerede?" Lillian mırıldandı, parmak uçları masa örtüsü üzerinde şarap kadehinin sapına doğru yürüyordu.

Tabakların düzenini hemen ezberlemişti ve bir ev cini görevi yönetmeden önce ona hizmet etmeyi teklif etme şansım bile olmamıştı.

"Sosyal odalardan birinde."

"Sosyal odalar mı?"

"Hemen emekli olmak istemeyenler için," dedim. "Ya da gösteri yapmayı sevenler için." "Gösteri mi?"

"Diğerlerinin önünde gösteri yapmak için." Onun masum ya da en azından cahil olduğunu hatırladım ve bir an için küçük bir müziğin bu kadarla sınırlı olduğuna inanmasına izin vermeyi düşündüm. Ama akşam yemeği sıkıcı geçmişti ve kendimi onu kızdırma dürtüsüne teslim olmuş buldum. Dudaklarımı kulağının kabuğuna götürdüğümde geri çekilmedi. "Skandal hareketler, Bayan Exley. En iyi haliyle kamu ahlaksızlığı."

Nefes almadı ama başını bana doğru çevirmeden önce bir anlığına dudaklarına götürdüğü şarap kadehinin parıltısını yakaladım. Boynunun arkasındaki bir kıvrım boğuk görüşümü etkiledi. "Herkesin gözlem yapmasına izin var mı?"

Güldüm ve kıvrım nefesimin hızıyla seğirdi. Böyle bir boyunda mücevher olmalıydı... ya da belki de çıplak kalması daha iyiydi.

"Sanırım öyle," diye itiraf ettim.

"Beni şok etmek istedin," diye belirtti. "Biraz."

"Magdalena ve Khepri benim için pek çok soruyu yanıtladılar. Tamamen hazırlıksız değilim," dedi nazikçe ama yanakları bir ton daha karardı.

"Sorularınız neydi?" Nefes nefese kalışına tekrar gülerек sordum. "Pekâlâ o zaman. Sizi

eğlendirmek için harcadığım çabalardan vazgeçiyorum."

"Bu... bu sadece izlemek için mi?"

Konuşmanın gidişatını takip etmem bir anımı aldı. "Performanslar mı? Seks bir

duyusal deneyim. Sahnenin dışından bile görülecek çok şey olduğu gibi dinlenecek de çok şey var."

Birazcık gülümsüyor muydu? Kaşlarını çatıyor muydu? Maskenin gizlediği çok şey vardı ve sonunda bana bakabileceğim biri sunulduğu halde diğer konukların önünde oturup bakışlarımı korumak zorunda kaldığım için içerliyordum.

Lillian elini masadan kaldırdı ve çeneme çarpmadan önce aramızdaki dar alanda gezindi. Parmaklarının arkası çenemden yukarı doğru kaydı. Dokunuşu neredeyse benimki kadar serindi ve pozisyonlarımız tersine döndüğünde kendimi onun kadar hareketsiz kalmaya zorladım. Bileğinde daha fazla menekşe kokusu vardı ve orada da biberiyenin ipucunu yakaladım. Parmak uçları maskemim kenarına takıldı ve onu çekip almak üzere olduğunu düşünerek kaskatı kesildim, ama o sadece inceledi.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" "Çok fazla," diye yanıtladım.

"Başkalarının bende neyin eksik olduğunu düşündüklerini gerçekten anlamıyorum," dedi.

"Görebildiğiniz halde hakkınızdan mahrum bırakılmak daha zor olmalı."

Haklıydı - başkalarının önünde olmasaydık ona bakıyor olabileceğim için şimdi daha da boğulmuştum.

"Onları dinlemek isterim," dedi.

Keskin bir nefes aldım. "Öyle mi?"

"Evet. Görmemek seni rahatsız eder mi?"

"Yeterince görebiliyorum." Mumlarla aydınlatılmış, zarifçe parlayan, hiçbir şeyi araştırmayan gözlerinin gümüş rengini şimdi görebiliyordum.

Lillian baştan çıkarıcı olmayabilir ve cazibeyle uğraşmamış olabilir, ama o *merak ettim*. Şimdiden durumum iyiye gidiyordu.

Evin her iki kanadı da kalabalıktı ve yemek salonuna en yakın odalar daha çok bir akşam yemeği partisi havasındaydı. Lillian ani seslerde ya da yanından geçen bir yabancının fırçasında duraklıyordu. Serbest elinde bir baston vardı ama onu sadece tam önünde kullanıyordu, halının üzerinde yumuşak bir ses çıkarıyordu. Görme yetimi kısmen kaybetmiş bir halde kalabalıkta yolumu bulmaya alışmışım ve Lillian'dan aniden uzaklaşırsam onun da idare edebileceğinden şüpheleniyordum ama kolu benimkine sıkıca sarılmıştı, parmakları paltomun koluna giriyordu.

"Fikrini mi değiştirdin?" Alçak hırıltıların ve hafif kadınsı iç çekişlerin kulaklarıma taşındığı loş bir kapı aralığına ulaştığımızda sordum.

"Görmedim," dedi, elini gevşetip kolumda bir kez gezdirdikten sonra tekrar yukarı kaldırdı.

"Bütün canavarlar böyle güzel mi giyinir?"

"Hiç de değil. Ben bir züppeyim."

Bu bana bahsettiği ilk gülümsemeydi ve ben onu zar zor görebiliyordum.

"O zaman Magdalena'nın elbise teklifini kabul etmem gerekecek, böylece seni utandırmamış olurum," diye mırıldandı. "Belki de elflere ne giymemi istediğinizi söyleyebilirsiniz."

"Eminim kendi zevkiniz vardır."

"Olsa da fark eder mi?"

"Beni utandırmanızın bir önemi var mı?" Geçiştim.

"Sanırım bizim durumumuzda muhtemelen öyle, evet," dedi yumuşak bir sesle.

Dişlerimdeki zehri yaladım ve Lillian'ı yanımdaki karanlık odaya çektim, kenara çekilip dinlemek için durakladım. Yıldız Malikânesi'ndeki müşteriler eşlerine oyuncak bebek gibi mi davranıyorlardı? Birsha'nın açık ve çoğu zaman vahşi şehvetine göre daha zarif bir düzenlemeydi ama kesinlikle içinde olmak istediğim bir pozisyon değildi.

Oysa Lillian'ı daha önce üzerinde gördüğüm o elbise yüzünden zaten kendime uygun bulmamıştım. Kibrim konusunda kendimi kandırmaya hiç niyetim yoktu.

Ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi, ağırlığını koluma verdi ve kulağıma fısıldadı.

"Ne yapıyorlar?" Konunun değişmesiyle alay ettim ve Lillian sinirlenerek geri çekildi.

"Şşş, bekle," diye tısladım, kolumu beline dolayarak onu geri çektim. "Dinle."

İkimiz de sessizleştik ve gürültünün çoğu hala daha aktif ve daha az özel odalardan geliyordu. Sonra yumuşak bir ıslak ses ve sessiz bir inilti duyuldu. Lillian sarıldığımda yumuşadı ve kalp atışları etrafımızdaki çiftlerden gelen sesler kadar yüksekti.

"Bir öpücük," diye fısıldadım kulağına.

"Boğazına." "Hepsi bu kadar mı?"

Bastırılmış kahkahalarla sarsıldım ve tekrar yürümeye başladım. "O zaman başka bir oda, madem daha açık bir ruh halindesin."

O da aynı fikirdeydi ve sessizliği dinleyerek dikkatli adımlarla yürümeye devam ettik. Kapıya yaklaştığımızda garip bir tıslama duyuldu ve Lillian'ın eli ceketimi çekti. "Korse bağcıkları çözülüyor."

Kadınısı bir soluk alıp verme ve mum ışığındaki bir gölge ile parçaları birleştirdim. "Ağzı şimdi onun göğsünde, emdiğini duyuyor musun?"

"Bebek gibi mi?" Lillian şaşkınlıkla tıslayarak karşılık verdi ve ben de onu aceleyle yan kapıdan geçirdim.

"Çok farklı amaçlar, Bayan Exley," dedim sırtarak ve bizi bir öncekine çok benzeyen, mobilyaların üzerinde kucaklaşan çiftlerin olduğu başka bir odaya doğru götürdüm.

"Belki de yeterince soru sormadım," dedi.

Maskemden yan odadaki hareket eden bedenleri bulanık bir şekilde görebiliyordum ve daha net görmemi sağlayacak daha parlak bir ateş ışığı vardı. İskambil oynayanların, piyanoların ve sohbetlerin sesleri giderek uzaklaşıyor, etin müziği ve zevk çılgınlıkları daha net duyuluyordu.

"Belki de benden öğretmeniniz olmamı bekliyorlardı."

"Keşke müfredatı bilseydim!" Lillian tam önümüzde duran kadından gelen parlak bir çılgılla durdu. Eli ceketimi buldu ve hafifçe çekti. "Acı çekiyor mu?"

Odadaki başka biri Lillian'ın sorusuna kıkırdadı ve ben de paylaşacak bir köşe kanepesini bulmadan önce gözlerimin üstündeki gazlı bezin arkasından kısa bir süre gözlerimi kısıtım.

"Biraz acı zevki artırabilir," diye fısıldadım Lillian'ın kulağına. "Zevk aldığı için ağladı."

"Koku..." Lillian burnunu kırıştırarak sözünü bitirdi ve ben sırtıttım "Et ve ter. Uyarılma ve serbest kalma kokuları," diye teklif ettim.

Kanepenin şekli, köşedeki küçük bir kama, kalçalarımızı birbirine bastırmaya zorladı ve Lillian yanıma yaslandı, kolumu sırtında bıraktı.

"Burası daha aydınlık," dedim ona. "Biraz görebiliyorum."

"Peki sen rezil oldun mu?" diye sordu, sesi soluğu kesilmişti, kulağı sağımızdaki kanepeye dönüktü, genç bir kadın hevesle iblisin kucağına binmiş, ellerini kısa boynuzlarına dolamıştı.

"Henüz değil," dedim, Lillian'ın uzun parmaklarının boynuzlarıma dolandığını ve ağzımı yönlendirdiğini hayal ederek-

"Ne yaptıklarını tarif eder misin?" Lillian fısıldadı.

İlk görüldüğü gibi ürkek ve saf değildi. Ya da en azından çekingen değildi. Açık sözlü ve cesurdu ve muhtemelen daha önce sormasına izin verilmemiş binlerce soruya cevap istiyordu. Daha ne kadar bozulmadan kalabileceğini merak ediyordum.

Belki de sabrının karşılığını *alacaktı* ve belki de Birşa'nın emirlerini beklemek ilk bakışta görüldüğünden daha zevkli bir görev olabilirdi.

"Seni şok ettim mi?" Lillian sordu ve şöminenin parıltısı odanın ortasındaki cesetlerin arasından geçerken o geniş, hafif gülümsemeyi daha iyi görebildim.

"Biraz. Sağ tarafındaki ıslak tokatlar, sert nefesler," diye işaret ettim ve o da hızla başını salladı.

"Genç bir kadın bir iblisin sikine biniyor. Ne olduğunu biliyor musun?"

"Sikin ne olduğunu biliyorum," diye araya girdi Lillian oflayarak. "Ne demek binmek?"

"Dizlerini adamın kalçalarının iki yanına koymuş. Yüzü ona dönük, pençeleri göğüsleriyle oynuyor. Ve kadın... kendini, amını aşağı yukarı hareket ettiriyor. Adamın kucağında zıplıyor. Adamın siki onu oldukça germiş."

"Tüm bunları görebiliyor musun, yoksa biliyor musun?"

"Kıyafet giyen bir tek biz varız Bayan Exley."

Lillian'ın yanağına kısa bir dokunuşta bulundum ve orada bulduğum sıcaklık karşısında gülümsedim. Demek o

Kızarıyor.

Öpecek kadar yaklaştı ama sadece "Ses neden ıslak?" diye sordu.

Kıkırdadım ve başımı eğdim, ama alnımızın birbirine değmesine izin verdiğimde geri çekildi.

"Uyarılma ıslaktır. Eylemi çok daha pürüzsüz hale getirir. Ve daha rahat."

Bir an için bunu düşündü ve başını tekrar onlara doğru eğdi. İblis gözlemimizin farkındaymış gibi görünüyordu ve genç kadının göğüslerini daha da sertleştirdi, kalçaları genç kadınınkilere doğru kalktı.

"Oynamak mı?" Lillian sonra bana sordu.

"Mmm, pençelerinin ucuyla meme uçlarının etrafında dönüyor, çimdikliyor, kıvırıyor, fiskeliyor." Gözümün ucuyla çifti, Lillian'ın bulanık yüzünü izledim. "Şimdi kıpkırmızılar, zevkten gerilmişler. Şişmişler de."

Ona her şeyi göstermeyi teklif edebilirdim, tam olarak neresi olduğunu göstermek için ona dokunmamı önerebilirdim. I

teklif etmek *istedim*. Ama daha çok, sormasını istedim.

Canavarlar konusunda haklıydı; insanlara hükmetmek, tüm tuhaflığımız ve dehşetimizle arzulanabileceğimizi kanıtlamak istiyorduk.

Lillian üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordum ama bunu ondan kolayca *alabileceğim* gerçeğiyle değil. Güçte gerçek bir güç yoktu. Onun teslim olmasını istedim.

CHAPTER 4

IU B 1 OOM

T Lillian'ın oturma odasında çay içerek, gün ışığında onu gözlemleyerek, alışık olmadığım türden bir konuşma yaparak, zorlayıcı sorulara cevap vererek ve cevaplarım konusunda zorlanarak üç gün daha geçirdim. Gizlenmiş ve kalabalık yemek masasında üç gece daha. Lillian'a yatak odasına kadar eşlik etmeden ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurarak ayrılmadan önce sosyal odalardan birinde perspektif.

İlerleme kaydediyor gibi görünmüyordum ama saatler tamamen sıkıcı da değildi. Birsha'dan haber alamayınca, yoluma devam etmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı.

Lillian'ın oturma odasına erken vardığımda ev cini Oat'ı nöbetçi olarak buldum ve perdeler odayı ışıkla doldurmak için sonuna kadar açıldı. Elf, birkaç günlük belirsiz etkileşimden sonra benden daha az korkmuş görünüyordu ve şimdi taktığım koyu renkli gözlüklerin camlarından bana bakıyordu. Yan odadan gelen sesler kapı aralığından içeri giriyor, Lillian bir dizi teşekkür sunuyordu. Elfler onun üzerine titriyordu ve her zaman en az iki tanesi yakınlarda geziniyor gibiydi. Khepri'nin emri miydi yoksa sadece genç kadını mı seviyorlardı bilmiyordum ama neredeyse her zaman izleniyordum.

Oat oturma odasını aniden terk etti, bitişik odadaki telaşın yankısı duyuldu ve ardından bağlantı kapısı açıldı.

Yalnız kaldığımız anda gözlüklerimi çıkardım. Bunu bakabilmenin verdiği yeniliğe bağlamak istiyordum ama şu ya da bu nedenle kendimi Lillian Exley'e bakmaya giderek daha hevesli buluyordum.

"Çok dantelli," dedi selamlamak yerine, ellerini elbisesinin korsajında gezdirerek.

"Beğenmedin mi?" dedim, dudaklarımda anlaşılmaz bir gülümsemeyle.

"Sanırım biliyorum."

Başta duyduğum hoşnutsuzluğu görmezden gelmiş ve Lillian'ın eski moda ve üzerine tam oturmayan elbiselerini gördüğüm üçüncü günün ardından gardırobu için birkaç öneride bulunmuştum. Giysiler bugün gelmişti ve ona beyaz dantelli bir günlük elbise giydirmişlerdi. Eteği yanlara doğru uzattı ve kendi hareketini test ederek yerinde döndü. Kıyafetlerini seçecek kadar zorba olduğum için, onu korsesiz bırakmalarını da önermişim ve onlar da benim dediğimi yapmış görünüyordlardı. Zayıf da olsa zarif bir vücudu vardı ve ona herhangi bir düzeltme yapma fikri israf gibi görünüyordu.

"Hissettirdiği kadar açıklayıcı mı?" diye sordu.

Omuzlarının ve göğsünün etrafındaki danteller ve kollarının aşağısı şeffaftı ama korsenin olmaması, korse giymeye alışmış her kadın için sürpriz olurdu.

"İstediğim en az açık elbise bu," dedim onun yerine. Gülümsemesi kısaydı ama sahte değildi ve ben sözünü kesmeden önce pencere kenarındaki her zamanki koltuklarımıza doğru ilerlemeye başladı. "Bugün hava sıcak ve dışarıda bizim için planladığım bir şey var."

"Oh! Değişiklik iyi olurdu."

Özür dilemeyen dürüstlüğü karşısında dudaklarım tekrar seğirdi. "Gelecekte daha az tahmin edilebilir olmaya çalışacağım."

Lillian ağırbaşlı davranıp kibarca kendisine yapılan hakaretten kurtulmanın yolunu aramak yerine, bir eliyle kapı eşiğindeki bastonuna uzandı, diğer elini de bana doğru uzattı. Akşamları evi dolaşırken bastonundan çok bana güvenirdi ve ben de gezerken hangi odada olduğumuzu sürekli açıklamayı öğrenmişim. Evin arazisini ezberliyor, burada bağımsızlığını buluyordu.

Onu yavaşça merdivenlerden aşağı indirirken Lillian, "Diğer beylerin çoğu sizin kadar sık

gelmiyor," dedi.

"Belki de daha az hoş arkadaşları vardır," dedim.

Lillian küçük bir alay etti.

"Şu anda uzun bir boş zamanım var. Yanınızdan ayrılmak için acelem yok ama benden kurtulmak isterseniz haber verin," dedim, pek de alaycı olmayan bir şekilde.

"Flört etmekten daha fazlasını ödedin," dedi Lillian nefesinin altından.

Öğleden sonra ev sessizdi, hanımlar önceki akşamlarını uyuyarak geçiriyor ya da bir sonraki ziyaretçileri için hazırlanıyorlardı. Batı kanadını dönüp bahçe avlusuna yöneldiğimizde adımlarımız fayans ve parke üzerinde yankılandı.

"Flört etmek bu evde ödediğimiz ücretin bir parçası," dedim yavaşça. Benim sabırsızlığımı mı seziyordu, yoksa Mortimer'a bir müşteri için hazır olduğu konusunda yalan söylediğini mi fark etmişti? Beni şimdi geri çevirir ve sözleşmemizi iptal ederse, Birsha ile başarısız olacaktım. Daha sonra tekrar dener miydi? Benden başka biriyle?

"Ama değil-"

"Arkadaşlık başka bir şeydir. Sohbet," diye devam ettim, elimle Lillian'ı bir taburenin etrafında yavaşça yönlendirerek.

"Marius." Kolumu sıkarak beni susturdu.

Belki de bu öğleden sonrası için planımın zamanlaması kötü diye düşündüm.

"Sabırlı mısınız çünkü... sabırlı olmak istediğiniz için mi? Yoksa ilginiz olmadığı için mi?"

Olduğum yerde donup kaldım. Avluya açılan çift kapının önünde duruyorduk ve bahçedeki ışık yanımdaki Lillian'ı iyice görmemi sağlayacak kadar parlaktı. Omuzları geriye çekilmiş ve çenesi yukarı kalkmıştı, asil profili mükemmel bir formdaydı.

İlginiz yok mu?

Gerçek ise tehlikeli bir şekilde tam tersiydi. Lillian beni büyülüyordu. Soğuk bir kraliçenin asaletine ve bir fahişenin merakına sahipti. Onu mikroskop altına almak istiyordum ve dişlerimi etine geçirip altımda acıdan kıvrandığını hissetmek istiyordum.

"Sabırlıyım çünkü erkekliğim bir sfenks tarafından tehdit edildi ve çünkü yüzyıllar yaşındayım ve istediğim şeyin hazır olduğunda bana gelmesini bekleyebilirim," dedim ve Lillian'ın omuzlarının iç çekerek çökmesini izledim. Yaklaştım, Lillian'ın belini kavradım ve onu kendime doğru çektim.

Başını geriye eğmedi ama nefesi boğazıma değdi ve dudaklarımı alına değdirdiğimde titremesi ellerime geçti.

"Ama ilginizi kanıtlamanız gerekiyorsa, Bayan

Exley-" "Hayır," diye soluk soluğa kaldı Lillian.

"Yani... şu anda değil."

Sırıttım ve ona baktım, aynı anda o da arkasına yaslandı, boğazıma doğru düzensiz bir şekilde nefes alıyordu.

"Bana Lillian diyebilirsin," diye fısıldadı.

Gülümsedim ve onu serbest bırakarak avluya açılan kapıyı açtım. "Memnuniyetle, Lillian. Gel bakalım."

Yine sessizliğe gömülmesini bekliyordum. Genelde, bir gece önce iki cin tarafından kışına ve sikine ziyafet çekilen genç adam gibi bazı faaliyetlerin tanımı onu şaşırttığında böyle yapardı. Ama tekrar konuştuğunda bahçe labirentine doğru avlu merdivenlerinden aşağı iniyorduk.

"Beni Yıldız Malikânesi'ne neyin getirdiğini sormuştun." "Ve sen çok kaba bir şekilde cevap vermeyi reddettin," dedim.

Kaşlarını çatı ve ben de dilimi ısırımdım. Alay etmemin onu kızdırıp kızdırmayacağı ya da geri

ekilmesine neden olup olmayacađı hiç belli değildi.

Bir süre sonra kararlı ve net bir şekilde konuştu: "Bir yıldıan biraz fazla bir süre önce ailemi beklenmedik bir şekilde kaybettim. Annem bana uygun bir evlilik bulmak için elinden geleni yaptı, ancak durumum pek çok kişi için teşvik edici değil.

erkekler ve ben... caydırılmamış olanlara karşı dirençliydim."

"Kaybınız için üzgünüm," dedim, onu daha net görebilmek için gözlüklerimi çıkararak. Ev cinlerine diğerlerini bahçenin bu kısmından uzak tutmaları talimatını vermiştim. Kendimin ve yanımdaki genç kadını görmenin tadını çıkarmak istiyordum.

Lillian dudaklarını birbirine bastırdı. "Naftim ve tüm gerçekleri bilmiyordum. Ya da olasılıkları. Babam eski kafalıydı. Ben onun tek çocuğuydum ve bir kızdım. Ve kördüm. Eminim bu onun için büyük bir hayal kırıklığıydı," dedi. "Bu yüzden neredeyse her şeyini kuzenim Gerald Kincaid'e bıraktı."

"Ah."

"Biraz param vardı. *Yeterince param vardı*," dedi Lillian, kaşları çatılmış bir halde. Bastonuyla yolumuzu takip etmekten vazgeçmişti ama ben dinlerken bizi düzenli bir şekilde çit labirentinin merkezine götürdüm. "Ama babam da *beni* kuzenime bıraktı. Bir hasta olarak bakımımı üstlendi."

"Ve parayı."

Lillian omuz silkti. "Paranın bir önemi yoktu. Gerald evlenmek istedi ve ben reddettim. Beni bir akıl hastanesine yatırdı."

Adımlarım aniden durdu. Boğazımıza kadar labirentin içindeydik, güneş başımıza vuruyordu, koridorlarda ince bir esinti vardı. Lillian kaşlarını çatmış, kendi düşüncelerinde kaybolmuştu.

"Bir sanatoryum. Henüz reformlarla tanışmamış biri," diye mırıldandı, içinden hafif bir ürperti geçti, gözleri kapandı.

Boğazının etrafındaki izler. Bilekleri. Kısıtlamalar. Ve hiçbir kıyafetinin ona uymaması, sanki yıpranmış gibi, teninin solgunluğu bile şimdi bana açıklanıyordu.

"Magdalena seni sanatoryumda mı buldu?" Geldiğimiz yoldan geriye bakarak sordum. Gerald Kincaid'in izini sürmek zor bir isim değildi. Exley ailesiyle olan bağlantısıyla birlikte. On yıllardır kimsenin peşine düşmemiştim.

"Sanırım orada birini tanıyor. Bir keresinde başka bir kız oradan geldiğini söylemişti," dedi Lillian. Anne ve babası öleli bir yıldan fazla olmuştu. "Ne kadar zamandır?"

"Bilmiyorum. Gerald birkaç ayda bir gelip beni tekrar istedi. Bir dahaki sefere evet diyebilirdim. Bilmiyorum." Lillian'ın başı hafifçe sallandı. Eli paltomun kumaşını tutuyordu ama geri kalan kısmı katı ve metanetli görünüyordu. Muhtemelen ait olmadığı bir kafeste geçirdiği bir yılın yadsınamaz travmasının etkisiyle donup kalmıştı. "Önce Madam Mortimer'a evet dedim."

"Neyi kabul ettiğinizi biliyor muydunuz?" Parlak ve ışıltılı eve bakarak sordum, canavar derimin altında sürünüyordu.

Lillian omuz silkerek, "Bana... burada çalışan kızların ne yaptığını anlattı," dedi. "Benim çalışmamı beklemediğini açıkça belirtti. Benden daha uzun süredir burada olan ve hala hiçbir şey yapmayan üç kız var. Ama odamda kalmak bana... orada olmayı hatırlattı - can sıkıntısı ve gerçekten deli olup olmadığımı merak etme nöbetleri arasında beklemek. Burada güvende olsam da olmasam da öylece oturmak istemiyorum. Bir ücret istiyorum."

Bu açıklama karşısında yanakları hafifçe kızarmıştı ve ben tüm bu bilgilerden ne anlam çıkaracağımı bilemeden yavaşça labirentin derinliklerine doğru ilerledim.

"Ben sadece... belki daha kötü bir şey hayal ediyorsundur diye düşündüm," dedi küçük bir sesle.

Önümdeki yeşil duvara göz kırptım. Ailesini ve servetini kaybettikten sonra bir akıl hastanesine kapatılmaktan daha *kötü bir şey* mi?

"Sanırım gereksiz bir itibar kaybına uğradığınızı düşündüm," demeyi başardım.

Lillian bunun üzerine homurdandı, hiç de hanımefendiye yakışmayan bir sesle.

"Artık kazanıyorsun, yani endişelenecek bir şey yok," diye ekledim. Bahçenin ortasındaki büyük

agaç

labirente sadece birkaç tur kalmıştı. Sakin bir öğle yemeği yiyecektik ve Lillian bana durumunun talihsiz gerçeğini anlatmadan önce diğer nedenleri labirentin başında bırakacaktım.

"Ben... eylemden korkmuyorum," dedi Lillian ve ben onun bu konuda doğrudan konuşamamasının başka türlü görünmesine yol açtığını söylemeye fırsat vermeden ekledi: "Seksten korkmuyorum. Ya da senden. Buraya geldiğimden beri katılımcılar için çok zevkli olduğu giderek daha açık hale geliyor. Ben sadece... şimdi mekanı ve tüm olasılıkları hayal edebiliyorum, tüm bunları açıkladınız. Ama hala bunların nasıl *hissettireceği* konusunda hiçbir fikrim yok. Ve genç kadınların samimi bir şekilde dokunulmak için çok az fırsatı var ve bildiğim her şey... soyunmak, yıkanmak ya da - hepsi sanatoryumdan ve hayal edemiyorum-"

"Lillian."

Onun gevezelikleri arasında labirentin merkezine ulaşmıştık ve her şeyin benim talimatlarıma göre düzenlenmiş olduğunu görmek beni memnun etmişti. Ama karşımda panikleyen genç bir kadın vardı, kendisinden faydalanılmasını *isteyen* ya da en azından buna istekli olduğunu ima eden biri.

Kötü muamele görmüştü ve Magdalena Mortimer'ın belki de asil niyetlerine rağmen, son çare olarak eve gelmişti.

Umursamak sana düşmez.

"Keşke şu işi bitirseniz!" Lillian patladı.

Sanki baştan çıkarılmayı değil de vurulmayı bekliyormuş gibiydi. Yapılacak centilmence şey, onu pikniğimize yönlendirmek ve bir tür yatıştırıcı söz vermek olurdu.

Onun yerine çenesini elime aldım, başparmağım geniş alt dudağının hemen altına bastırarak başını geriye doğru eğdim. Eğildim, nefesim ağzının üzerinden geçerken ilk nefesini vermesini, gözlerinin açılmasını, gümüş ayların o darbenin inişini aramasını bekledim. Bakışlarımın bir başkasınınkine hiç bu kadar yakın olduğundan emin değildim. Onu öperken, dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirirken bir kadının yüz ifadesini hiç izlememiştim. Önce panik, sonra şaşkınlık. Lillian'a doğru bastırdım, kollarımın arasında eğilene kadar ona yaklaştım.

Elleri omuzlarımı kavramak için kalktı ve dudakları bir nefesle ayrıldı. Zehrim ağzımı doldurdu, dilimi ona tat verme arzusuyla yaktı. Bir doza ihtiyacı vardı ama ondan çalınan yeterince seçeneği vardı. Kollarımda yumuşayana ve göz kapakları memnuniyetle ağırlaşana kadar ağzımı kapalı tuttum, dudaklarının köşesine, merkezine doğru öpücükler kondurdum.

Başımı kaldırırken başparmağımla çenesini okşadım. "Tatmin oldun mu?" "Tatmin olduğumu sanmıyorum," dedi Lillian usulca, gözlerini kırıştırarak.

Sırıttım. "Bu çok iyiye işaret."

Onu çevirip elflerin ağacın altına sermek için getirdikleri, parlak nevresimlerle kaplı büyük şiltenin üzerine yatırdığımda itaatkâr bir şekilde hareket etti. İki yanda meyveler, peynirler, soğuk etler ve limonata sürahileriyle dolu iki uzun tepsi masa vardı ama onları şimdilik görmezden geldim.

"Oh!" Onu yatağa yatırırken Lillian'ın nefesi kesildi. "Bunu zaten planlıyordun!"

"Bir piknik planlamıştım," diye düzelttim. Lillian'ın bu konu yüzünden bana bağıracağını tahmin etmemiş olsam da olayın büyüyebileceğini ummuştum.

Bu konuda bildiğim her şey sanatoryumdan. Temas konusunda çok kötü bir ders olurdu.

Yavaşça yatağın üzerine çıktım. İkimiz için oldukça genişti ama Lillian beni yanına bastırırken hiç çekinmedi.

"Kuzeninizden ya da sanatoryumdaki işçilerden başka bir zarar gördünüz mü?" Sesimin soru etrafında keskinleşmesine izin vermemeye çalışarak sordum.

"Gerald denedi ve bir yere varamadan kahya onu korkutup kaçırdı. Beni mahvetse de umurumda olmadığını, yine de onunla evlenmeyeceğimi söyledim - bu yüzden beni uzaklaştırdı," dedi. "Ve... orada... hiçbir kişisel saygınlığım yoktu. Personel beni hareket ettirdi, bir emre uymamı beklemedi, sadece beni *zorladı*. Eğer kavga edersem, işi yapmak için daha fazlası geliyordu."

Öpücükten sonra yanaklarında oluşan sağlıklı kızarıklık şimdi tekrar soluyordu.

"Ama hepsi işti. Korkunç ve aşağılayıcıydı ama hiçbirimizin zevk aldığını sanmıyorum."

Bu konuda şüphelerim vardı ama onu bunlarla rahatsız etmek istemedim. Bir tabak meyve aldım ve aramızda tuttum. "Eğer sana dokunulmasını istiyorsan, bunu yapmaktan mutluluk duyarım. Ama bu *iş*i bitirmemi *istiyorsan*-"

"Ben-" demek istemedim.

"Evet, söyledin. Çilek mi?"

Lillian kaşlarını çatı.

"Ne?"

Meyveyi dudaklarına dayadım, dilinin tadına bakmak için dışarı çıkışını izledim, öne doğru eğilip bir ısırık aldığında kaşları şaşkın bir eğlenceye dönüştü.

"Mortimer sana zehirimi açıkladı mı?"

Lillian kızardı ve çiğnerken başını salladı. "Bunun beni iyi hissettireceğini ve korkmamamı sağlayacağını söyledi."

Bunun üzerine hafifçe öfkelen dim. "Basilisk zehri hisleri *güçlendirir*. Eğer gergin ve korkmuşsan, endişe artacaktır. Eğer rahatsan, seni memnun ediyorsam, zehir bu zevki artıracaktır. Bir ısırık daha al," dedim, çilekle dudağını tekrar okşayarak.

Ofladı ve ısır dı, dişleri meyveyi kesip başparmağıma çarptığında nefesi kesildi. Başparmağımı diline bastırdım ve sonra çektim.

"Kıpırdama," diye mırıldandım.

Lillian dondu kaldı, ben de eğilip çenesini tekrar tuttum ve dilimin ucunu alt dudağına değdirdim. Onu bıraktım ve kendi dilinin benimkini taklit etmesini izledim, gözleri genişledi.

"Oh! Şimdi daha tatlı."

Onu bir öpücük için yaklaştırdım, daha da yakınlaştığında memnun oldum, istekliydi. Dişlerimi yaladığım alt dudağının etrafında gezdirirken yüzünün şaşkınlıkla sertleşmesini izledim. Boğazından yumuşak bir inilti çıkardı ve ben de emme dürtüsüne direnerek tekrar dişledim ve o noktaya daha fazla zehir sundum.

Elleri uzandı ve ben çekemed en ceketimin yakalarını kavradı. "Ohh," dedi usulca. "Bu... Bunu her yerde yapıyor mu?"

"Ne yapacaksın?" Alay ettim.

"Marius," dedi kaşlarını çatarak. Başını yana doğru eğip boğazını ortaya çıkarmasını izledim. "Burayı dene."

Zehir ağzıma doldu, dilimde asit vardı ve tereddüt etmedim. Boynunun omzuyla birleştiği tarafı kavradım ve başımı boğazının gergin kemerine doğru eğdim. Zehri nabzının üzerinde yaladım, o noktanın üzerinde döndüm, kalp atışlarının dilime vuruşunu hissettim. Tadı bir çayır gibiydi.

Lillian titredi, elleri ceketimin içinde, beni kendine yakın tutuyordu. O noktaya hava üfleyecek kadar uzaklaştım, tüylerinin diken diken olmasını ve zehrin parlaklığının hızla tenine işlemesini izledim, sonra da dudaklarımı yumuşak bir öpücükle oraya değdirdim.

Lillian iç çekti ve beni kendisine doğru çekerken kahkahamı bastırdım. Kollarım beline dolandı ve onu kucağıma çektim, boynunu ısırıp öptüm. Yumuşak bir iniltiyle başını diğer tarafa çevirdi ve ben de işimi orada tekrarladım. Nabzını izli yordum.

boğazına, dilime doğru sıçradı. Nabzını yalamak zehri kan dolaşımına sokacaktı. Büyük miktarlarda değil ama fark yaratmaya yetecek kadar.

"Sanırım anlamaya başlıyorum," diye fısıldadı Lillian.

"Konu dokunmak olduğunda alışman gereken çok şey var, doveling," dedim, dudaklarımı titreyen nabzın üzerine bastırarak, isim dilime doğal bir şekilde yerleşti. Gri ve kırılğan, sabah gibi saf.

"Göster o zaman," dedi, parmak uçları ceketimin iç kısmını buldu, gömleğimin içinden göğsümü keşfetti.

Mırıldandım, ellerinden birini ağzıma götürdüm, işaret parmağını dudaklarımın arasına aldım ve nefesleri sertleşene kadar parmağını emdim. Parmakla başparmak arasındaki et parçasına kadar öpücükler kondurdum ve aynı hareketi tekrarladım. Başparmağının alt kısmına, bileğine geçtim, tenini ısırđım ve alay ettim, sonra avucunun kalbine geri döndüm, Lillian en küçük, en utangaç zevk iniltisini çıkarana kadar orayı yaladım.

Onu yatağın üzerindeki çarşafıara yatırdığımda direnmedi. Saçları sıkıca arkaya tutturulmuştu ve krem rengi çarşafın üzerinde kıvrılan yumuşak faun kahverengisi tonunu görmek için saçlarını gevşetmeyi düşündüm. Ama onu kızarmış ama buruşmamış bir şekilde malikâneye geri götürme fikri hoşuma gitti.

"Soyunacak mıyız?" diye mırıldandı ceketimi silkip bir kenara atarken. Sözlerinde bir sinir titremesi olduğunu düşündüm ama bu uyarılma da olabilirdi.

"Bugün olmaz." Gerçi bazı planlarım vardı... ayarlamalar gerektirecek.

Öptüğüm ve yaladığım eli tuttum, sonra Lillian'ın yüzüne doğru götürdüm, hassas parmak ucunu alt dudağına değdirdim, başparmağımı bileğinin üzerinde gezdirdim. Son derece esnekti, eli boğazına doğru kayıyor, zehirle muamele ettiğim yerleri okşuyordu. Ben ona kendini okşamayı öğretilirken gözleri kapandı, dudakları davetkâr bir şekilde aralandı.

"Kendi dokunuşun konusunda rahat olmalısın," dedim.

Lillian küçük bir gülümsemeyle, "Ben... Ben öyle olduğumu sanıyordum," dedi.

Mırıldandım ve diğer elimi kullanarak onun yaptığını taklit etmek için parmaklarını göğüs kemiğine doğru indirdim.

"İlk gece ne tarif ettiğimi hatırlıyor musun? Genç kadının göğüsleriyle oynayan iblisi?"

"Orayı da yalayacak mısın?" diye sordu.

Kendimi tutamadan tıslama sesi çıktı ve bedenimi tamamen onun yanına doğru uzattım. "Bugün değil," dedim, kelimeler bu sefer daha sertti. "Ama seni taklit edeceğim."

Hemen kıpırdamadı ve nabzı boğazındaki parmak uçlarıma karşı çılgınca atıyordu. Sonra ellerimin altındaki eli yavaşça sol göğsüne kaydı. İzledim ve takip ettim, köprücük kemiği üzerinde gezinerek göğsünün üst kısmında durdu. Lillian alt dudağını ısırđı ve sonra öpücüğümü hatırlayarak mırıldandı, zehir hala o noktayı daha hassas ve hassas hale getiriyordu. Elini göğsünün üzerinde bir kez gezdirdi ve ben de onu takip ettim, göğsü kısa bir süre kabardı. Elini tekrar yukarı kaldırdı, ben de aynısını yaptım. Dudaklarını ayırdı, yaladı ve sonra parmak ucuyla meme ucunun etrafında gezindi.

Onu taklit ettim ve meme uçlarının elbisenin kumaşı arasından çakıl taşları gibi süzölüşünü izledim. Sıkıştırdıkça ben de onunla birlikte inledim, kendimi daha da yaklaştıırıp dudaklarını bir öpücükle yakalama dürtüsüne teslim oldum. Zehrimi kendime saklamaya çalıştım ama Lillian'ın dudakları açgözlüydü, dili arıyordu. Zehirim acıtmazdı, bu durumda olmazdı ve dilimi onunkine bir, iki kez vurdum-

"Takip etmiyorsun," diye nefes aldı, aynı anda hem azarlıyor hem de yalvarıyordu.

Doğrulduğumda tekrar tısladım ve onu dantellerin arasından hafifçe kendini çekiştirirken buldum. Yönünü takip ettim, onu tekrar, daha hafifçe öperken göz ucuyla onu izledim.

Öpücüğün zehri ona ulaştı ve Lillian inleyerek dokunuşlarımıza doğru eğildi. Bacakları eteğinin altından kayıyor, birbirine sürtünüyordu.

"Ben... Ben istiyorum..."

"İslanıyorsun," diye tahmin ettim, başını sallarken kızarmış olması beni eğlendirdi.

Lillian gözlerini kırıştırdı ve nefes nefese kalarak elini göğsünden çekti. Ben de aynısını yaptım, isteksizce kendi kurallarına uydum ama onu kollarımla sararak vücuduma bastırdım. Bu, öğleden sonramız için beklediğimden daha fazlasıydı.

Lillian bana doğru sallandı, kendi fiziksel tepkilerini incelerken gözleri geziniyordu. Keşfetmesine izin verdim, bacaklarını benimkilere doladığında, kendini kalçama bastırmanın bir yolunu bulduğunda gülümsedim. Gözleri tekrar kapandı ve içini çekti, sanki bunu bir sır olarak saklamaya çalışıyormuş gibi hafifçe bana süttü.

Elleri omuzlarıma uzandı, boynumu okşadı ve sonra parmak uçları boğazımı, çenemi, kulaklarımı okşuyor ve dokunuyordu. Dudaklarımın üzerinde oynadılar, öptüğüm el orada daha fazla zaman geçirdi ve ben onu ısırırken zıpladı.

"Çok fazla yüz tanımıyorum," diye mırıldandı.

"Benimkine de buyurun," dedim.

Şaşırtıcı derecede güçlü bir tutuşla beni bir öpücük için kendine çekti, elleri kalın siyah saçlarımda, aniden durmadan önce teller arasında acele ediyordu.

"Boynuzlar," diye fısıldadım dudaklarına karşı, zehiri yutarak. Onu rahat ettirmek istiyordum ve zehrin onu duylara karşı daha hassas hale getirme etkisi hoşuma gitmişti ama onunla ne yapılabileceğini bilmeden önce onu uyarılmaya boğmak istemiyordum.

Meraklı parmakları hassas boynuzlarımın her çıkıntısına dokunup okşadı, spiralin etrafından keskin uçlara ve sonra tekrar aşağıya. Ve onun dokunuşuyla başımdan aşağıya, omurgama ve kasıklarımın doğru derin bir ihtiyaç davulu çaldı. Homurdandım, kontrolüm hafifçe kırıldı, kalçalarım Lillian'inkine doğru sallandı, sertleşen uzunluğumu kalçasına bastırdım.

"Başka ne var?" Lillian nefesi kesilerek fısıldadı.

Birbirimizi itip kakıyor ve gıcırdatıyorduk ve o en tatlı sesleri çıkarıyordu, nefesini sessizce yakalıyor ve kulaklarımda müzikal ve yalvaran boğuk inilti çıkarıyordu.

"Başka neyin var?"

Soruya kıkırdadım, bir an için Lillian'ın dudaklarını emmek, onları yalamak lehine görmezden geldim, böylece her sıyrık ve baskı, ellerinin boynuzlarımı keşfettiği kadar amının ağrmasına neden olabiliirdi.

"Ben bir şekil değiştiriciyim, Dovelng. Senin gibi insan gibi görünebilirim ya da tamamen bir canavara dönüşebilirim. Bir canavara," diye onu uyardım, ama o beni görmezden gelerek kalçamı okşamaya devam etti, nefesi kesilip doruğa yaklaşırken başı geriye düştü ve elleri omuzlarıma döndü. "Ama rahat olduğumda bir kuyruğum var."

Bunun üzerine kıkırdadı ve ben de formumun yanılısamasının bir kısmını serbest bırakarak iç çektim. Yüzyıllar önce bir noktada insan formunu korumak zor olmuştu. Ancak artan insan nüfusuyla birlikte uyum sağlama ihtiyacı arttıkça, bu şekle neredeyse canavarınki kadar alışmıştım.

Kuyruğum pantolonumun arkasından kurtulmaya çalışıyordu, kuyruk kemiğimden rahatsız edici bir şekilde sıkışmıştı ama temiz havayı açgözlülükle tadıyordu. Kuyruğum boynuzlarıma benzer bir dokuya sahipti, kalın çıkıntıları ve savunma amaçlı pullardan oluşan bir derisi vardı. Aynı zamanda bir o kadar da hassastı, özellikle de ucundaki kırbaç benzeri üç diş.

"Bir kuyruk seni eğlendiriyor mu?" Çenesine doğru tısladım, orayı yaladım ve sonra hafifçe ısırdım. "Kedi gibi mi?" diye sordu, bastırılmış bir kahkaha daha

atarak.

Ofladım ve kuyruğum havadan aşağı inerek Lillian'ın elbisesinin eteklerine vurmaya başladı.

baldırına yaslanmıştı. "Hayır, doveling. Hiç de öyle değil."

Şaplaqla nefesi kesildi ve sonra elbisesinin altından yeni bir dokunuş geçerken ciğerlerinde dondu. Dişler bacağına etrafında dolanıyor, sıkıyor ve yukarı doğru yalıyordu. Etleri ipeksi ve esnekti, dizlerinin arkasındaki nabızı alaycı öpücüğe karşı çarpıyordu.

"Bunun... kendi aklı var mı?" diye fısıldadı.

"Hiç de değil," dedim sırtarak. Kuyruğum daha yukarılara, kalçasının etrafına, kışının kıvrımına kadar okşadı, kıvrıldı ve döndü, etinin nazik dokusunu ezberledi. Lillian'ın dudakları nefes nefese kalmıştı ve ben de bir ucunu kalçasının arkasına, seksinin hemen dışındaki hassas et kıvrımına doğru okşayarak denedim.

İnledi ve bu hissin içinde kıvrandı ve ben de şimdi dişi kaplayan ıslaklık çizgisine tısladım.

"Seni nasıl memnun edeceğimin kontrolü tamamen bende. Şimdi sana göstereyim mi?" Lillian'ın tahrik olmuş ve sıcak etini bir kez daha ıslatarak sordum. Onun sıcaklığı şok ediciydi ve benim horozum onun çekirdeğinde sıcaklık aramak, onun sıcaklığını mızraklamak ve kendim yapmak için ağrıyordu.

"Evet." Kelime titriyordu ama Lillian sırtüstü dönüyor, kalçalarını açıyor ve kuyruğumun şakacı fiske ve vuruşlarına kıpırdanıyordu. "Evet, lütfen, Marius."

Bu kadar heyecanlanmak tuhaftı. Onun seksle tanışmasının hemen ardından kendi rahatlamamı bulmaya hiç niyetim yoktu. Gelecekte rahatlama olasılığı mıydı, yoksa sadece daha önce soğuk ve çekingen olan bu kadın üzerindeki ilerlemenin zaferi miydi?

Umurunda değildi. Dişlerim çoktan onun seksinin kenarlarında oynamaya, nemli uyarılmışlığını yalamaya, amının dudaklarını bastırıp ayırmaya başlamıştı. Lillian soluk soluğa kollarına yapıştı ve ben kısa bir süre onu öpmeyi, hatta elbisesinin üzerinden göğüslerini emmek için eğilmeyi düşündüm ama bakışlarımı yüzünden ayıramadım.

Onun şokunu, şaşkınlığını, her okşayıpta duyduğu dehşetli hazzı izlemek, yarıda kesilemeyecek kadar lezzetliydi. Dili dudaklarını ıslattı, zehirin hediyesini yaladı, iki çatal etini yayarken kaşları çatıldı, üçüncüsü açıklığını inceledi ve sonra hassas sinirinin etrafındaki kıvrımlara doğru ilerledi.

Klitorisinin etrafında döndüğümde sessiz ve ürkek bir çığlık attı, gözleri büyüyor, göğüsleri elbisesinin ince kumaşına çarpıyordu. Diş, girişini yalamak için geri çekildiğinde inledi ve sonra muhtaç yumruya geri döndüğünde inledi, hafifçe vurdu ve sıkıcı bir öpücükle daire içine aldı.

"Tanrım, Marius!" diye soludu, kalçaları şilteden kalktı, kendini kuyruğumun işkence eden küçük zevk sarmaşıklarına doğru bastırmak için eğildi.

"Bunu hiç hissettin mi, doveling?" Cevabı gayet iyi bildiğim için sordum.

"Hayır," diye inledi Lillian, başını salladı ve güzel buklelerini ve örgülerini çarşaflara vurarak karıştırdı.

Vücudu doğaldı, içgüdüsel ve hafif elbisesi yukarı kalkarak bana mükemmel bir görüntü verirken fark etmedi bile. Kuyruğumun kalın siyah ipi onun ay gibi solgun kalçasına dolanmış, üç ucu pembe ve ağlayan merkezinde oynarken onu açık tutuyordu. Klitorisi ihtiyaçtan kızarmış ve şişmişti; her fiske, fırça ve sıkmada nefesi kesiliyordu.

"Bu... bu his de ne?" diye soluk soluğa bağırdı.

Ona merhamet ettim, kendimi daha da yaklaştırdım, dudaklarını usulca öptüm, klitorisine yaptığım şakacı vuruşlar ve sıkımlar hızlanırken bile, kırık zevk notaları daha acil hale geldi.

"Cinsel zevk, doveling. Bunun gibisi yok, değil mi? Şimdi en yüksek zirveye çok yaklaşıyorsun. Sadece biraz daha, korkma," diye mırıldandım.

"Oh, ama korkmuyorum," diye fısıldadı. "Bitmesini istemiyorum."

Bunun üzerine gülümsedim, dudaklarını ısladım ve onun iniltisini yuttum, onu birkaç dakika

daha aynı sinirli, puslu, gergin ve sıvı noktada tutmak için bacaklarının arasını daha nazikçe okşadım.

"Bu son sefer olmayacak. Hayır, benimle *defalarca* eğlenmek zorunda kalacaksın," diye tısladım.

Sonra klitorisıyla oynayan dişi yumuşak bir şekilde kavradı, diğer ikisi de artık onu dövmek, okşamak ve içine daldırmak için serbestti. Bağırması için kendimi hazırladım, ama Lillian her zamanki gibi sessizdi, dorukta bile, sertleşiyor ve nefes nefese kalıyordu, boğazının arkasında bir sızlanmanın en zayıf ipucu vardı. Parmakları sırtıma saplandı, kalçaları yukarıya doğru kalktı, orgazmının şiddetini arttırmak için sikimin içine girmesi için yalvardı ama ben direndim.

Yakında kılıfımı sıkıca kavradığını hissedecektim. Ama bugün değil. Ona kendi coşkusunu öğretecek, sonra da onu doldurmam için yalvarmasını sağlayacaktım.

"Marius," diye soludu sonunda, korku dolu bir sesle ve acıyla irkilerek.

Seksine dokunuşumu yumuşattım ve iç çekti, düşen çırpınışlar arasında onu okşarken yavaşça sarktı. Gözleri kapandı ve nefes nefese kaldı ama sırtımı sıkıca kavramaya devam etti. Kuyruğumu yavaşça çektim, dudaklarımı ayırdım ve Lillian'ın nefesini yakalamasını izledim, dişlerim yükselip dilimin üzerine inerek bana onun tadını hediye etti. Ekşimsi, tatlı, topraksı. Kendimi yalayarak temizledim ve Lillian'ın kızarması derinleşti. Duyduklarından ne yaptığımı tahmin edebilir miydi?

Eteğini bacaklarından aşağı doğru düzelttim, damarlarının yumuşak mavi izlerine, teninin artık pembe olan tonuna hayran kaldım.

"Bunun nasıl... nasıl hissettireceğini fark etmemiştim," diye fısıldadı.

Yüzünde böyle bir huşu ile çözülmesini izleyememiş olsaydım, bu gerçekten de hafif bir övgü olurdu. Yanına uzandım ve alt dudağından boğazına, göğüslerinin arasından seksine doğru amaçsız bir çizgiyi okşadım.

"Oldukça geniş bir aralık olduğunu göreceksin," dedim başımı bir elimin üzerine koyarak. Kuyruğum bacağına geri döndü ve baldırına dolandı. "Aç mısın? Piknik yapalım diye düşünmüştüm, sefahat ziyafeti değil."

Yanakları tekrar kızardı ve elimi, seksinin üzerinde durduğu yerden tutmak için uzandı.

"Öyleyim.

Ama..."

"Ama?" O sustuğunda ben sordum.

Çenesi kalktı, çenesi gerildi. "Bunun... bunun tekrar olmasını istiyorum."

Sırttım ve parmakları benimkilerin üzerinde sıkılaşılarak dokunuşumu klitorisine sürtünmeye zorladı. "Oh, çok iyi, doveling. Yemeğimizi yiyelim, sonra talimatlarına uyacağım."

Lillian'ın gülümsemesi elimizdeki konu için şok edici derecede ilkeldi ve ben zaten yenilmişken buna hala zafer diyebilir miyim emin değildim.

1k A D A U D F O 11 O V

"O Sik beni, evet canavar, sik beni! Tanrım, evet, daha sert!"

Kapının diğer tarafından karanlık, alçak bir kıkırdama geldi ve dudağımı ısırıldı. Marius'un bir gece önceki zehrinin bıraktığı zevk zonklamasıyla nefesi kesildi. "Küçük sürtük," diye homurdandı canavarın sesi. "Bu sik seni memnun ediyor mu?"

"Çok fazla, çok fazla. Oh evet, kalın sikini seviyorum, sevgilim. Beni daha sert becer *lütfe*. Canımı yak!" Çifti dinlerken kaşlarım çatıldı. Marius'un bana açıkladığı gibi, etlerin birbirine çarparken çıkardığı ıslak tokat seslerine artık aşinaydım. Hatta şimdi daha keskin bir çatırtı ve ona cevap olarak gelen çığlığı da biliyordum. Bunun sadece çocuklar için olduğunu sanıyordum ve neredeyse Marius'ten bir gösteri isteyecektim, ama kendi cezamı ve gözyaşlarımı hatırladım.

Soruya cesaret edemeyecek kadar az zevk alan gençler. "Oh Tanrım, oh Tanrım, oh Tanrım!"

"Daha sert istediğini söylemiştin, sürtük!"

Odadaki kadın uludu ve sonra alçak sesle inledi, ancak şaplak ve tokatların temposu devam etti. Koridorda adımlar yaklaştı ve ben doğrulup geri çekildim ama onlar beni yakalamak için yarıştılar. "Burnunu sokmak mı? Oh, burası Fern'in odası," diye fısıldadı ses. Tanıdık biriydi. Kahvaltıda konuşmuştuk. Fern'le de konuşmuştum ve onun sessiz ve kibar olduğunu düşünmüştüm. "Oh lanet olsun, evet! Bana tüm sulu döllerini ver, seni büyük canavar!"

Arkadaşım kıs kıs gülerken ben kızardım ve kapıdan uzaklaştım. "Çok dramatik. Bu arada adım Lucy."

Ahh, Lucy karşıma oturmuş ve bir gece önce eğlendirdiği bir çift cinle övünüyordu. Görünüşe göre onu ormanın üzerinde *uçurmuşlar* ve neredeyse gösterinin ortasında düşürüyorlardı. Sesi çok mutlu geliyordu.

"Dinlemek istememiştin-"

"Hayır, kesinlikle istiyorlar, özür dilemene gerek yok. Mortimer, Fern'in sosyal odalara girmesini yasakladı çünkü çığlıklarıyla odanın tüm havasını çalmaya çalışıyor." Lucy nefesinin altından bir şeyler geveledi ve sonra sesini neredeyse bağırarak kadar yükseltti. "Beyefendilerinin aletlerinin ne kadar büyük olduğunu hepimizin bilmesini istiyor!"

"Çok şişman ve iyi ve sert, evet, evet, evet!" diye bağırdı Fern odanın içinden, bir sonraki tokatta kıkırdarak.

"Hâlâ çok yenisin, değil mi?" Lucy daha nazik bir şekilde sordu, elini koluma doladı ve ikimizi de kapıdan uzaklaştırdı.

"Sadece birkaç hafta," dedim. Ve ilk haftanın çoğu mütevazı ve kibar bir dizi sohbet ve akşam yemeği şeklinde geçmişti.

"Söylentilere göre sizde nadir bulunanlardan biri varmış," dedi. "Nadir mi?"

"Mm, sanki benim sadece imps'im varmış gibi. Fern'in de iblisi ve kurt adamı var. Ve buralarda bir sürü vampir var. Ama seninki bir üs... bir basque-"

"Basilisk," diye cevap verdim.

Lucy kelimeyi mırıldanarak tekrarladı. "Doğru. Gözleri bağlı ama *çok* yakışıklı. Birçoğumuz onu kıskanıyoruz."

Onu göremediğim için bunun bir kayıp olduğunu düşünüp düşünmediklerini merak ediyorum.

"İyi yapılmış gibi," dedim.

biraz defansif.

Lucy'nin kahkahası parlak ve baş döndürücüydü. "Eminim öyledir."

Söylediklerimi nasıl anladığını fark ettiğim ve onu düzeltmek istemediğim için kızardım. Marius son birkaç gün içinde daha açık sözlü olmuştu ya da ben öyleydim ve bana zevklerin çeşitlerini öğretme konusunda verdiği sözü tutmuştu, ama ara sıra eteğimi kaldırıp cinsel organıma dokunması dışında, giyinik kalmıştık. Aletinın büyüklüğünü ölçmek ve bu konuda tüm eve ulumak için kesinlikle bir fırsat bulamamıştım.

"Duyduğuma göre bize bakamazmış, yoksa... taşa dönüşürmüşüz, ya da onun gibi bir şey," dedi Lucy.

"Hayır, bana bakabilir. Bakışlarını karşılıyor ve bu konuda endişelenmeme gerek yok," dedim omuz silkerek.

"Bu çok tatlı. Sen de onun eğlenmesi için güzel bir manzarasın. Oh, Khepri ve Mortimer seni arıyorlardı. Bu arada ben de bu yüzden gelip seni yakaladım. Hadi, neredeyse geldik."

Lucy kapıya vurmada önce malikaneden, *benden* sorumlu kadınların neden beni aradıklarını sormaya fırsatım olmadı.

"Ahh, işte burada," diye mırıldandı Khepri kapıyı açarken. "İçeri gel çocuğum." "Teşekkür ederim Lucy," dedi Madam Mortimer ofisin içinden.

Burayı sadece birkaç kez ziyaret etmiştim ve Marius eve geldiğinden beri ziyaret etmemiştim. Odanın kokusu bunaltıcıydı ve bastonumla önümdeki zemini yoklasam bile, alan açıkça dağınıktı, beklenmedik bir şeye çarpmak çok kolaydı. Khepri'nin güçlü ve sıcak eli dirseğimi kavradı ve beni bir koltuğa itene kadar onun emri altında ayak sürüyerek yürüdüm.

Odanın kapısı kapandı ve porselen bir çay fincanı tam önümdeki tabağın içine düştü. Yavaşça uzandım, masanın kenarını buldum ve parmaklarımı orada bıraktım, etrafımdaki boşluğun karmaşasında bir çapa.

"Nasılın hayatım?" Magdalena selam verdi, önümdeki fincanda bir bardak çay çınlıyordu. "İyi görünüyorsun."

"Öyleyim."

"Peki yılan nasıl davranıyor?" Khepri gürledi.

Dün gece Marius'ün üzerimdeki ağırlığını, elinin seksimin üzerinde olduğunu ve dilinin, seçtiği saçma sapan incelikteki elbisenin içinden göğüslerimin etrafında dolandığını düşünerek kızardım. Diğerlerini dinlemek, onlara gösteri yapma fikrinden daha çok hoşuma gittiği için sosyal odaları atlayıp benim oturma odama geçmiştik. Ve belki de Marius'ün bu mahremiyetten yararlanıp beni sonunda yatağa götürmesini bekliyordum.

Bunun yerine, oturma odasındaki şezlongda beni defalarca öpmüş, dokunmuş ve o muazzam uçuşuma göndermişti.

"Çok saygılı biri," dedim.

Yetkili iki kadının Marius'la ilgili görüşlerinin son derece farklı olduğu başından beri belliydi.

Khepri ofladı ve Magdalena'nın elleri birbirine çarptı. "Bunu duymak çok güzel. Tıpkı *benim* gibi öngörölmüştür."

"Ama ondan *hoşlanıyor* musun?" Khepri bastırdı. "Seni memnun ediyor mu?"

"Bir açıdan, çok fazla." Sözlerim gergin ve ilkeldi ama Magdalena kısa bir süre homurdandı. "Sadece bir tane mi?" diye daha nazikçe sordu.

Yavaşça uzanarak çayı buldum, dudaklarıma götürmeden önce fincanın kenarından sıcaklığını test ettim, oyalandım. Marius'u seviyor muydum? Ondan hoşlanmıyordum. Kibar ve zekiydi.

Sabırlıydı. Ama ben ona hizmet ediyordum, değil mi?

Gerçi eğer bu doğruysa, işimde çok başarısız olduğumdan şüpheleniyordum.

Bir şey doğruydu ve umarım kulağa yeterince olumlu geliyordu. "Onun arkadaşlığını tanıdığım diğer erkeklere tercih ederim."

Bir an sessizlik oldu, eteğimi düzelttim ve biraz daha düşünerek fincanımdan içtim.

"Kendim ve... fesleğenler hakkında bir şeyler öğreniyorum ama *onun* hakkında pek bir şey öğrenemiyorum," dedim. "Benim için sorun değil. Onunla geçirdiğim zamandan keyif alıyorum."

Bu kesinlikle doğruydu. Bana hissettirdiklerinden o kadar keyif alıyordum ki bu beni çoğu zaman dehşete düşürüyordu, hayal bile edemeyeceğim hisler. Başka birine -ve *kendime*- dokunmayı öğrenmek, yanaklarımda taze bir sıcaklıkla düşündüm ve dokunulmak, daha fazlasını memnuniyetle karşıladığım bağımlılık yapıcı bir deneyimdi.

Etrafımdaki sessizlik devam ediyordu ve ben yerimde kıpırdanıp gitmek için izin beklerken arkamdaki fısıltıyı duydum.

"Bu yeterli değil, inine," diye mırıldandı Khepri.

"Bunu söylemek için çok erken," diye cevap verdi Magdalena aynı yumuşaklıkla.

Çenemi sıktım, insanların benim üzerimden konuşmasına, etrafımda konuşmasına alışmışım. "Sana karşı sabırlı mı?" Magdalena bana sordu.

"Evet," dedim, *bazen olduğumdan daha sabırlı olduğumu* düşünerek.

"Bunu duyduğuma sevindim. Bu gece yok, bu sabah haber gönderdi. Yarın size bir hediye ile dönecek."

Koltuğumda doğruldum. "Ne tür bir hediye?"

"Sanırım bunun bir sürpriz olması gerekiyordu ve bunu mahvetmek istemem," dedi havalı bir şekilde. "Ayrıca size iletmem için bana bir mesaj verdi. Ev cinlerinden birinin sosyal odalarda size eşlik etmesini istiyor. Yarın dinleyebileceğini ve duyduğun her şeyi ona anlatabileceğini söyledi."

Khepri homurdandı ve ben bu öneriden, bunu Magdalena'nın dudaklarından duymaktan, Marius'un pek de özel olmayan bu faaliyeti onunla paylaşmasından ve onu bunu bana tekrarlamaya zorlamasından irkildim. Alçak herif. Küçük, gergin bir kahkaha attım ve bir yaprak dudaklarıma çarpana kadar çaydan bir yudum daha aldım. Fincanı yere bıraktım ve masaya, sandalyenin arkasına tutunup ayağa kalkarak döndüm.

"Birinin size odalarınıza kadar eşlik etmesini ister misiniz?" Magdalena sordu ve sesindeki kahkaha tonunu duydum. Ona katılmak mı yoksa yere mi düşmek istediğimden emin değildim.

"Hayır, geri dönüş yolunu bulabilirim," diyerek dışarı fırladım, yanaklarım alevler içindeydi ve Khepri dirseğini tutarak kapıya ulaşana kadar dağınıklığın içinde bana rehberlik etti.

Koridora kaçarken temiz havayı bir yudumda içime çektim ve kapı arkamdan tıkırdayarak kapandı. Bir an duraksadım, yönümü bulmaya, Lucy'nin beni Magdalena'nın ofisine götürdüğü yolu hatırlamaya çalışıyordum ki kapının diğer tarafında Khepri'nin alçak sesini duydum.

"Eee? Yapraklar ne diyor?"

"Karmakarışık. Hâlâ kararsızım ama umut *var*."

Ofisten ve yabancı kadınlardan uzaklaşarak ilerledim. Bu gece yalnızdım. Marius'un emirlerine uyabilir ya da ona karşı gelebilirdim. Ama onun emirleri daha eğlenceliydi. Ne de olsa yarın bana bir hediye getirecekti.

"Ne olduğunu tahmin ettiniz mi?"

Güneş yüzümü ve göğsümü ısıtıyordu, bu iyi bir şeydi çünkü elbisem bir kez daha

neredeyse şeffaftı. Marius'un geniş elleri kaburgalarımı çevreleyerek beni ileriye doğru yönlendirdi. Bastonumu onun talimatıyla odamda bırakmışım ve desteksiz olmak beni tedirgin ediyordu, özellikle de dışarıda yeni bir yolda olduğumuz için.

"Tahmin *etmeye mi çalışıyorsun*, doveling?" Marius kulağıma mırıldandı.

Ondan hoşlanıyor musun?

Sesini sevdim, kıvrımlı ve zengin. Ellerin genişliğini sevdim. Kuyruğunu ve boynuzlarını *sevdim*. Fark ettiğimde şaşırmışım ama belli ki onlara dokunulması onu etkilemişti. Birkaç gece önce sosyal bir odaya girerken belime dolanan kuyruğunu okşamışım ve o da hemen uzun bir inilti çıkarmış, ardından beni duvara yaslamış, sert ve derin bir öpücük dudaklarımı tüketmişti. O zamandan beri onu tekrar elime almak için bekliyordum.

"Bugün kafan nerede?" diye fısıldadı ve elleri yukarı uzanıp göğüslerimi kavradı ve ben nefes nefese kalırken beni göğsüne doğru çekti.

Saman, gübre, hayvanlar, ciğerlerimde keskin ve yoğun bir koku. "Ahırlar," dedim. "Beni ahıra mı götürüyorsun?"

Kıkırdadı ve elleri kaburgalarım kadar inerek beni sakinleştirdi, sabırlı adımlarla bana rehberlik etti. Beni asla kendi hızında sürüklememesi hoşuma gidiyordu. Bir sonraki adımımı bulmamı bekledi, ihtiyacım olduğunda ara sıra beni yönlendirdi.

"Çok iyi," dedi.

Kısa bir süre oyalandım ama o itmedi. Ahırda bir hediye mi? Bir tahminim vardı ama çok saçmaydı. "Hediyem beni yatırmayı planladığın bir balya saman mı?"

Güldü, ender rastlanan bir sestti. "İnce şeylerden zevk alırım. Belki de bize kuş tüyünden bir yatak yapman için sana bir kaz sürüsü getirmişimdir?"

"Onları kendin mi yakaladın?" Tekrar ilerleyerek sordum.

Marius tekrar kıkırdadı ve atların kokusu daha da güçlendi. Elimi tuttu ve soğuk taş duvara doğru kaldırarak bana binanın girişini gösterdi.

"Ayağa kalk," dedi nazikçe.

Babam bana bu yolda rehberlik etmişti, ama sesi hep panik içindeydi, sanki kendimi bir uçurumun kenarında bulup aşağıya doğru yürüyecekmişim gibi sürekli korkuyordu. Kendi başıma hareket etmeyi öğrenmemde ısrar eden annemdi. Ve babam da mirastan pay alamayacağıma karar vermiş, tüm mal varlığıyla birlikte beni kuzenime devretmişti. Babam, kör olduğum için sorumluluk alamayacağıma mı inanıyordu, yoksa çok kırılgan ve tek başıma tehlikede olduğuma mı?

"Çok sessizsin. Korkuyor musun?"

Evle ilgili düşünceleri kafamdan attım -kafeslerden yükselen ve pencereden yatağıma süzülen leylak kokusu, hayatım boyunca hiç değişmemiş olan tanıdık mobilya düzeni- ve önümdeki toynak seslerini dinledim.

"Korkmadım ama kafam karıştı," dedim.

"Doveling, Pigeon'la tanış," dedi Marius, elimi yanımdan kaldırarak. Avucuma birkaç küp şeker olduğundan şüphelendiğim bir şey bıraktı ve sonra onu önüme uzattı.

Küçükken ev sahibimiz de bana aynı şeyi yapmıştı ve ben de elimi kıpırdatmadan atın dudaklarının ilk sert fırçasını, dişlerinin ve dilinin nazik ve kuru sıyrılışını, küp şekerleri toplayışını bekledim. Güvercin'in nefesi bileğimde sıcak bir puf gibiydi, kolumun kenarını kokluyor, daha fazla ödül avına çıkıyordu.

"Çok güzel bir kısrak. Nazik ve zeki. Bakıcısı onun ahırdaki en güvenilir kısrak olduğunu, her zaman eve dönüş yolunu bulacağını ve asla ürkmediğini söyledi."

Marius'un sesi hediyesinden dolayı gerçekten heyecanlanmış gibiydi, bu onda nadir görülen bir özellikti ve

Güvercin'den gelen bir sonraki nefes avucumu gıdıkladı.

"Marius, bir atla ne yapacağım ben?" diye sordum.

Beni kenara iterek, "Bin ona, elbette," diye cevap verdi. Metalin tıkırtısını, toynakların gıcırtısını duydum ve Güvercin ilerlerken havanın ısınıp bana sürtündüğünü hissettim.

"Ben körüm, Marius. Ata binmeyi hiç öğrenemedim."

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Sana öğreteceğim, ilk başta seninle bineceğim. Güvercin'i seni tek başına taşıması için eğiteceğiz," dedi.

Bunun üzerine sertçe yutkundum, atın adımlarının durduğunu duydum ve önümdeki güçlü karnı bulmak için uzandım, saçlar kaba ve kısaydı. Birkaç santim ötede bir deri kayış vardı ve bir tokaya doğru iniyordu. Kısarak çoktan eyerlenmişti -Marius *ciddiydi*.

Bana bir at getirmişti. Sadece ve sadece benim olmasını istediği bir at. Evinin yolunu kendi bulabilecek ve beni atmayacak bir at.

Bir el sırtıma bastırdı ve ben de dokunuşa doğru eğildim. "Seninle olacağım, doveling."

"Bence bu delilik," diye fısıldadım ama hâlâ eyeri, genişliğini, dokusunu ve ağır dikişlerini inceliyordum.

"Binicilik önünüzü görmekten çok daha fazlasıdır. Sen Güvercin'i öğreneceksin, o da seni öğrenecek," dedi Marius.

Babam bunun farkına varır varmaz ahırları ziyaret etmemi durdurmuştu. Ona göre çok fazla tehlike vardı. Büyürken kendi seçimlerimi yapmakta o kadar çaresizdim ki, babam ve tuttuğu doktorlar tarafından her zaman geride bırakılmışım. Ata binmek isteyip istemediğimi bilmiyordum ama Marius bana bu seçeneği sunuyordu.

"Üzerimi değiştirmem gerekiyor mu?" Elbisemin ince ve hacimli eteğini ellerimle kavrayarak sordum. "Hayır, benim talimatımla zemin temizlendi. Eteğiniz düzgün bir şekilde ata binmeniz için yeterince dolgun." dedi.

Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Marius'e güveniyordum. "Pekâlâ. Ne yapmam gerekiyor?"

Boğazının arkasından, onu memnun ettiğim zaman çıkardığı o yumuşak tıslama sesini çıkardı ve eğilip boğazımdaki bir şeridi yaladı. Kokusu bana parşömen, mürekkep ve temiz havayı anımsattı, kuru, temiz ve keskin. Burnumu saçlarına sürttüm, o uzaklaşmadan önce çıkıntılı bir boynuz yanağımı okşadı. Ellerimi tuttu, birini eyerin tepesindeki ve önündeki deri boynuzla doladı, diğerini kendi omzuna koydu ve parmak uçlarımdan üzerinden sıkarak onu tutmamı söyledi.

"Sağ ayak yukarıda, kürek çekerek. Daha yükseğe."

Nefesimi tuttum, dizlerim neredeyse göğsüme kadar çekilmişti ki Marius ayak bileğimi kavradı ve ayağımı ileriye, küçük bir çubuğun üzerine götürdü.

"Çok güzel. Bu senin üzengin. Şimdi üçe kadar sayınca omzumu iteceksin ve ben de seni belinden yukarı kaldıracam. Sol bacağını yukarı doğru salla, ben de seni oturtmaya yardım edeyim, tamam mı?"

"Hayır," dedim gülerek ve başımı sallayarak.

Elleri kalçalarımı kavradı ve bir adım daha yaklaşarak sırtıma bastırıp çıplak boynuma sokuldu. "Bizim için çok güzel bir öğleden sonra planladım, Lillian. Bu maceradan pişman olmayacaksın ve sanırım ata binmekten büyük bir zevk alacaksın, sana söz veriyorum."

İçimi çektim ve ses dudaklarımdan çıkarken titredi. "Peki."

Marius geri saydı ve ben havaya kalktım, diğer bacağımı havaya kaldırdım, panik çığlığımı bastırdım. Marius uyluğumun arkasını harika bir şekilde sıkıca kavrayarak beni eyere oturttu ve

nefes nefese yere indim. Güvercin altımda hiç kıpırdamadı, vücudu ve eyer bacaklarımın arasında ilgi çekici bir şekilde genişti, eteğimin fazla kumaşı arkaya doğru doluydu.

Bir atın üzerindeydim. Bir an sonra Marius'un dokunuşu diğer tarafımda belirdi, ayağımı diğer üzengeye sokmadan önce baldırımını kısa bir süre okşadı.

"Rahat olun. Eğer kalçalarını sıkarsan, ileri doğru gitmeye başlayacaktır. Şimdi ben sana katılırken kıpırdamadan dur."

Arkamda oturmak için kendini çok daha az çabayla kaldırıyor gibiydi ve sırtımdaki sıkı oturuşuyla nefesimi tuttum. Kalçaları benimkileri çevreliyor, kalçaları kıcıma yakın ve rahat bir şekilde oturuyordu. Bu yakınlık neredeyse bunaltıcıydı ama kendimi geriye yaslanmış, kürek kemiklerimi göğsüne dayamış buldum.

Öne doğru eğildi ve sonra ellerini ellerime doladı. Birini eyerin boynuzuna yerleştirdi, diğeri de dizginleri gerginlik olmadan tutmama yardım etti.

Marius kulağıma, "Şimdi kalçalarla onu sıkıca kavra," dedi.

Güvercin'in sarsılmasını ya da tekme atmasını bekleyerek denedim, ama hiçbir şey olmadı.

Bir kahkaha attı ve yanağını yanağıma sürttü, eyerin boynuzundaki eli uyluğuma doğru hareket etti. "Benmişim gibi davran, doveling. Sıkıca sarıl bana."

Birlikte geçirdiğimiz son geceyi, onun üzerimdeki lezzetli baskısını düşündüm ve üstte olan ben olsaydım nasıl olurdu diye merak ettim. Sıktım ve sonra Güvercin hareket etmeye başladı, eyer sallanıyor ve tepinerek attığı adımlarla bir o yana bir bu yana kayıyordu. Onu hemen bıraktım, hareket karşısında nefesim kesildi ama o ilerlemeye devam etti.

"İşte iyi bir kız," dedi Marius, sesi kulağımda çok sıcaktı. Beni mi yoksa atı mı kastettiğinden emin değildim ve umursamadığımı fark ettim. "Mümkün olduğunca az dümen tutacağız, bakalım ne yapacak, tamam mı?"

Başımı salladım, Güvercin benden fazla bir şey beklemeden yoluna devam ederken yüzüme hoppa bir gülümseme yayıldı. Ata biniyordum. Marius atı bir göle ya da yola ya da saçma sapan bir şeye sürmediğimden emin olacaktı. Ama bir ata biniyordum.

Yerden kalkmak garipti, uyluklarımın açılması ve vücudumun hareketin içinde devrilmesi ve çarpması garipti. Heyecan verici de.

Marius bana sarılmıştı, eliyle kalçamı okşayarak tekrar sıkıyordu. Bu özgürlük değildi, ama ona benzer bir şeydi. Daha önce hiç sahip olmadığım bir hareket özgürlüğü.

"Nasıl daha hızlı gitmesini sağlayabilirim?" diye sordum ve Marius'un kahkahası kulağımanın arkasını öpücüklerinden biri gibi yaladı.

"MARIUS," diye yalvardım, adını fısıldayarak. Hafifçe çırpınıyordum, bileklerim kuyruğunun o güzel ipleriyle arkamdan bağlıydı ve kaçmak isteyip istemediğimden ya da bu hareketin ihtiyaçtan kaynaklanıp kaynaklanmadığından emin değildim. "Lütfen!"

O gürlledi ve ben inledim, ses ağzının kalçalarımın arasına bağlandığı yerden yukarı doğru titreşti. Dili, içime geri dalmadan önce en çok istediğim yeri görmezden gelerek seksimin kenarlarında gezindi. Saçlarım beni tutturduğu sert sütuna sürtünyordu, yavaşça yaptığımız yolculuk bizi malikaneyi çevreleyen ormanın derinliklerindeki bir çılgınlığa götürüyordu.

Haykırdım, içimdeki o özel mağaraya yapılan herhangi bir müdahale hâlâ şok ediciydi ve sonra zehri sihrini konuşturdu, seksimin zonklamasına ve ağrımına neden oldu, içime donuk bir sıcaklık yayıldı. Zaten bir kez dudaklarına çarpmıştım, boynuzlarını kavramış ve ihtiyacımın doruğunda yüzünü bana doğru yönlendirmek için kullanmıştım. Ama daha o orgazmdan yeni inmiştim ki dilini

defalarca içime sokup yaladı ve beni tekrar uçurumun kenarına götürdü.

Düşüşü sevdiğimden daha çok kenarı seviyordum, bitirme ihtiyacının korkunç gerilimini. Keskin acıyı, tüm dünyanın daha gürültülü hale gelmesini, tenimin daha canlı olmasını ve her dokunuşun daha sert olmasını.

Haftalardır bana kendi bedenimi öğretiyordu, garip bir şekilde sabırlıydı ve diğer kızların sevgililerinden bahsettiklerine dayanarak cömert olduğundan şüpheleniyordum.

Bana vücudunu nasıl tatmin edeceğime dair hiçbir şey öğretmemişti. Acaba bunun nedeni onun farklı bir yaratık olması mıydı, yoksa gerçekten benim zevkimi tercih etmesi miydi? İkisi de olmadığından şüpheleniyordum ve sabırsızlanmaya başlamıştım.

Uzun, kalın dili, zevkimi kontrol ediyor gibi görünen klitorisim denen küçük boncuğa geri döndü ve oraya ısrarla sürtündü, sonunda gelmem için açık bir davet. Kendimi onun diline bırakırken bile kuyruğunun bileklerimi kavramasıyla mücadele ettim, doruğa ulaşma çağrısına karşı koyamadım.

"Parmakların," diye yalvardım, yalvarmaktan utanıyordum ama bunun onu memnun ettiğini biliyordum.

İki parmağı giriş yerimde belirip yavaşça içeri girerken dilini daha hızlı soktuğundan emindim. Parmak eklemleri bana baskı yapar yapmaz boşaldım, titriyordum ve kuyruğunun bileklerimi kavraması dışında neredeyse öne düşüyordum. Vücudum parmaklarını sıkıyor, dilini sürerken inliyor, harika işkencesine devam ederken sızlanıyordum.

Bu, şimdiye kadar en sevdiğim ikinci boşalma şekliydi. En sevdiğim, Marius'un ağzı ağzımda ve parmakları içimdeyken, kuyruğu klitorisimle alay ederken. Nedeninden tam olarak emin değildim, sadece ona sarılmayı seviyordum, doldurulmanın baskısını seviyordum ve onun gülünç kuyruğunun yeteneğini *seviyordum*.

Zehrinin tadını da sevdim, acı ve keskin olduğu kadar, beni iyi bir şarap gibi içten dışa doğru ısıtmasını da sevdim.

"Marius," diye fısıldadım, benden daha fazlasını talep edebileceğini kanıtlamasını mı, yoksa ara vermeme izin vermesini mi istediğimden emin değildim.

Klitorisimi nazikçe öptü, parmaklarını serbest bıraktı ve ıslaklığımı teninden yalarken çıkardığı o müstehcen ve meraklı sesi dinledim.

"Tadını beğendin mi?" diye sordum. *Seninkini sever miydim?* Merak ettim.

Hafifçe güldü ve dizlerinin üzerinden kalkarken iç çektim, bileklerim hâlâ kuyruğuna takılıydı. Öğle yemeğini taş köşkte yemiştik ve arada bir Güvercin'in yakınlarda yiyecek bir şeyler bulduğunu duyuyordum. Faaliyetlerimizi sabırla izliyordu ve buraya kadar olan kolay yolculuğunda beni çoktan kazanmıştı.

"Seviyorum, tıpkı teninizin, ağzınızın tadını sevdiğim gibi ve tıpkı kanınızın tadından zevk alacağım gibi."

Titredim, yırtıcı itirafın beni bu kadar rahatsız etmemiş olması kafamı karıştırdı. "Vampir gibi mi?" "Mm, hayır. Bir vampirin hayatta kalmak için kana ihtiyacı vardır. Ben sadece tadını seviyorum." Marius yaklaştı ve

Başımı eğdim, boğazıma doğru derin nefes alırken kalbim küt küt atıyordu. "Seni orgazma götürürken damarlarında pompalanan, dalgalanan, daha hızlı akan kokusunu alabiliyorum."

Nefesim kesildi ama başım taş sütuna yaslanmış, bedenim tamamen ona sunulmuşken öfke duyamadım. "Senin tadına bakmak ister miyim?"

Marius tısladı ve kalçalarını öne doğru iterken dudaklarım nefes nefese kaldı. Uyarılmışlığının sert ve şok edici uzunluktaki çıkıntısını ilk kez hissetmiyordum ama her zaman bir hatırlatıcıydı. Malikânedeki kızların dedikoduları ve Magdalena'nın yetersiz açıklamaları yüzünden Marius'le ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Marius, "Etobur bir iştahın olduğunu öğrenmek beni hiç şaşırtmazdı, doveling," diye homurdandı. "Geç oluyor. Seni malikâneye geri götürmeliyiz, akşam yemeği için güzel bir elbise

seçtim."

"Biz... biz burada kalabiliriz," diye önerdim o uzaklaşırken.

"Donacaksın, doveling, ve ben seni sıcak tutmak için yaratılmış bir canavar değilim," diye cevap verdi, kuyruk dişleri bileklerimin etrafında gevşedi, eli dirseğimi nazikçe tuttu ve bekledi.

"Akşam yemeğini benim odamda yemeye ne dersin?" diye sordum.

Marius bir an sessiz kaldı, başparmağı dirseğimin iç kısmını okşadı. "Dün gece tek başınayken bir şey mi oldu? Diğerlerinden biri seni rahatsız mı etti?"

Kaslarımı çattım ve oflayıp pufladım, "Hayır, öyle bir şey değil. Sadece düşündüm ki..." *belki sonunda benim yatağımı kullanabiliriz.* Ama dilim kelimeleri oluşturacak kadar cesur değildi. Benden faydalanması gereken oydu, tersi değil. Ve bu beni tatmin etmemiş de değildi. İçimi çektim ve öne doğru bir adım attım, bu hareketle seksimin sıkışması ve çarpması karşısında nefesim kesildi. "Boş ver," diye fısıldadım, zehrinin beni düşürdüğü durumu fark ettiğimde yanaklarım alev alev yanıyordu.

Marius, Güvercin'e gıdıkladı, at da nefes nefese ve sabit bir şekilde yaklaşarak cevap verdi, toynaklarının altında dallar kırılıyordu.

"Bu şekilde geri dönemem," diye mırıldandım, daha çok kendi kendime.

"Yapabilirsin ve yapacaksın da," dedi Marius ve kuyruğu uzandı, üç ucuyla yanağımı ve boğazımı okşadı, göğsüme kadar inip çimdikledi. "Sana binicilikten büyük zevk alacağını söylemedim mi?"

"Marius! Oh, bunu sen *planladın!*"

Güldü ve beni ileri doğru yönlendirdi, kuyruğu belime dolandı. "Tabii ki yaptım. Küçük bir adım."

"Ama... ama..." Ama neyi protesto edeceğimi düşünemiyordum. Ata binmek zaten yeterince tahrik ediciydi, bunu Marius'un zehri cinsel organımda işlerken yapmanın tek bir sonucu olabilirdi.

Ya da birkaç kez tekrarlanan bir sonuç ki bu kesinlikle onun amacıydı.

"Uslu dur ve itiraz etme, ben de bütün yolculuk boyunca kuyruğumu eteğinin altında tutayım," diye tısladı.

Kulak.

Bir hanımefendi itiraz ederdi, *etmeliydi, hem de* sert bir şekilde. Muhtemelen bir tokatla. Ama aynı zamanda

Marius kuyruğunu ilk kez kızın eteğinin altına soktuğunda bunu yapardı.

Gerald beni doktorlara teslim ettiği anda unvanımı ve tüm saygınlığımı kaybetmişim. Elimi uzattım ve Güvercin'in burnunu buldum, daha fazla küp şeker bulmak için avucuma doğru ofluyordu. Başını çevirdi ve boynunun uzun kaslarını omuzlarına doğru okşadım, eyeri buldum, boynuza uzandım.

Marius bana itibarımı geri vermiyordu ama Güvercin'i vermişti. Önlükler benim için bir şey ifade etmiyordu, benden çok onun iyiliği içindi. Zevk de sözleşmeye benzer bir şeydi. Ama Güvercin? Bana ata binmeyi öğretmesi? Bu daha büyük bir şeydi, en azından benim için.

"Zavallı at," diye mırıldandım.

Marius güldü. "Hiçbir şey fark etmeyecek. Evet de, doveling."

Geriye uzanıp omzunu buldum, ayağımı kaldırdım ve üzengiye kendi başıma bulmadan önce hafifçe becerdim. Bana yardım etmeye çalışmamıştı. Kendi yolumu bulmama izin vermişti. "Ne zaman hayır dedim ki?"

Marius mırıldandı ve üçe kadar sayarak beni eyere kaldırdı. Muhtaç ve ağrıyan cinsel organıma çarpan ve ince eteğimin altından zar zor duyulan darbe, nefesimi ciğerlerimden söküp aldı. Yolculuk işkence olacaktı. Aynı zamanda mutluluk verici. Marius'ün korkunç, kötü, olağanüstü bir hayal gücü vardı.

Eteği sıyırdı ve ben derinin çıplak cinsel organıma verdiği ani serin ve yumuşak şokla irkildim,

Marius sırtıma eyerini geçirirken fark etmedim bile. Bir an sonra, dişlerinin uçları sol bacağımdan yukarı tırmandı, selamlamak için göbeğimi yaladı ve burnunu soktu.

Dizginleri, Güvercin'i, ilerlerken ilk kayma ve sarsıntı dışında her şeyi unutmuştum. Marius bir kolunu belime dolamış, beni göğsüne bastırıyordu.

"Unutma, kürek çekmeyi," diye tısladı kulağıma. "Küçük kalçalarını ne kadar sert sıkarsan, o kadar hızlı gideriz."

CHAPTER 6

B A R G A I U S

M Malikânenen sefahat ve eğlence sesleri yükselirken ellerim iki yanımda daha sıkı kenetlenmişti ama kafamdaki tek ses Lillian'ın doruğa ulaşırken fısıldayarak çıkardığı nefesin yankısıydı. Kendi pençelerimin avuç içimi ısırdığını fark etmedim.

Sırtıma batan kör tırnakların hatırası.

Neredeyse söyleyecekti, diye düşündüm, sikimin acımasız ağrısına rağmen merdivenlerden aşağıya, açık yola doğru yürümeye çalışıyordum.

Soğuk, tertemiz hanımımı mahvetmiştim, çürük elbisesi beline kadar kıvrılmış ve kollarının yarısına kadar inmişti. İpeksi saçları kurdele gibi dağılmış, alnında terden ıslanmıştı. Hepsi de zehirli yalamalar ve öpücükler yüzünden. Yürüyemeyecek kadar güçsüzdü, bu yüzden onu yatağına kadar taşıdım, uzaklaşmaya başladığımda kolları boynuma dolanmıştı, dudakları konuşmak için ayrılmıştı.

Kal. Yat benimle. Sik beni. Kaba bir kelimeyi bu kadar çabuk kullanacağından değil. Koçluk yapmadan olmaz.

Ama yapmamıştı. Tek kelime etmemişti ve ben onu bir kez daha öperken kolları gevşemişti.

Belki de Lillian gibi bir yaratıktan sonunda yalvarmasını, talep etmesini, iddiaya *teslim olmasını* ummak çok fazlaydı.

"Aptal," diye mırıldandım, başımı omuzlarımın üzerinde yuvarlayarak arabamın malikânenin yolundan kıvrıla kıvrıla sessizce yaklaşmasını dinledim.

Şimdiye kadar başarısız olmam mı daha aşağılayıcıydı, yoksa hâlâ bu *insanın*, bu kadının seçimini yapmasına izin vermeye kararlı olmam mı? Belki de onu *çok* memnun bırakıyordum.

Arabam yaklaştı ve ben kaskatı kesildim, iğrenç miktarda ambergris ve misk kokusunun altına gömülmüş bir çürük ve kirli toprak kokusu. Mezar hayaletleri. Lillian'la ilgili düşünceler aklımdan uçup gitmiş, elim bastonuma dolanmış, küçük canavarı yumruklamaya hazırlanırken, araba durdu ve pencereden cılız bir ses seslendi.

"Beni o gönderdi."

Tısladım, omuzlarım yükseldi ama yumruklarım hafifçe gevşedi. Birsha'nın uşaklarından biri. Tabii ya. En başta burada neden oyalandığımı unutmuş muydum?

Kapıyı yırtıp açtım, karanlığın içine atladım ve karşı köşeye çekilen Wraith'in boğuk tıslamasını duymazdan geldim. Araba onun korkunç kokusuyla ıslanmıştı ve harekete geçerken pencereyi açık bıraktım, yüzümü temiz havaya ve Yıldız Malikânesi'nin sessiz ışığına çevirdim.

"Görevinizi çoktan unutmuş olacağınızı söylüyor," diye mırıldandı Wraith.

"Pazarlığı unutmadım," diye tersledim. Pişman oldum, bu karmaşadan bir çıkış yolu düşünmek için zaman ayırmadığıma pişman oldum. Ama olan olmuştu.

Wraith titreyerek köşede kıpırdandı, hâlâ kendi dehşeti tarafından uzakta tutuluyordu. Bir basilisk'i şaşırtmaktan ne kadar korkması gerektiğini ona hatırlatmak için uzanıp gözlerimdeki bağı gevşetmek istedim. Ama muhtemelen kadifenin üzerine kusardı.

"Cadının korumaları bizi dışarıda tutuyor ve Sfenks'in gücü de ona destek oluyor," diye atıldı Wraith. "Cadıya bir bakış atarsanız işiniz biter lordum."

Bu sözler karşısında kaskatı kesildim. "Pazarlık böyle değildi." "Sana kalman söylendi. Yararlı olabileceğin bir durumda."

Magdalena Mortimer'ı öldürerek mi? Alay ettim ve başımı salladım. "Sfenks onun gölgesidir, elim kolumdan kopmadan önce gözlerime bile ulaşamazdı."

"Sfenks, hanımefendinin yatağa çekildiği cadı saatinde sınırda devriye gezer. Sen gölgelerde beklerken küçük kör kızını onun kapısında dilenmeye gönder," dedi hayalet.

Senin küçük kör kızın.

Öne atıldım, elimi kırılğan boğazına doladım, notalarını boğdum, pençelerimin etini çimdiklemesine izin verdim. Birsha, Lillian'ı kör olduğunu bilecek kadar tanıyordu. Bu da büyük olasılıkla her şeyi bildiği anlamına geliyordu.

"Pazarlığı siz yaptınız lordum," diye haykırdı Wraith, yas tutanların çığlığı çok hassas olan kulaklarımı delip geçti.

Çok açık bırakmıştım. Sadece bilgi vermesini bekliyordum, suikastçiyi oynamasını değil. "Peki ya koğuşlar parçalandığında?"

"Sürü halindeyiz. Onun adamları. Evi ezeceğiz," diye soluk soluğa bağırdı Wraith. Hafifçe geri çekildim ve nefes alırken sarsıldı. "Ya kaçarsın. Ya da kalır ve işi kolaylaştırırsın. Cadı öldüğünde pazarlığınız tamamlanmış olur."

Hangisinin bana hayatta kalma şansı vereceğinden emin değildim. "Sfenksi geçmeyi başaramayacaksın."

"Kimin elinde olduğunu bilmiyorsun," diye fısıldadı zavallı yaratık. "Sen sadece küçük bir araçsın. İçeri girebilecek tek kişi."

Bu doğrudu. Birsha yaşlıydı, benden bile daha yaşlı. En başından beri ittifaklar kuruyordu. Gerçekten bir sfenks kadar değerli bir rakibi var mıydı? Belki, eğer topluca gelirlerse.

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Kara ay," diye cevap verdi.

Bir hafta sonra. "Hepsi bu mu?"

"Yapacak mısın?"

"Bana ısrarla hatırlattığın gibi, pazarlığı ben yaptım," diye tısladım. "Hepsi bu mu?" "Evet, lordum."

Homurdandım ve sonra tekrar öne doğru eğildim, vagonun uzak tarafındaki kapıyı açarken Wraith'ten gelen çığlığı duymazdan geldim. "Dışarı."

"Ama, ama, lordum-"

"Bütün bu yolculuğu senin pisliğini soluyarak geçirmeyeceğim. Atla yoksa seni fırlatırım," diye bağırdım. Wraith inledi ama kapıya doğru yaklaştı. "Araba yavaşlamıyor."

"Dışarı!" Emrimi pençelerimi savurarak noktaladım.

Bir çığlık atıp kendini arabanın yanından dışarı attı ve kapıyı kapatmak için eğilmeden önce yola çarparken çıkardığı gıcırtilı sesi acı bir memnuniyetle dinledim.

Bir hafta. Yıldız Malikanesi'nde hasta beyefendiyi oynayarak bir hafta daha. Yeni aya kadar bekle, gecenin ve karanlığın son saatine kadar oyalan. Cadıyı köşeye sıkıştırmak için Lillian'ı kullan. Bir bakış.

Gözlerimdeki bağı yırttım ve pencereden dışarı baktım. Yol ayrımına yaklaşıyorduk, Yıldız Malikânesi yakınlarındaki rahat ve geçici evime dönmek için soldaki patikayı kullanacaktık.

Pencereden dışarı eğildim, gözlerimi kapattım ve gecenin serin ve nemli havasının kısa bir süreliğine tadını çıkardım. "Sağa dön, Cleeves. Malikâneye dönüş yolunu bul."

"Evet, efendim."

Birsha'nın hayaletinin pis kokusunu dışarı atmak için pencereleri açık bırakarak içeri girdim.

Küçük kör kızını kullan.

Mortimer kapıyı bana açmayacak kadar sağduyuluydu ve Lillian da evde kara gözlük takmadığımı ya da gözlerimi bağlamadığımı fark etmeyecek tek kişiydi. Peki ya Birsha'nın

Khepri'yi yenebilecek bir müttefiki varsa? Yıldız Malikânesi kuşatıldıysa ve Mortimer'a sadık canavarlar

yenildiler mi?

Kızlar şüphesiz Birşa'ya gidecek, onun evlerinden birinde neşeleri bozulacaktı.

Anlaşmanın şartlarına göre Lillian'ı Birsha'dan, *taze* etimden talep edebilirdim ama bu düşünce zehrimi dilimde düz ve soğuk bir hale getirdi. Yıldız Malikânesi'nin çöküşünün ardından kaçarsam, Lillian da benimle gelmek zorunda kalacaktı. Ona sahip olsam da olmasam da Birsha'nın evlerinden sağ çıkamazdı.

Bahçelere, mahremiyete, temiz havaya ve sessizliğe ihtiyacı vardı. Güvercin'le birlikte gideceğiz. Birsha zaferinden bir kupa eksilerek acı çekmek zorunda kalacaktı. Lillian'ı evlerimden birine yerleştirecektim, belki Kara Orman'daki eski evlerden birine.

Planın beni rahatlatması gerekirdi ama Yıldız Malikânesi'ne dönüş yolculuğum boyunca huzursuzdum, koltuğumda kıpırdanıyor, karanlık yolların arabanın tekerlekleri altında daha hızlı kaybolmasını diliyordum.

Vardığımızda ev hâlâ hareketliydi ve arabadan atladım, kapılara doğru yürümeden önce gözlerimi kapatmayı zar zor hatırladım.

"Uzun süre kalacak mıyız, efendim?"

"Gece boyunca. Atları kaldır ve diğer elflerle birlikte bir oda iste, Cleeves." "Peki, efendim."

Lillian'ın odasına çıkarken yanlarından geçtiğim birkaç kişiden hiç kimse geri döndüğümünden bahsetmedi, ancak ev cinlerinden birkaçı beni şüpheyile izliyor gibiydi. İlerlememi engellemediler.

Geldiğimde Lillian'ın odası karanlıktı, ocakta ateş yoktu ve odanın uzak tarafındaki pencerelerden biri açıktı. Göz bağımı hevesle çözdüm ve onu odanın ortasındaki devasa yatağın çarşaflarında gümüş bir bohça olarak buldum. Yatağın perdeleri arkadan bağlanmıştı ve ben yavaşça soyunup kıyafetlerimi köşedeki sandalyenin üzerine örterken onun uyumasını izledim. Odanın mobilyaları seyrekti, bu da ona gezinmek için daha fazla alan sağlıyordu.

Kıyafetlerimde ya da saçlarımda Wraith'in pis kokusunu yakaladım ve tıslamamı bastırdım. Lillian benim davetsiz misafirliğim sırasında uyuyordu ve bu kokuyu onunla birlikte yatağa taşımak istemedim. Lillian'ın odasına bitişik banyo küçüktü ama geniş bir küveti vardı ve birkaç mumu yakmak için kibrit buldum.

Su bakır leğene dökülüyor, bedenimin etrafını dolduruyor ve serin bedenimi ısıtıyordu ki yan odadan bir kıpırtı geldi.

"Benim, doveling," diye seslendim.

Sessizlik oldu ve sonra çarşaflardan daha fazla hışırtı geldi. Ayak sesleri suyun uğultusu altında sessizdi ama kapı aralığını izledim, Lillian görüldüğünde kaslarımdaki gerginlik azaldı. Buruş buruştu, gece elbisesi inceydi ve uykudan hafifçe bükülmüştü, bir göğsü şeffaf dantelden görünüyordu. Saçları da ilk kez beline kadar dökülmüştü, ince ve kahverenginin soluk bir tonuydu ama parlak ve pürüzsüzdü.

"Marius? Gittiğini
sanıyordum." "Geri
döndüm."

"Banyo mu yapıyorsun?"

Kaşlarını çatmış, kollarını ortasına dolamıştı ama kapının çerçevesine yaslanmış, bir ayağını zeminin soğuk fayansından kaldırıp bileğine dolamıştı.

"Geliyorum. Bana katılmak ister misin yoksa beni yatakta mı beklersin?"

Ani bir nefes aldı, gözlerini kırptırdı ve ben kendimi düzeltmeyi düşündüm. Ama hayır, bırakalım sözlerimle ne demek istediğimi, bundan sonra ne olacağını merak etsin. Seçim onun

elindeydi ama düşüncelerini belli yönlere çekebilirdim.
Sadece bir haftam kalmıştı.

Parmak uçlarında yavaşça ilerledi, saçlarını bir omzunun üzerinden topladı ve hızla ördü. Saç tellerine daha önce hiç bu kadar özgürce erişemediğim için itiraz etmek istedim ama benimle birlikte suya girmek istediğini fark ettim. Küvet onu tutabilmem için yeterince büyüktü. Lavabonun tezgahında bir yığın saç tokası buldu ve örgüsünü ustalıklı uzun boynundan yukarı ve aşağı doğru bükmesini, uçlarını içeri sokmasını ve yerine sabitlemesini izledim.

Lillian saçlarını toplarken yaptığı pratik hareketlerin aksine, onun için sipariş ettiğim yeni geceliğinin bağcıklarını karıştırdı. Bağları buldu ve çözdü, geceliği başının üzerine çekmeden önce sadece bir an tereddüt etti.

Onda daha önce görmediğim çok az şey vardı ama vücudunun bir bütün olarak görüntüsü yeniydi. Sanatoryumdaki bakımsızlıktan kaybettiği kiloları geri almıştı ve artık kalçaları yuvarlak, karnı hafifçe kıvrımlı ve göğüsleri daha dolgundu. Hâlâ zayıftı ama tanıştığımız gün oturma odasının gölgelerinde bekleyen kırılğan yaratıktan daha kadınsıydı.

"Banyo yapmak için mi geldin?" Lillian dizleri leğenin kenarına değene kadar yavaşça ilerleyerek sordu. Elini uzattı ve beni bekledi. Ona destek olmak için uzanmadan önce pençelerimi geri çekmeyi unutmamam gerekiyordu.

Kıçı yeni bir görüntüydü, yuvarlak ve yüksekti ve bükülürken onu olgun bir meyve gibi ısırmak istedim, suya girerken ayağı neredeyse kaval kemiğime basıyordu.

"Seninle olmak için geri döndüm," dedim, kelimelerin doğruluğu üzerine kafa yorarak ve onu göğsüme çekerek hafifçe üstüme oturması için yönlendirdim.

"Su seni ısıtıyor," diye mırıldandı bana doğru kıvrılarak.

Küvetin yanındaki küçük masada duran sabun kalıbını aldım, önce göğsümü, boynumu ve kollarımı, sonra da onu köpürttüm. "Güneş ışığı da iyi gelir, iyi bir ateş de" dedim. "Soğuğa aldırمام ama sıcağa bayılırım."

"Mmm, çok güzel," diye mırıldandı Lillian.

Yüzünü bulmak için döndüm, gözleri çoktan kapanmış ve başı omzuma yaslanmıştı. Bu şekilde tekrar uykuya dalıyordu, beni bulmak için zar zor uyanmıştı. Ama yatağa dönmek yerine benimle birlikte banyoya girmeyi tercih etmişti.

Zamanı geldiğinde malikaneden kaçmayı seçer miydi? Ona bu seçeneği sunar mıydım?

Parmak uçlarım kalçalarımın çizgilerini takip ediyor, sıcak dudaklar kaburgalarımın bastırıyor ve derin derin nefes alıyordu. Gözlerimi açtım ve sonra nerede olduğumu, kiminle olduğumu hatırlamadan önce tekrar kapattım. Lillian'ı geri taşıdıktan sonra yatağın etrafındaki perdeleri çekmişim, böylece sabah ev cinleri geldiğinde gözlerim bağlı olmak zorunda kalmayacaktı. Şimdi de kapalıydılar. Sırt üstü yatıyordum,

Serin çarşafların üzerine yayılmıştı ve Lillian yanımda kıvrılmış beni inceliyordu.

"Ne yapıyorsun, doveling mi?" O gezgin parmak uçları sikimin dibine doğru yol bulup oradaki pulların çıkıntılarını gezip keşfederken tısladım.

"Haftalardır yaptığın şey," diye mırıldandı, bileği sertleşen uzunluğuma çarparken mırıldanıyordu. "Burada çoğu erkeğin biraz farklı yapılı olduğunu doğru tahmin edebilir miyim?"

Bir kahkaha attım. "Bir canavarın sert derisinden ziyade, kendi bacaklarınızın arasında olana benzer kıllar."

"Sert değil," dedi Lillian, başparmağıyla sikimin hemen altındaki çıkıntıları okşayarak. "Pürüzsüz ama kalın. Kuyruğun ve boynuzların gibi. Hassas da mı?"

"Çok," diye tısladım, nazik dokunuşlarına baskı eklemek için kalçalarımı yukarı kaldırdım.

"Peki ya bu?" Lillian parmaklarıyla sikimin etrafında daireler çizerek ve yukarı kaydırarak, ucundaki sıvıyı yakalayarak ve ucun etrafında daireler çizerek, ne yaptığının farkında değilmiş gibi sünnet derimle oynayarak sordu. Belki de gerçekten bilmiyordu, ama diğer kızlardan bir şeyler öğrenmesini beklemiyordum. "Bu senin zehrin gibi mi?"

Cevap vermemi beklemedi ve parmaklarını dudaklarına götürmesini, dilinin tadını test etmek için dışarı çıkmasını izlerken inledim.

"Hayır, doveling," diye tısladım, tohumumda biraz zehir olmasına rağmen ve tadı mırıldandı.

"Buraya dokunmak canını acıtıyor mu?" diye sordu, elini sikime götürüp hafifçe oynayarak.

"Sadece yumuşak dokunuşlarla beni kızdırdığında. Daha sıkı kavra, Lillian,"

Yüz hatlarından şaşırtıcı bir zafer ifadesi geçti ve sonra eli hafifçe sıkıldı.

"Daha sert. Sık. Arrghh!" Kavrayışına doğru eğildim ve sünnet derimin kolu yumruğunun arasından beni okşadı. "Şimdi daha fazla sıvı var, elini daha iyi kaydırmak için kullan."

Lillian hevesli bir öğrenciydi ve o çalışırken sıırtım, kaşları odaklanarak çatılmıştı, her hissi katalogluyor, hareketleri ve dokuları ezberliyordu.

"Doveling, bana dokunmak mı istiyordun?" diye sordum.

Kaşlarını çattı ve beni sıkıca kavradı, beceriksizce bir vuruş ve yolu kolaylaştırmak için bir uyarılma kayması. "Sana dokunulmasını istemiyor muydun?" diye sordu. "Bana dokunduğun gibi."

Çaresizce, kendi kendime düşündüm. "Tabanıma doğru vur." Bunu yaparken nefes nefese kaldım ve tısladım, hafifçe elinin içine girdim.

"Beni zehirin yüzünden mi yalıyorsun, yoksa bu... bu insanların da yaptığı bir şey olduğu için mi?" diye sordu.

Kıkırdadım ve uzandım, elini okşarken bükmesini öğrettim, ağrı tatmin olana ve genç bir aptal gibi avucunu ısırma dürtüsü neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar parmaklarını etrafımda daha da sıkı tuttu.

"Eğer beni yalamak istiyorsan, başımın üstünde yerin var," diye nefes aldım. "Ama elimden kurtulduğunda karşılığında ne alacaksın?"

"Mmm..." Lillian'ın başı eğildi, ama dudakları aletimin başının hemen üzerinde durdu, nefesi muhtaç etime işkence ediyordu. "Sen her zaman yaratıcıydın, Marius. Bir şeyler düşünebileceğini tahmin ediyorum."

Sonra dudaklarını büzdü ve ucumu öptü, dili dışarı fırlayıp doğrudan ağlayan yarığımın üzerinde gezinene kadar dokunuşu basit ve saçma bir şekilde masumdu. İnledim ve kendimi kıpırdamadan yatmaya ve kendimi onun ağzına sokmamaya zorlayarak elini tabanıma doğru okşadım. Hafifçe yer değiştirdim, kuyruğumu altımdan kurtardım, Lillian sikimi öptü, emdi ve yaladı, şakacı, şefkatli ve tatlıydı. İkimiz de çıplaktık, ama çarşafı bir elbise gibi etrafına dolamıştı ve dişlerimin içeri girmesi biraz zaman aldı.

Lillian bunu yaparken inledi, bacaklarının arasındaki tanıdık ve favori yerlerine geri döndüler ve dudaklarının bir kısmı inkar edilemez bir cazibeydi. Yukarı doğru ittim ve sikim açık ağzının içine kaydı, dudakları ve dili prekumumdan kayganlaştı. Gözleri şaşkınlıkla açıldı ve bir diş klitorisinin üzerinde gezindiğinde neredeyse geri çekiliyordu ve sonra bir diğeri ilk kez amının içinde kıvrılırken inledi.

"Yala beni, güvercinim," diye tısladım, elini uzunluğumda çalıştırdım, serbest elimi saçlarına dolama ve ağzına beni becermeyi öğretme dürtüsüne direndim.

Dişleriyle beni hafifçe sıyırdı ve çırpınmamı, biraz daha derine inmemi sağladı. Bu işte yeniydi ve amını okşayan bir dişin itişiyile dikkati dağılmıştı ama usulca emdi, gözleri

gözlerini kapatıyor ve konsantrasyonla kaşlarını çatıyor.

"İyi kız, şimdi kalk, evet, daha sert em." Talimatları dişlerimi sıkarak söyledim ama Lillian hevesle yerine getirdi. "Her yerini böyle öp. Sikimin altında o sevdiğin çıkıntıların olduğu yeri-Ughnn...."

Kuyruğumun ikinci bir ucunu onun içine soktum, ikisini karşılıklı adımlarla çalıştırdım ve dudakları kesemin kenarını emerken Lillian ve ben birlikte inledik.

"Dişlerini dudaklarının arkasına sıkıştır ve beni tekrar ağzına al. Olabildiğince derine."

Lillian utangaçtı ve her talimat için yeniydi, ama ıslak dudakları beklentimin çok ötesinde, ellerimizin tabanımın etrafında tutturulduğu yere kadar uzunluğumdan aşağı kayarken bunların hiçbiri önemli değildi.

"Yüce Tanrım," diye nefes aldım ve onu klitorisinin üzerindeki çataldan gelen sürekli övgülerle ödüllendirdim. İnledi ve ben de ağzının içine girdim, boğazının arkasına yumuşak, parlak bir şaşkınlık notası vurdum ve elini sıktım.

Kendimi tutmaktan vazgeçtim, parmaklarımı saçlarına geçirip çekiştirdim, onu boyumdan yukarı sürükledim ve sonra hiçbir direnç göstermeden tekrar aşağı indirdim.

"Seni böyle kullanmama izin ver," diye fısıldadım, gerçekten dua ettim.

Mırıldandı ve kalçaları kuyruğumun ucunun içine doğru itilmesiyle, klitorisinin üzerindeki ucun bükülmesi, sıkılması ve vurulmasıyla geri sallandı.

Lillian'la geçirdiğim onca hafta boyunca kendi ellerimden başka bir şeyle rahatlamamıştım. Bir gün ona işkence etmeyi, alay etmeyi ve zevkimi askıya almayı öğretecektim. Şimdilik, başımın etrafındaki kolay yutkunması, dilinin uzunluğumun alt tarafındaki darbesi, tabanıma ulaştığında burun deliklerinden gelen sıcak nefesi gibi bir hediye yoktu. Onu kendimden uzaklaştırdım ve sızlandı, öptü, emdi ve diliyle uzunluğumu yaladı.

"Kuyruğumun seni sikmesi hoşuna mı gidiyor?"

"Evet," diye soludu, belki de daha çok bir dişin süngerimsi iç duvarlarına sürtünmesine tepki olarak. "Hazır olduğunda sikimi almak için gerilmeye ihtiyacın var. Üçünü de deneyelim mi?"

Üçüncü ucu klitorisinden uzaklaştırdığımda inledi ve ben de ağzını tekrar sikimin etrafına sürükleyerek, ucumu diline doğru sokarak ve onu istekli uyarılmamla kaplayarak sesi bastırdım. Onu kuyruğumun uçlarıyla tamamen doldurdum, büküm ve birbirlerine doladım ve Lillian'ın genellikle sessiz zevk mırıltıları uzunluğumun etrafında gürültülü hale geldi, ses tabanıma, omurgamdaki ve toplarımındaki elektrik dolaşımına kadar titreşti.

Onu yukarı çekip tamamen sikimin üzerine oturtmak, onu gerip doldururken yüz hatlarındaki şok dalgalarını izlemek istedim ama içine girdiğim anda patlayacağımdan emindim ve ağzının emip çekmesi yarıda kesilemeyecek kadar tatlıydı.

Kuyruğumu yukarı doğru kıvırdım, böylece uçları Lillian'ın klitorisini okşarken ve içine pompalarken sırtlar Lillian'ın klitorisine bastırdı. İnledi ve sanki kendini zevkten uzaklaştırmaya çalışıyormuş gibi beni ağzının derinliklerine doğru zorladı, sallandı ve kendini çıkıntıların üzerine sürttü.

"Seni horozumla doldurduğumda, derimi güzel küçük klitoris üzerinde kullanacaksın. Bu sert sürtünmeyi dilimden bile daha çok seviyorsun, değil mi doveling?"

İnledi, yüksek nota beni delip geçti ve nefesimi çaldı. Amındaki kuyruğumla aynı hızda ağzını da siktim.

"Aletimin altına uzan, Lillian. Bu konuşma için beni tutuşunla cezalandır."

O itaat ederken homurdandım, eli hafif bir beceriksizlikle kesemi buldu ve sonra kabaca sıktı.

Bağırdım, parmaklarım saçlarında ve yumruğunun etrafında sıkılaştı, itişlerim zar zor ölçüldü ve

kuyruğum onun seksine karşı vahşi. Lillian'ın çığlıkları boğuk ve istekliydi, kalçaları şimdi zevkin sınırına kadar kovalamacadan kaçmaya çalışıyor, dizleri öne doğru sürünüyordu.

Kaçış yoktu. İkimiz için de.

Lillian dudaklarının kıvrımını unuttu ve dişlerinin dibime yaklaşma tehdidi ani ve şok edici bir ecstasy şimşegi oldu, tırnaklarının ısırığıyla neredeyse kesemi kazarak beni vurdu. Adını inleyerek, sırtımın ve kalçalarımın tam bir kavisıyla boşaldım, ani bir sıvı pompası Lillian'ın boğazını ve ağzını doldurdu ve dudaklarının köşelerinden fazlasını döktü.

Ve tohumumla birlikte zehir de geldi, zaten bu kadar yakınken onu uçurumun kenarına sürüklemeye yetecek kadar. Kazara beni ısırmadan önce onu sikimden çektim ve uluması gürültülü, tatlı ve ürkütücüydü, ben onu sismeye ve kuyruğumla okşamaya devam ederken vücudu sarsılıyordu.

"Aman Tanrım!"

Onu toparladım, tıka basa dolu olmasına dikkat ettim ve bizi şiltenin üzerine yatırdım, o titrerken kuyruğum hala bacaklarının arasında çalışıyordu. Üzerine çömelmişim, sessizleşirken ağzının çalışmasını izliyordum, göğsüne hapsolmuş zevk çığlıklarını gömüyordum. Saçları tutuşumdan birbirine karışmıştı, göğsü ve yanakları zevkten kızarmıştı, kuyruğum onun serbest kalmasıyla parlıyordu.

Ellerimi kaburgalarına doladım, kuyruğumu çekip başka bir şey söylemeden kendimi onun içine sokmayı düşündüm.

"Ah, Marius!" diye inledi, ağzı dölleriyle kirlenmişti, gözleri kapandı ve kalçaları kuyruğuma doğru sallandı, karnı gerildi.

Hayır. O kelimeleri söyleyecek, bana yalvaracaktı. Bu sabah davamda ilerleme kaydettiğimi zaten kanıtlamıştım. Ve yalvardığında, benim olacaktı. Magdalena Mortimer düşebilirdi, Yıldız Malikânesi yanabilirdi, belki de hayatta kalırlardı ve Birsha başarısızlığı yüzünden boğulabilirdi, umurumda bile değildi.

Altımdaki bu garip küçük yaratık ne olursa olsun o saatte benim olacaktı. Şu anda benim için önemli olan tek şey ikimizin kaderiydi.

CHAPTER 7

V I C T O R V

"A Yoruluyor musun?" Marius aradı.

"Henüz değil," diye cevap verdim, yüzümü rüzgâra doğru kaldırarak.

Bahar hafif bir soğukla vurmuştu ama Güvercin'e ilk kez tek başıma biniyordum ve hava ferahlatıcıydı. Onu tek başıma dışarı çıkaracak kadar kendime güvenebileceğimden emin değildim ama Marius'un atını itaatkâr bir şekilde takip ediyordu ve aramızdaki her sessizlikte gizemli bir heyecan vardı. Çakıl yollardan birindeydik, Güvercin'in toynaklarının altındaki taş çıtırtıları tanıdık ve yanaklarımda güneş ışınlarının yanığını hissetmiyordum, bu yüzden ormanda olduğumuzu varsaydım.

"Ben seninle kalmadığım zamanlarda diğerleriyle daha fazla mı vakit geçirdin?" Marius sordu.

"Pek sayılmaz. Elflerden biri bana kitap okumayı seviyor ama sanırım kadınların çoğu uyuyor ya da hâlâ beyleriyle birlikte."

"Diğerleriyle arkadaşlığınız yok mu?"

Soru karşısında kaşlarımı çattım. "Diğerlerini seviyorum, kesinlikle. Malikânedeki herkes çok nazik..." "Yalnızız, doveling. Kibar olmana gerek yok," diye alay etti Marius.

"Ben değilim!" İtiraz ettim, keşke şu anda Marius'ü elimde tutsaydım, parmaklarımla yüz ifadesini inceleyebilseydim ya da sesinin güzel fısıltılarını daha net yakalayabilseydim. "Ben sadece... Ben büyürken çok yalnızdım. Bir noktada bir arkadaşım olmuş olmalı, ama çoğunlukla evde ayak altında olduğumu, sürekli annemle babamın ya da hizmetçilerden birinin yolunda olduğumu hatırlıyorum. Diğer insanların konuşmalarını dinlemeyi severdim."

Marius kıkırdadı. "Küçük bir casus." Cevap olarak mırıldandım ve o devam etti, "Hâlâ başkalarının konuşmalarını dinliyor musun?"

Kızardım. Konuşmalar malikânede dinlediğim en az müdahaleci konuşmalardan biriydi. "Evet."

"Peki ne duyuyorsun?"

Bana gülüyordu, bunu biliyordum. Ama aldırmadım. Marius daha önce sahip olduklarıma hiç benzemeyen bir yoldaştı, konuşması garip bir şekilde kolaydı, bu kadar kısa süre birlikte olduktan sonra ellerime ve kulaklarıma şaşırtıcı derecede tanıdık geliyordu. Anlaşıldığı kadarıyla ondan hoşlanmıştım. Onu ne kadar iyi tanıdığımdan henüz emin değildim -kendisi hakkında bana nadiren bilgi verirdi- ama o da benim gibi sessiz, sakindi ve benim gibi dünyayı dolaşmanın ne demek olduğunu anlıyor, yanımda dururken bile bana özgürlük sunmanın bir yolunu buluyordu.

"Böyle bir evden beklenebilecek şeyleri duyuyorum," dedim ve Marius güldü. "Ve duyuyorum... kızların beyefendileri hakkında gerçekten ne düşündüklerini duyuyorum. Aşık olanları ve gözdeleleri olanları."

"En sevdiğin bir şey var mı?"

Onu görmezden geldim ve devam ettim, "Ve malikaneden ayrıldıklarında ne yapacakları hakkında konuştuklarını duyuyorum. Geleceğe dair planları."

Marius bir süre sessiz kaldı, aramızdaki tek ses toynakların patikadaki sabit takırtısı ve tepemizdeki dalların hışırtısıydı.

"Planlarınız nedir?"

Ellerim dizginleri sıkıca kavradı, deri avuçlarımı ısırıldı. "Bilmiyorum. Seçeneklerimin ne olduğundan emin değilim ama Magdalena hazır olduğumda bana yardım edeceğini söyledi. Kendi evime sahip olma ihtimalim olduğunu söyledi."

"İstedğin bu mu? Bağımsızlık mı?"

"Gerald'ın üzerimdeki kontrolünden kurtulmak istiyorum. Ve ben istiyorum ki... Ben şımartılmak

ve kapatılmak istemiyorum.

uzakta," dedim usulca.

Kendime ait bir ev istiyor muydum? Emin değildim. Malikânenin meşguliyeti hoşuma gidiyordu ve henüz Marius dışında kimseyle yakınlaşmamış olsam da, diğer kızlardan biriyle karşılaştığımda ara sıra arkadaşlık etmek hoşuma gidiyordu. Bu, gençliğimin yalnızlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu ve bu değişikliğe giderek daha çok bağlanıyordum.

"Malikaneden yakında ayrılmak istiyor musun?"

"Hayır!" dedim. Ani ve kendi kulaklarım için bile şaşırtıcı bir sesle, "Hayır," dedim, ama bu kez Marius gülmüyordu. "Hayır. Başlangıçta, yalnızken ve daha önce ayrılmayı dört gözle bekleyeceğimi düşünmüştüm..." *Sadece söyle*, diye düşündüm. "Seninle tanışmadan önce. Ama burada olmayı seviyorum. Buraya getirildiğim için minnettardım çünkü burası sanatoryum değildi ama Magdalena ve Khepri bana çok iyi davrandılar. Birçok kadına iyi davrandılar. Zamanla geleceğimi planlamaktan keyif alacağım ama şimdilik bu hayatın tadını çıkarıyorum. Daha önce yaşadığım hayattan çok daha zengin."

Marius konuşmadı ve ben yine o yakınlığı arzuladım, sanki onun duygularını elinin tutuşundan çıkarabilmişim gibi.

"İyi bir arkadaşsın," diye ekledim, ağzımdaki baklayı çıkararak.

"Öyle miyim?" diye sordu, boğazını temizleyene kadar kelimeler önce düzdü. "Bunu duyduğuma çok sevindim, doveling. Yakında benden kurtulmak istemeyeceksin o zaman?"

Yanaklarım kızardı. "Hayır, Marius. Kesinlikle yapmazdım."

MARIUS'un ayak sesleri yatak odasının döşemelerinde hızla ilerliyordu.

"Ne arıyorsun?" Banyonun sıcağında oyalanarak seslendim. "Akşam için sana giydirebileceğim çok kötü bir şey."

Homurdandım ve Marius'un adımları banyoya yaklaştı.

"Bu gece sosyal odalardan birini ziyaret etmeye ne dersin? Diğerleri görmeden sana nasıl dokunabileceğime dair bir fikrim var. Ve artık dinlemeyi sevdiğini bildiğime göre-"

Dizlerimi göğsüme doğru çekerek suyun derinliklerine daldım ve bir avuç suyu Marius'a doğru savurdum.

"Iskaladın," dedi, sesi neşeliydi.

"Bu gece seninle yatakta kalmak istiyorum," dedim.

Kızarmayı bırak, bu yeni bir öneri değil ki, diye kendime hatırlattım. Marius ilk gece burada kaldığından beri malikânenen neredeyse hiç çıkmamıştı.

Adımları yerde yumuşaktı, küvetin önündeki halıya çarparak boğuldu ve Marius'un eli omzuma hafifçe indi. Çenemi kaldırdım, dudakları dudaklarımla buluştuğunda doğru tahmin ettim, burnu yanağıma dürttü ve okşayarak uzaklaştı.

"Yemeğimizi çağıracağım."

"Henüz aç değilim," dedim, ona doğru uzandım, kolunu ve yoğun kas kordonunu buldum, bileğini kavramak için aşağı kaydım. "Henüz giyinmedin mi?"

Üç dal ve Marius'un kuyruğunun ucu banyomun içine daldı, dizimi ve uyluğumu sardı.

"Henüz değil. Seni bir şeylere kafa yorarken görebiliyorum." Yüz ifademi silmeye çalıştım ama çok mu az, yoksa çok mu fazla gösterdiğimden asla emin olamadım. Marius'un eli yukarı kaydı, nazikçe boğazıma sarıldı. "Anlat bana."

Yutkundum ve parmakları nabzımın üzerinde gezindi. "Neden hâlâ benimle yatmadın?"

Homurdandı, başparmağıyla hafifçe vurdu. "Seninle çok yattım."

"Yapmadınız-biz yapmadık... *Burada olma* sebebiniz seks değil mi?" Tekrar kaşlarımı çatarak sordum.

Marius'ün öpücüğü dudaklarımda şefkatli, nazik ve yavaştı, sanki soruya meydan okur gibiydi.

"Başka evler de var, doveling. Ve ben her zaman insan gibi davranabilirim."

Dışarıda kendi seçtiği herhangi biriyle seks yapıyor olabileceği önerisini şok edici derecede rahatsız edici buldum. "Kalmadığın zamanlarda başkalarıyla seks yapıyor muydun?"

"Hayır." Kelimesi sertti. "O

zaman... Anlamıyorum."

"Surat asıyorsun," dedi yumuşak ve yavaş bir sesle.

Alay etmesi, konuşmaya çalıştığım şeyi kabul etmeyi reddetmesi sabrımı taşırdı.

"Benimle yatmanı istiyorum!" Suyun içinde kıvranıyor ama kuyruğunun ve elinin şefkatli kavrayışından kaçamıyordum. "Düzgünce ya da... bilirsin işte! Sikini içimde istiyorum! Tanrım, Marius *gülüyor musun?* Mphm!"

Marius'un ağzı sertçe benimkinin üzerine indi, dili soluğumu yaladı, keskin ve acı zehri ağzımı doldurdu. Hayal kırıklığı damarlarımda kaynıyordu. Benimle bir tür oyun oynadığından emindim. Hırladım ve kollarım omuzlarına dolandı, onu öptüm, ısırdım ve kabaca bastırdım, aynı anda hem saldırgan hem de muhtaçtım. Benimle birlikte banyoya sürüklenmek yerine, Marius uzanıp beni dışarı çekti, sırlıslıkla olmuş bedenimi sudan çıkarıp göğsüne bastırdı.

Geri çekilmeye çalışırken dudağını ısırdım ve o da güldü.

"Tek yapman gereken sormaktı, doveling," diye tısladı, bizi döndürdü ve yatak odasına doğru yürüdü.

"Sormak mı?" Nefesim kesildi, haftaları düşündüm. Sormamış mıydım?

Tabii ki hayır. Denemiştim ya da en azından denemeyi düşünmüştüm ama aradığım kişi o olmalıydı, değil mi? O müşteriydi, gerçi bu şu anda bizim için doğru kelime gibi görünmüyordu.

Beni yere bıraktığında yatak yumuşaktı, kolları beni serbest bıraktı ve çarşafı çekip üzerime sarmak için uzandı. Oda biraz serindi ama şöminede yanan ateşin çıtırtısı vardı, Marius ne kadar serin koştuğunu düşününce biraz daha sıcak yerleri tercih ediyordu.

"Seni acele ettirmemeye karar vermiştim," dedi alnımdan öperek. "Hazır olduğunda soracaktın."

"Bu-bu değil-" Onu bulmaya çalıştım ama odanın içinde aniden hareket ediyordu, kumaşların yer değiştirme, düşme ve hışırtı sesleri neredeyse her yerde aynı anda duyuluyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

"Seni görmek istiyorum. Bize ateşin yanında bir yatak yapacağım."

Yataktan kalktım, çarşaf üzerimden gevşedi ve omuzlarımdan aşağı sarktı. "Senin sikini yutmamın hazır olduğumu göstermeye yeteceğini düşünmedin mi?"

Yine güldü. Piç kurusu. "Bunun yakında soracağının iyi bir göstergesi olduğunu düşündüm. Buraya gel. Yol hala açık."

Ağır adımlarla ilerledim, oturma odasına ait olabileceğini düşündüğüm bir minder kenarına dokunmak üzereydim ki bir çift güçlü kol beni sardı.

"Sabrım için beni affet, doveling, ama yemin ederim ki senin sorman için ne kadar hevesliysem, benim ileri atılmam için de o kadar hevesliydim," diye fısıldadı Marius, çenemi ısırıp nabzımı yalayarak.

İçimdeki öfke yeniden yükseldi ve yumruğumla sırtına vurdum. Marius çarşafı çekti,

ayağıma bıraktı ve sonra beni yerden kaldırıp tekrar kollarına aldı.

"Zehir öfkenizi artırıyor," dedi, bu durumdan garip bir şekilde memnun olmuş gibiydi.

O diz çökerken omuzlarına yapıştım ve sonra kurtulmak için mücadele ettim, Marius'ün yere serdiği yatak, minder ve yastık katmanlarının içine birkaç santim düştüm. Döndüm, tekrar ayağa kalkmaya, tartışmaya ya da kavga etmeye hazırlandım, ama Marius önce atılıp üzerime uzandı ve beni sırtüstü yatırdı. Bacaklarından biri benimkinin arasındaydı ve kolları sırtıma dolanıp beni kavisli bir şekilde çekerken siki hafifçe sertleşmiş, kalçama sürtünüyordu.

Ağzı çenemi bulurken ellerimi göğsüne bastırdı, nazik öpücükler boğazımın bir köşesinden diğerine doğru ilerliyordu.

"Yalvarmamı istedin," diye tısladım fark eder etmez.

"Yaptım. Başarılı olduğumdan emin değilim. Sikimi istediğini duymak çok güzel bir sürpriz oldu," diye mırıldandı Marius, hâlâ boğazımı sıkıyor ama beni yalamamaya dikkat ediyordu.

Ve lanet olsun ona, ama işe yarıyordu. Gövdesinin altında kıvranıyordum, tırnaklarım göğsündeki kaslara batıyordu, hâlâ kaçmaya çalışıp çalışmadığımdan emin değildim. Hayır, şimdi kendi kendime eğiliyordum, başımı başka tarafa çevirmiştim ama sadece öpücükleriyle boğazıma daha fazla ulaşabilsin diye.

"Affet beni, doveling."

"Hayır, bunu bana yap," diye soludum, onunkilerin arasına sıkışmış bacağıma çözüp ayırdım ve onu kalçalarımın arasına sığdırdım.

"Vay, vay. Ne kadar ahlaksız bir yaratığa dönüşmüşsün," diye tısladı Marius kulağıma.

Marius'un kalçaları benimkilere doğru yuvarlanırken tırnaklarımı göğsünde ve omuzlarında gezdirdim, o sert ve sıcak boyu ateşli seksime doğru kayıyordu. Kendi kalçalarımı yukarı kaldırdım, Marius kıkırdayıp yer değiştirmeden önce siki başının bana kısa bir öpücük kondurduğunu hissettim, tekrar sallanmaya ve bana doğru kaymaya başladı. Geçen gece ben yan yatarken de aynısını yapmıştı, kuyruğu göğüslerimi ve klitorisimi okşarken siki kalçalarımı bir kılıf gibi kullanıyordu.

Marius'un dişleri iç uyluğumu okşayıp aşağı inerek ayak bileğimi sardığında, kalçalarım gerilene kadar bacaklarımı birbirinden uzaklaştırdığında inledim. Ellerimin altında, sırtının düzlemleri keskinleşip kalınlaştı, kasları değişti ve sertleşti.

"Değişiyorsun," diye nefes aldım.

Başı aşağı eğildi, göğüslerime doğru ağzını açıp yalamaya başladı. Birkaç dakika önce zehrinin yaktığı ve ona olan öfkemi daha da arttırdığı yerde, şimdi karnımda sıcak ve alçakta biriken yükselen arzuyu yalıyor ve besliyordu.

Marius hırlayıp göğsümü ağzına almadan önce, "Seni, yanılsamayı bu kadar sıkı tutamayacak kadar... emici buluyorum," diye homurdandı, dili meme ucumun neredeyse şiddetli bir ihtiyaçla yanmasına neden oluyordu.

Vücudunun yeni manzarasını, bana karşı nasıl genişlediğini, sırtındaki çıkıntıların ve yumuşak sivri uçların ve pulların uzayıp kuyruğuna kadar uzandığını keşfettim.

"İllüzyonu neden saklayalım ki?"

Marius'un ağzı diğer göğsüme kaydı, yeni sivri diş uçları narin etimi çizdi ve beni nefessiz bıraktı. Birkaç dakika boyunca orada meşgul oldu, hala seksime karşı sallanıyor, neredeyse tüm sorularımı kafamdan çıkarıyordu.

"Bu evde bile benim gerçek halim kabul edilemez, güvercinim," diye tısladı Marius, burnu benimkine değene kadar kımıldadı. Ellerimden biri ipeksi saçlarını ve kalın boynuzlarını keşfetmek için yukarı kaydı. "Dişlerim seni parçalayacak, vücudum seni morartacak ve zehrim seni çılgına

çevirecek."

Şimdi kendimi biraz deli gibi hissediyordum, sanki uçuyordum, ama sözcüklere tutunuyordum. Marius bana onun bir canavar, imkânsız bir yaratık olduğunu hatırlatıyordu, ama anlamı benim anlayışıma uymuyordu.

Onu.

"Kendimi kontrol edebilirim," diye mırıldandı ve hangimizi ikna ettiğinden emin değildim.

"Seni hissetmek hoşuma gidiyor, Marius. Bu şekilde ve bana gösterdiğin diğer tüm şekillerde," dedim usulca, kalçalarımı yukarı doğru kıvrarak, sikinin öpücüğünü tekrar içimde aradım. "Bildiğim tek vücut seninki ve bana çok yakışıyor."

Nefesi yanağıma çarptı, dudakları ağzıma kaymadan önce bir an için orayı sıyırdı. Öpücük yumuşaktı, küçük kıvrımlar ve baskılar, kısa yudumlar, ben yalvarıp sızlanana, kendimi ona sarana kadar. Dili alt dudağımı bir kez okşadı, ben daha fazlasını davet etmeden önce, şimdiden zehrinin ısırığını, nazik alevinin içimde spiral çizmesini arzuluyordum.

Elleri yanlarımı okşadı, yeni sivri uçlu pençeleri kalçalarımı dikkatlice kavramadan önce kaburgalarımın hafifçe alay etti.

"Marius, lütfen!"

Bana günlerdir, hatta haftalardır dişleri, parmakları ve diliyle doldurulma hissini öğretiyordu, ama yarağının açıklığıma ilk yavaş baskısı hala bir şoktu. Daha kalındı, ama ipeksi ve kaygandı, ayrıca benim de uyarılmamı sağlıyordu. Marius yavaşça içimde derinlere doğru iterken dili benimkine sürtündü. Kollarım onu sıkıca kavradı, sırtındaki kalın derinin kazıntısı ellerimi ve kollarımı rahatsız edici bir şekilde ısırıyor, içime dolmanın verdiği acı ve yanmayla birbirine karışıyordu.

Zehir asit gibi boğazımın arkasına kaydı ve göğsümdeki yeni sıcaklık daha fazla yakarken yutkundum, Marius'ün öpücüğüne inledim. Tüm vücudum, çıtırdayan bir ateşe çok yakın dururken sıçrayan is gibi kıvılcımlarla karıncalanıyor gibiydi. Sağ tarafımızdaki şöminenin sıcaklığı, tüm vücudumun tutuşmaktan bir kibrit çakımı kadar uzakta olduğundan emin olana kadar daha da arttı.

İçimden biraz geri çekildi ve açıklığıma yaptığı ilk baskı ve sürtünme boğazımdan küçük bir çılgılık çıkardı. Derisi sikine kadar uzanmıştı, sert değildi ama orada da sert ve kabarıktı. Tekrar iterken parmak uçlarının baskısı gibiydi.

Yanıyor muydum yoksa eriyor muydum? Cildim keskin ve ağrılıydı, sanki soğukta geçen saatlerden sonra sığa adımlar atmış gibiydim.

"Tanrım, Marius, ben-"

"Beni kavuruyorsun," diye tısladı, içimde tekrar sallandı, daha derine battı, uzunluğundaki çıkıntılar kalınlaştı, ben onun etrafında titreyene kadar kafa karıştırıcı ve güzel bir şekilde bastırdı. "Canını yakıyor muyum, doveling?"

Neredeyse kesinlikle biliyordu, ama geri çekileceği düşüncesiyle kalçalarımı sert kalçalarının etrafına sıkıştırdım, onu daha derine çekerken ikimiz de inledik.

Belki de çok ileri gitmişti, çünkü kesinlikle deliriyordum, vücudum kendi kendine hareket etmeye başlamıştı, Marius'ün yavaş ve dikkatli itişlerini karşılamak için bir dalga gibi alçalıp yükseliyordu. İlk sızı azalmıştı ve şimdi geriye sadece Marius'ün pençelerinin tırmalamasıyla, dudaklarının boğazıma inmesiyle, damarlarımdaki gürleyen nabzımla derimin üzerinde yarışan, eriyen bir ateş kalmıştı.

"Lillian, konuş," diye tısladı Marius.

Yangın sırasında içimde doğan canavar her neyse şimdi konuştu, tek bir kelime alçak sesle inledi.

"Daha fazla."

Marius boğazıma doğru kabaca nefes aldı ve *sonunda* kalçaları benimkilere bastırdı, inanılmaz ve şok edici derinliği ciğerlerimdeki havayı çaldı. Daha da iyisi, derisinin seksime nazikçe sürtünmesiydi, bir çıkıntı klitorisime bastırıyor ve dürtüyordu. Geri çekilirken inledim ve sonra

tekrar içeri daldığında yeni bir zaferle haykırdım.

"Evet, işte böyle sevgilim," diye homurdandı Marius, doldurup geri çekiliyor, tekrar dalıyor ve sallanıyordu

Böylece derisinin her öpücük ısırtığı içimdeki yangına yeni bir yakıt ekledi. "İşte bu kadar. Sonunda sana sahibim."

"Evet," diye fısıldadım, onu daha yakından kavramaya, alevlerin tüketebileceğinden daha hızlı tüketmeye çalıştım.

Be

n. "Sana zehrimin gerçekte neler sunabileceğini göstereyim mi, doveling?"

"Marius, lütfen!" Nefes nefese kalmıştım, aniden bu yüksek kreşendoya aşına olmuşum ve çaresizdim

ardından gelebilecek alevli rahatlama için.

Kendini içime gömdü, her bir santim ve dürtme içimde, seksime karşı çok keskin ve net bir baskı yapıyordu, baş döndürücü bir dönüş içimdeki cehennemi döndürüyordu. Yeni keskin dişleri boğazımı tırmaladı, hafif topraklayıcı bir ısırtık, diğer tüm hislere kıyasla neredeyse soğuktu ve daha fazlası için yalvarmak üzere boğazımı kaldırdım. Dili nabzımın üzerinde geziniyor, sanki bir çekiç o noktaya vuruyor, Marius'ün itiş gücü de tempoya uyuyordu.

Tansiyon yükselirken hıçkırdım, dişlerinin alaycı çizikleri keskinleşmeden önce kısa ve enfes bir anlayış anı. Isırtık içimi keserken aynı anda baskı da dağıldı. Marius'ün altında sarsıldım, sırtını tırmaladım, zevk içimden patladı, ama arkasından tatlı, yoğun ve daha yumuşak bir şey geldi. Sonunda zehri hissetmeden önce inledim ve orgazmın düşen yumuşaklığına doğru yükseldim. Marius, boğazımda açtığı keskin izi yalıyor ve ısırtıyordu; içime şurup gibi akıyor, kaslarımı gevşetiyor ve nefesimi bir mengenenin içine alıyordu.

İşini yaparken mırıldandı, hala itiyordu ve ben hiç inmediğimi fark ettiğimde sızlandım, eğer bir şey varsa, tekrar yükseliyordum, bu sefer alevlere değil, baş döndürücü, uyuşturulmuş bir mutluluğa.

"Marius," diye fısıldadım, erteleme istemek için çok geç olduğunu zaten biliyordum, istediğimin bu olduğundan emin değildim. Zehir içimde sihrini konuşturuyordu ve Maris'in birlikte geçirdiğimiz haftalar boyunca bana öğrettiği mutluluk içimde dönüp duruyordu.

Kalçalarımı serbest bıraktı, vücudu ağırlaşmıştı ve çırpınan kalçaları bana karşı sabitti. Elleri battaniyelerin arasında gevşek duran benimkileri buldu ve parmaklarımız birbirine dolandı. Ağzı, beni işaretlediği ısırtıktan uzaklaştı ve tenimi nazikçe öptü.

Marius tıslayarak, "Sen benimsin, doveling,"

dedi. "Senin," diye güvence verdim ona.

"Başka hiç kimse sana bunu

veremezdi." "Marius, durma," diye

yalvardım.

Uçuyor ya da süzülüyordum, dörtnala koşan Güvercin'den daha hızlı bir koşu, yeni bir dalga içimden geçiyor, Marius'ün sikinin içimdeki baskısını daha canlı hale getiriyor, onu sıkıyor ve etrafında titriyordum. Boğazıma uzun bir inilti bıraktı, fısıldayarak yere kayarken beni çarşafıya doğru itti. Kuyruğunun uçları, diğer deliğimde hafifçe oynayarak aşağıya inmeden önce, horozunun hemen altında, serbest bıraktığım sıvıyı toplayarak tekrar seksimle alay ediyordu.

İtiraz edemeyecek kadar kaybolmuşum, sonra Marius'un kolunun sırtıma dolanmasıyla nazik ve yakın olan yeni müdahaleden çok heyecanlandım.

Aşağı inmeyi, dönmeyi bırakmayı, bu sıcak ve boğucu zevk ezmesini kaybetmeyi hiç istemedim. Hatta Marius'un da burada bana katılmasını istiyordum.

"Öp," diye inledim ve sonra ağzı oradaydı, dillerimiz birbirine karıştı. O da titriyordu, üstümde titriyordu ve nefeslerinin ve soluklarının kaba telaşının altında pençelerinin taş zemine sürtündüğünü

duyduğumu sandım.

"Benim dovelingim, benim güzel küçük ödölüm. Amcığın beni yutuyor, sıkımı emiyor ve yalvarıyor, dayanamıyorum," diye homurdandı.

"Benimle birlikte düş," dedim, yanaklarını öptüm, ellerini ellerimde sıktım ve ısırığımı görmezden geldim.

pençeleri derimde.

İnledi ve dudaklarımız buluştu, aç, endişeli ve muhtaç. Kendini içime gömdü, gıcırdadı ve inledi ve içimdeki ilk keskin ısı dalgası beni yeni bir şokla soluk soluğa bıraktı.

Şimdiye kadar bunun nasıl bir his olduğunu hiç bilmemiş olman iyi, diye düşündüm. Üstümdeki adamın ani çöküşünde, kalçalarının sert tekmesinde ve kulağıma gelen keskin zevk havlamasında bir tür zafer vardı.

Zevkten çıldırmak başka bir şeydi.

Aynı şeyi bir başkasına yapmak tamamen farklı ve daha da güçlü bir şeydi.

"Canavarım," diye fısıldadım, Marius'un kulağını öperken, ikimiz de orgazmlarımızdan geriye kalan yumuşak yalamaları birlikte soluyorduk.

CHAPTER 8

IU T O T Hk VOODS

Lillian'ın gözleri kocaman açılmış, dudakları sessiz çığlığıyla ayrılmış, alnı terden ıslanmıştı. Kalçaları avuçlarımda titriyordu, boğazından küçük bir inilti kaçarken hızla içine girdim, kendi orgazmımı kovalarken onun orgazmını uzattım.

Enfesti. Gece için yerleştiğini düşündüğüm her seferinde, dokunuşu tekrar dolaşmaya, keşfetmeye, başka bir aç sevişme turunu davet etmeye başlamıştı. Isırığımla ona verdiğim zehir artık etkisini yitirmişti ama yine de beni arzuluyordu.

"İşte bu, küçüğüm, canavarını sağ. Sikimi çok güzel alıyorsun," diye tısladım.

Kııcı dişlerimin etrafında sıkıştı ve bağırdım, parmaklarım kalçalarına gömüldü ve ecstasye kılılırken onu bana karşı sıkı tuttum ve serbest bırakma baskısına doğru yükseldim.

"Yessss," diye tısladı Lillian, sanki bu benim değil de onun rahatlamasıymış gibi.

Kucağımda hafifçe zıpladı ve ben de tıslayarak bizi yerden yatağa taşıdığım çarşafın arasında yuvarladım.

"Mmm, Tanrım, Marius bilseydim..." Lillian fısıldadı ve sonra kıkırdayarak göğsüme kıvrıldı.

Hâlâ nefesimi tutarak alnından öperken sırtıttı. Küçük kıkırdamalarım beni yoruyordu.

Bir an sonra sırtışı kocaman bir esnemeye dönüştü. Yandaki oturma odasında dede saati yarım saati çalıyordu.

Yeni ay bu geceydi. Ve saat neredeyse sabahın üçüydü. Cadı saati, Lillian'ın kalbinin avucumun altında attığı adımlar kadar hızlı bir şekilde yaklaşıyordu.

"Dinlenme vakti geldi, doveling."

"Mhm. Haklısın. Ama sabah..." diye ima etti, gülümsemesi hafifçe kıvrıldı.

Sabah... bir *saat* içinde, kaosun örtüsü altında bizi malikaneden çıkarıyor olabilirim. Olabilir. Olmayabilir de.

Kesin olarak bildiğim bir şey vardı. Lillian'dan Magdalena Mortimer'ın ölümünde parmağı olmasını isteyemezdim.

Bu konuda masum kalmayı ve belki de tamamen cahil olmayı hak ediyordu. "Marius," diye mırıldandı Lillian, parmakları boğazımdan yukarı tırmanıp burnumun ucuna dokundu.

İçimi çektim. "Evet, seni doyumsuz küçük canavar," diye tısladım, boğazını sıkmak için onu daha yakına sürükledim. "Sabah seni kesinlikle tekrar *becermek* zorunda kalacağım."

Lillian ürperdi ve gülümsemesini göğsüme sakladı. Kendisi nadiren kullansa da kaba dili seviyordu. Cinselliğinde yolunu buluyordu, her geçen gün arzularını daha fazla kabulleniyordu. Magdalena sabrım için bana bir ödül vaat etmişti ve bu ödül kollarımdaki bu yeni ve gülümseyen, sekse aç ve her duyumdan utangaç bir şekilde zevk alan yaratıktı.

Ona bunu teklif ediyorum. Yıldız Malikânesi değil, dedim kendi kendime, dakikalar içinde yapmam gereken iş için biraz güvence.

Kaçarken Lillian'ı da yanımda götürürsem, onu benden başka koruyacak kimsesi olmayacaktı. Onu Birsha'dan ve kuzeninden saklayacaktım. Benim evlerime, servetime ve ilgime sahip olacaktı. Ve tabii ki Güvercin.

Lillian'ı yanıma alırsam Birsha bunu öğrenecekti. Onun benim için değerli olduğunu, daha önce sahip olmadığım bir zayıflığım olduğunu bilecekti.

Magdalena Mortimer'ı öldürmezsem, Yıldız Malikânesi'ne ihanet etmezsem, Lillian'ın bir ölçüde bağımsızlığı olacaktı. Bana eşlik etmeyi seçebilecekti... Beni terk etmeyi de seçebilecekti.

Lillian mırıldandı, ben farkında olmadan onu daha sıkı kavradım ve sıcak yanağı göğsümü okşadı.

Bu nadide genç kadının kaybının benim için ne kadar yıkıcı olabileceğini fark etmek çok acı vericiydi. Ben soğukkanlı, çekingen ve gururlu bir yaratıktım, öfkeli biri değildim, ama eğer biri beni Lillian'dan ayırmaya kalkarsa, dişlerimi onlara gömerdim, böylece görecekleri son şey olan gözlerinin içine bakarken dehşeti her santiminde hissedebilirlerdi.

Lillian'ın uyurken aldığı nefesler göğsümü şişiriyordu ve ben de kendimi onu tutuşumu gevşetmeye, yavaşça uzaklaşmaya zorladım.

Zamanım tükeniyordu. Birsha'nın adamları ormanda bekliyordu.

Kaç tane? Ne tür canavarlar? Daha fazla bilgi almak için Wraith'e baskı yapmalıydım ama o gece sanki günler değil de aylar önce yaşanmış gibiydi. Ormanda gerçekten de bir Sfenks'i yenebilecek bir yaratık var mıydı?

Lillian yuvarlanarak uzaklaştı, saçları ender rastlanan bir karışıklık içinde çarşafıya yayıldı, ben oturup ondan ziyade bana uygun bir karar vermeye çalıştım. Ama düşüncelerimde kök salmıştı. Onun geleceği benim olacaktı, onu içermeyen hiçbir karar yoktu.

Hayal kırıklığı tıslamamı ısırdım ve hızlıca giyinmek için yataktan kaydım, paltomun cebinden kızgınlıkla göz bağımı aldım. Khepri şimdiye kadar ormana doğru yola çıkmıştır. Magdalena yalnız kalacaktı. Bana kapıyı açar mıydı acaba? Aptal olmalı... ya da çok iyimser.

Yatağa son bir kez baktım, Lillian'ın çıplak kolu çarşafın üzerindeydi, ellerini yastığın altına sokmuştu, dudakları öpülmeyi bekliyormuş gibi ayrılmıştı ve sonra siyah kumaşı gözlerimin üzerine sardım.

Odadan çıktım, Birsha'nın onu ele geçirmesi halinde başına geleceklere dair karanlık düşünceler kafamı kurcalıyordu. Onu koruyabileceğime inanıyordum. Basiliskler güçlü bir ırktı.

En güçlüsü değil, ama birçok canavar arasında nadir ve korkulan.

Ama onun var olduğunu biliyordu ve Yıldız Malikânesi'ni ele geçirdiğinde kayıp olup olmadığını anlayacaktı.

Malikânenin koridorlarında ilerledim, duvarlara sinmiş büyü'nün keskin, neredeyse bakır kokusunu takip ederek en üst kata çıktım. Magdalena Mortimer hizmet kanadında bir oda tutuyordu, bir genelevin madamı için şaşırtıcı ve garip bir şekilde mütevazıydı.

Kapıyı, içerideki tek kalp atışını, koridordaki çok sayıdaki elfi dinledim. Büyücülerinden biri, varlığımın bu kadar yakın olduğu konusunda onu uyarıyor muydu? Acil bir durumda Khepri'ye ulaşabilir miydi?

Parmak uçlarımla kapıya vurdum ve içerideki sessizlik, nabzın hafifçe atışı karşısında nefesimi tuttum. O biliyordu. Kapıyı tekrar çaldım ve halının üzerinde belli belirsiz bir ayak sesi duydum.

Lillian bir gün benden bıkebilir ya da sadece daha fazla iş isteyebilirdi, yeni bir beyefendi, benim yerime tercih edeceği biri. Hazır olduğunda bir bakış bile atmadan evi terk edebilir, Mortimer'ın talimatıyla bağımsızlığını bulabilirdi.

Ama Birsha onun varlığından haberdar olduğu sürece, onun güvenliği için potansiyel bir tehditti. Kendi adını taşıyan Canavarlar Kralı'yla pazarlığımı kaybedecek hiçbir şeyim yokken yapmıştım. Artık kazanacak hiçbir şeyim yoktu. Lillian olsun ya da olmasın, ondan ya da evlerinden hiçbir şey istemiyordum.

Kapıyı bir kez daha çaldığımda çenem düştü, yine sessizlikle karşılaştım. Benim gibi birine kapıyı açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ben de Birsha'nın beni -ve benim için değerli olanı- huzur içinde bırakacağına güvenmemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

"Adamları malikâneye saldırmak için koğuşlarınızın dışında bekliyor," diye seslendim kapıdan.

İçeriden duyulabilir bir iç çekiş sesi geldi ve ayak sesleri yaklaştı. "Peki sen de onlarla birlikte duracak mısın?" Magdalena'nın sesi cevap verdi.

"Kalbim... değişti," dedim, ancak söylemek istediğim kelime 'bağlılık' idi.

Kapı açıldı ve cadı aptal olmadığını kanıtladı, gözlerini koyu bir peçe örtüyordu. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Bayan Exley nerede?"

"Uyuyorum. Onu bu işe bulaştırmak istemedim ve kararımı daha yeni verdim."

Mortimer gözlerindeki perdeyi kaldırdı, dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir kadını nasıl bekleteceğini kesinlikle biliyorsun."

Malikânenin sınırlarında gizlenen tehlikeyi ele almak için sabırsızlanarak alayını duymazdan geldim. "Birsha, sfenksinize karşı koyabilecek bir orduya sahip olduğunu iddia ediyor. Korumalarınız dayanacak mı ve ne kadar dayanacak?"

"Khepri'nin yardımıyla, süresiz olarak, ama casusları işe alabilecek tek kişi Birsha değil ve biz de hazırlıklıydık. Burada, Yıldız Malikânesi'nde çok saygın müşteriler tanımaktan onur duyuyorum ve onların da hazır bulunmasını sağladım," dedi Magdalena omuzlarını geriye çekerek. "Sadece onları uyarmamız gerekiyor. Sen de bizimle birlikte olacak mısın?"

"Savaşmaya niyetli misin?"

"Kesinlikle öyle. Bu evin Birsha ve onun gibilerle görülecek bir hesabı var," diye cevap verdi Magdalena.

Kaşlarımı çattım ve arkamı döndüm. "Benim tek endişem Lillian'ın güvenliği."

"Bunu duyduğuma çok sevindim ve tamamen anlıyorum. Diğerlerini hazırlarken bana katılabilirsin ya da istersen onun yanına dönebilirsin. Ama bu gece Birsha'ya kesinlikle bir mesaj göndermek niyetindeyiz."

Ellerimi yumruk yaparken pençelerim avuç içlerime battı. Magdalena koridorda yanımdan tek kelime etmeden geçip gitti, onu yakalamayı kısa bir süre düşündüm, sonra fikrimi değiştirdim ve Birsha ile yaptığım pazarlığı sürdürdüm.

Korkak, diye bir ses düşüncelerimde tısladı. Birsha'dan ve onun Yıldız Malikânesi'ne göndereceklerinden mi korkuyordum? Bir *basilisk* yenilgiden korkar mıydı?

Magdalena'nın adımları durakladı ve tekrar bana döndü. "Biliyor musun, tarot kartlarını her gün okudum ve her gün aynı şeyi söylediler - bize ihanet etmeye karar vermiştin, ama umut etmek için bir neden vardı."

"Biliyor muydu?" Lillian'ın da en az benim kadar rol yapıyor olmasının benim için bir önemi olup olmadığını merak ederek başımı eğerek sordum. Bundan çok şüpheliydim, eğer ev buna güveniyorsa başka hiç kimse sevimli olmak için bu kadar az çaba harcamazdı.

Magdalena başını salladı. "Bilemezdi. Kızlardan birinin seni bilerek etkilemesini sağlayabilseydim, inan bana, denerdim. Hayır, hiçbir etki olamazdı. Khepri seni geri çevirmem için bana yalvardı ama Yıldız her okumada ortaya çıktı. Fikrini değiştirebileceğini ummak için sebeplerim vardı. Onu senin için bulduğuma çok memnunum."

Omuzlarım çöktü. "Sana minnettarım." Dilim dişlerime sürtündü, zehirim hazırды ve ileri doğru yürüdüm. "Sen diğerlerini hazırla. Sfenksinle ormanda buluşacağım."

Yanımdan hızla geçerken cadının ışıltılı gülümsemesini görmezden geldim. Birsha'nın adamlarıyla savaşmak onun eve karşı öfkesini artıracaktı ama en azından zafer bir rahatlama sağlayacaktı. Mortimer'a da Birsha'ya da beni savaşlarına bulaştırdıkları için kızgın olmalıydım ama kadına söylediklerimde ciddiydim.

Lillian, Mortimer'a minnettarlığımı ve Birsha'ya karşı savaşmaya değerdi. Ve Yıldız Malikânesi'nin savaşta bir basilisk ile daha fazla şansı vardı.

Magdalena aşağı inerken beni yakından takip etti ve anonsunu sosyal odalardan duydum. Evin tembel, hoşgörölü atmosferi bir anda buharlaştı, kızlar orkların, impslerin, vampirlerin ve werelerin kucaklarından fırladı, bir telaşla kıyafetler giyildi.

Bir ork, "İfritler gökyüzüne, vampirler koridorlardaki yerlerinize, kızlar elflere," diye seslendi. "Weres bizimle dışarı."

Bunun için plan yapıyorlarmış, içim rahatlayarak fark ettim. Durdum ve emir veren orka

döndüm.
"Biri kızları yataklarında uyandırabilir mi?" Dönüp Lillian'ı alıp almayacağımı merak ederek sordum.

Kendimi güvene almak için. Uyandığında kafası karışmış olacaktı ve Mortimer ona neyin tehlikede olduğunu hiç açıklamadıysa muhtemelen korkacaktı.

"Vampirler ve heykeller onlara göz kulak olacak," diye cevap verdi ork başını sallayarak. Oldukça uzun boyluydu ve kızıl saçları bir savaşçının gibi yüzünden geriye doğru örülmüştü. "Ama savaşı evden çok uzakta tutmaya niyetliyiz."

Başımı salladım, ileri atılmadan önce kısa bir süre tereddüt ettim. Lillian ve ben günlerimizi dışarıda, bahçelerde ve ormanda geçirmiştik ve araziye oldukça aşinaydım ama akşamları oraya hiç gitmemiştik. Ayın silüetinde geniş bir çift boynuz gördüğümde çeşmeye ancak varmıştım.

Bir minotor! O zaman Mortimer'ın iyi bir müşteri bağlantısı vardı. "Marius? Sen misin?"

Şaşkınlıkla sıırttım. "Asterion!" Sadece bir minotor değil, o zaman minotor. Labirentin büyük efsanesi. Çok iyi olmasa da onu yıllardır tanıyordum ve yakın zamanda Londra'da Yedi Peçe'nin patronu olarak görmüştüm. Birdenbire anladım. "Sen Mortimer'ın casusu musun?"

Asterion, biz canavarların alıştığı tüm insanlık yanılsamalarından sıyrılmıştı ve ay ışığında devasa ve acımasız bir şekilde duruyordu.

"Ve sen Birsha'nınsın," diye cevap verdi, sesi alçak ve kurşun gibi ağırdı. "Öyleydi," diye düzelttim. "Buradaki maçından vazgeçtiğini sanıyordum?"

Bir nefes çekti. "Evet, öyle. Ama ben Magdalena'nın davasını destekliyorum. Birsha arzularımız üzerinde yeterince uzun süre hüküm sürdü ve ben onun sattığı türden zevklerden hoşlanmıyorum."

"Seni burada gördüğüme sevindim," diye itiraf ettim.

Asterion homurdandı ve arkasını dönerken bir toynağını çimlere vurdu. "Hepimiz seni gördüğümüz için rahatladık. Senin için hoş bir değişiklik olacak. Kör dövüşebilir misin? Yanlışlıkla yanlış yöne bakmanı istemeyiz."

Omuzlarımı yuvarladım ve gömleğimi başımın üzerinden çıkarıp kaba postumu serbest bıraktım ve pençelerimi kınından çıkardım. "Gücümü hafife aldığın için seni bir kereliğine affedeceğim, boğa."

Asterion homurdandı ve ormana doğru ilerledi.

Mortimer'ın müşteri olarak tek başarısı minotor değildi. Yol boyunca, Asterion'un başını sallamasıyla gökyüzüne yükselen büyük siyah kanatlarıyla gerçek formuna çoktan dönüşmüş dişi bir wyvern ve büyük kara meşe ağaçları kılığına girmiş iki leshie ile karşılaştık.

"Leshy? İngiltere'de mi?" Asterion'a tısladım. Önümüzde hava Mortimer'ın koşullarıyla uğuldayıp dalgalanıyordu ve ağaçların arasından yumuşak ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Bu savaş bu evden daha fazlası için Marius," dedi Asterion yumuşak bir sesle. "Bu gece bitmeyecek ve bu ormandan daha fazla savaş alanı olacak."

Bunu duyunca düşünceli bir şekilde mırıldandım ve göğsümde büyüyen heyecan tohumlarını görünce şaşırdım. "Canavarların o adama ölümlü olduğunu hatırlatmasının zamanı geldi."

Bir gümbürtü duyuldu ve Khepri yanımda belirince kaskatı kesildim. İki ayağı üzerindeydi ama elleri kalın ve uzun pençeliydi ve sfenks kanatları parıldayan demir grisi tüylerle genişçe açılmıştı. "Eğer hâlâ ölümlüyse."

"O yenilmez değil. Bu kadarını biliyoruz," dedi Asterion başını sallayarak. "Hazır mıyız?"

Khepri'nin yüzü havaya kalktı, havayı koklarken burnu seğiriyordu. Wraithlerin çürümesinin, werelerin kürkünün ve bir ifritten çıkan siyah kömür dumanının kokusunu aldım.

"Öyleyiz. Üzerimizde numaraları var," diye yanıtladı

Khepri. "Peki ifritler geri döndü mü?" Asterion sordu.

"İki," dedim ve Khepri başını salladı.

"Yvonne onları idare edecek. Bak, yılanımız da var," dedi ve bana vahşı bir gülümseme gösterdi. Cevap olarak tısladım. "Arbede sırasında sana bir şans vermem için beni kışkırtma," diye uyardım onu. "Oh, lütfen yap," diye mırıldandı.

"Yeter," diye kıkırdadı Asterion. "Diğerleri burada. Bırakın geçelim."

Döndüm, ormanda malikaneden gelen ılık lekelerini aradım, sadece Lillian'ın güvende olacağına dair kendimi rahatlatmak için bile olsa geri dönmek için can atıyordum.

"Savaşı bir an önce bitirip onlara geri dönmek en iyisi," dedi Khepri ve ses tonundaki nezaket, haftalarca süren düşmanlıktan sonra rahatsız ediciydi.

Çömelip ileri atılmaya hazırlandım, kuyruğum kalınlaştı ve pençelerim saldırıya hazır hale geldi.

"O zaman geçelim."

CHAPTER 9

T Hk G R k U Dk1

I Yuvarlandım ve gerindim, hâlâ yarı uykulu bir halde yatakta bir arkadaş arıyordum. Evden gürültüler geliyordu, şüphesiz gürültücü bir çiftti ve Marius'un yanımda olmadığını fark ettiğimde kaşlarımı çatarak kıpırdandım.

"Mar-"

Aramam uzaktan gelen bir çığlıkla kesildi. Yatakta donup kaldım, koridordaki koşuşturmayı dinliyordum,

sesler, yeni ve daha acil bir kadınsı çığlık.

Bu hiç de bir eğlence gecesi değildi.

"Marius?" Fısıldadım, çarşafı çıplak bedenime sımsıkı sararak, kalbim her geçen saniye daha da hızlı atarken bekledim ve diledim.

Davranışlarımın kargaşası benden uzaklaşıyor, sessizleşiyor ama beni sinir bozucu bir sessizlik içinde bırakıyordu. Yatak soğuktu, gerçi bunun Marius'un bir süre önce gitmiş olmasından mı, yoksa dokunulduğunda daha soğuk olma eğiliminden mi kaynaklandığından emin değildim. Yavaşça kenara doğru ilerledim, uzaklardan gelen yeni bir çarpma sesinin ardından bir an durakladım.

Böyle tek başıma ne yapabilirdim ki?

Elbise, diye bir ses düşüncelerime karıştı ve beni yataktan fırlattı. Marius, yalnız olduğumda bir şey bulmakta zorlanmayayım diye odalarımı düzenli tutmaya her zaman özen göstermişti ve ince kombinezonum sandalyemin arkasındaki yerinde duruyordu. Ama ince bir kombinezon malikânede olup bitenlere dayanamazdı.

Marius'un hemen ortaya çıkmasını, bunun sadece garip bir kargaşa olduğuna dair beni rahatlatmasını istiyordum. Elflerden birinin varlığı bile güven verici olurdu. Gardırobu karıştırdım, ince ipekleri, tülleri ve Marius'un benim için sipariş ettiği diğer saçmalıkları gözden geçirdim, ta ki eski elbiselerimden birinin yoğun ve yumuşak pamuğunu bulup başımın üzerine geçirene kadar.

Bastonum kapının yanındaydı ve parmaklarım onu sıkıca kavradı, bir plan için çabalarken savunmasız bir anda güven verici ve tanıdık bir güvenlik noktası.

Körsün. Yalnızsın. Neredeyse güçsüzsün, diye tısladı düşüncelerim. *Saklan!*

Kelimeler babam gibi geliyordu - öfkeli, güvensiz, aşırı korumacı.

Sadece bekle. Marius'un dönmesini bekle.

Birlikte geçirdikleri geceden sonra geri dönecek miydi, yoksa sonunda istediğini elde etmiş miydi? Kuşku kısa sürdü ve çabucak geçti. Marius'un üzerimdeki bu yoğun etkisi her neyse, ben de ona aynısını yapmışım, emindim.

Yıldız Malikânesi'ne geldiğimden beri bir şeyler öğrenmişim. Ya da en azından

Marius'la tanıştığımndan beri. *Merak* ediyordum.

Çığlık yoktu, tepinme yoktu ve uyandığımda hissettiğim endişe hızla geçiyordu. Belki de Marius sadece benden önceki kargaşayı duymuş ve araştırmaya gitmişti. Benimle koridorda karşılaşabilir ve her şeye burnunu soktuğum için benimle alay edebilirdi.

Kapıya doğru ilerledim, yeni bir ipucu bekliyordum. Uzaktaki sesler miydi, yoksa meraktan çılgına dönen hayal gücüm müydü?

Koridordaki sürtünme ve tırmalama seslerini duyduğumda kapının koluna uzandım. Tekrar durakladım, hızla çarpan kalbime sakin olmasını, malikanede bir sürü misafirin böyle bir gürültü çıkarabileceğini söylemeye çalıştım.

Yine *çizik*, sürtünme, sürüklenen bir adım.

Sakinlik yerine korku geldi. İçime bir ağırlık yerleşirken elim düştü, herhangi bir yöne uzanıp yanımda beklenmedik ve istenmeyen bir figür bulabileceğime dair açıklanamaz bir his.

Çığlık atacak sadece ben kaldığım için mi ev sessizdi?

Saklan, düşüncelerim tekrar ısrar etti ama bu fikir artık umutsuzdu. Ayaklarım hareket etmeyi reddediyordu. Nefesim sertti ama kulaklarımda dehşetten başka her şeyi bastıran vahşi bir çınlama vardı.

"Marius," diye nefes aldım, koridorda onun olup olmadığını mı kontrol ediyordum yoksa gelmesi için yalvarıyor muydum emin değildim.

Kapının diğer tarafındakinin Marius olmadığını biliyordum. Bu onun adım sesi değildi ve ciğerlerimi dolduran ıslak ve küf kokusu da Marius'un ki değildi. Bir sessizlik oldu ve hava soğuyup etrafımda ağırlaştıkça tüylerim diken diken oldu.

Kaçamıyorsan savaşımalısın, diye düşündüm ve ilk kez kafamdaki kelimeler gerçekten bana aitmiş gibi geldi.

Ve sonra kapı açıldı. Dudaklarımdan şaşkınlık ve anlayış dolu garip bir çığlık kaçtı ve sonra vücudum belimden ve boğazımdan iri budaklı kollarla kavrandı. Ellerim savruldu ve bastonum etime çarptığında yumuşak bir güm! sesi yankılandı. Nemli küf ve kaynayan kömürlerin korkunç karışımı bir nefes sesi duydum ve dudaklarımı sıkarak kapattım, boştaki elim buz gibi ete çarparken yüzümü başka tarafa çevirdim. Tuttuğum derinin iğrenç ve neredeyse yapışkan dokusunu görmezden gelerek tırnaklarımı aşağı doğru sürükledim ve yatak odamdan çekilip koridora çıkarıldığımda başım geriye savruldu.

"Marius!" Yaralıdan çok sinirli gibi tekrarlanan nefes alışlarına rağmen bastonumla daha yükseğe nişan alarak tekrar tekrar vurarak bağırdım.

Boynumu zar zor kavrayacak kadar büyük olan devasa kiskacın içinde çırpındım. Kıvrandım ve tüm gücümle mücadele ettim. Başarıyor muydum, yoksa beni tutan canavarı sadece rahatsız mı ediyordum?

Hava yanımdan hızla geçti, bu yaratığın kokusuyla soğuk ve ekşimişti. Hareket ettikçe etler bana sürtündü ve ulaşabildiğim her et parçasını tırmaladım ve vurdum. *Bu bir dev mi?*

"Magdalena!" Bağırdım ama biz ilerledikçe malikânenin sesleri yeniden netleşiyordu, evin uzak bir köşesinde hareketlilik vardı. Bu canavarla birlikte terk edilmişim. Marius gitmişti. Magdalena Mortimer ve Khepri kayıptı. Bana arkadaşlık eden koruyucu elflere bile ulaşamıyordum.

Bastonumun ucunu yukarı doğru ittim ve karşılığında aldığım yaralı havlamayla kısa bir süre heyecanlandım. Ama gerçek bir canavara karşı küçük bir metal ve tahta sopam vardı ve misilleme olarak beni kabaca duvara savurdu, başımda parlak bir acı patladı ve ciğerlerimdeki tüm hava çalındı.

Eğer bu bağımsızlıksa, bunu istediğimden emin değilim, diye düşündüm başım dönerek.

Kavrayışım kaygan ve zayıf bir şekilde tekrar ittim ve bu sefer tamamen ıskaladım, ceza olarak bir kez daha duvara çarptım. Omzum sertçe vurulduğunda uludum, ama sesi yuttum ve nefesimi tutarak bir sonraki nefes nefese kalışımı dinledim.

Geldi ve sanki ele geçirilmiş gibi hareket ettim, sese ve korkunç hava akımına doğru nişan aldım, bastonumun ucu sertçe vurdu ve daha derine zorlamaya çalışırken dudaklarımdan bir çığlık çıkardı. Yaratıktan bozuk bir çığlık geldi, kulaklarımda bir zafer sesi.

Ses bulanıklaştı ve bir kenara savrulduğumda belimdeki kavrama serbest kaldı, bağırsık korkunç bir çığlığa dönüştü. Çığlık atacak vaktim yoktu, sert merdiven yüzeyine sertçe indim, uzuvlar ve etek karmaşası içinde aşağı yuvarlandım, durmadan önce yanağım bir çıkıntıya çarptı. İnledim ve kendimi düzeltmeye çalıştım, nereye kaçabileceğimden emin değildim ama *uzakta* olmanın daha iyi olacağını biliyordum.

Merdivenler sarsıldı ve yaralı canavarın çığlığı ben tekrar ayağa kalkmadan önce yaklaştı.

Kendimi merdivenin geri kalanından ařađı atmayı dűřündűm, ařađı inerken karřılařacađım herhangi bir kader, űfkeli yaratıkla olan kaderimden daha iyi olacaktı.

Ve sonra tıslama sesi geldi.

Sesin tanıdık gelmesi için hiçbir neden yoktu, tenime bastırılan dudaklardan duyduklarımın çok daha yüksek ve tehlikeliydi, ama yine de biliyordum.

Marius.

Rahatlama uzuvlarımı jöleye çevirdi ve dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. Altımdaki merdivenlerin ahşabı gıcırdadı ve elimi uzattığımda avucumu güven verici kalınlıkta bir postla kaplı geniş ve devasa bir burun itti. Hırıltısı avucumda titreşti ve panik zorunluluğu utanç verici bir kurtarıma *ihtiyacına* dönüştüğünde ürperdim.

Dişlerim seni parçalayacak, vücudum seni morartacak ve zehirim seni çıldırtacak.

Bunu söylediğinde bile bunun bir yalan olduğunu biliyordum. Marius beni asla yırtmaz ya da yaralamazdı ve beni sadece zevk alabileceğim kadar çıldırtırdı. Ve avucumun altındaki canavarın o olduğundan emindim. Burnu beni duvara doğru itti, tırmanırken basamaklarda pençe izleri bıraktı, beni bu yeni ve devasa gövdesiyle korudu.

Keskin ve ağır bir ses konuştu, Marius yukarıdaki sahanlıkta canavara yaklaşırken ellerimin üzerinde gezinmesine izin verdiğim dikenler ve kaya gibi sert etler arasında titreşen kelimeler. "Ssssshhee isssss miiiiiine."

Bir kükreme oldu ama sesi ıslaktı ve saldırganım o kadar korkunç bir sesle cevap verirken ürperdim ve kendimi yere bastırmak için alçalttım ki, konuştuğunu duymak kafatasımı ikiye bölebilir diye düşündüm. "Söz verdin."

"Asla bir yılanı inanma," diye hırladı Marius. "Birsssssssssssha dahil."

İkiz kükremler duydum, o kadar korkunçtu ki hıçkırığa ağladım ve seslerden uzaklaşmaya, merdivenlerden aşağıya doğru erimeye çalıştım. Üç tanıdık -ama şimdi devasa- diş belime dolandı, rahatlatıcı ve nazikti ve beni güvenli bir şekilde yerimde ve tehlikeden uzak tutuyordu. Marius ileri doğru sarsılırken parmaklarım beni tutan kas iplerine yapıştı.

"Kıpırdama Lillian," diye bağırdı Magdalena'nın sesi aşağıdan. "Herkes geri çekilsin, maskesi düştü."

Marius'un dişleri etrafımı daha da sıkarak beni ayak parmaklarıma kadar kaldırdı ve yukarıdan gelen şiddetli kazıma, ezme ve çıtırtıya karşı kendimi destekledim, her an tıslamanın kesilmesinden korktum.

Bunun yerine, tanımadığım canavardan gelen öfke ve acı ulumaları daha yüksek, daha çaresiz bir hal aldı. Başımdaki ağrı bıçak gibi keskin bir şekilde içimi keserken inledim, dizlerim çöktü ve ellerim kulaklarımdan üzerinde güçsüzce çırpındı.

"Sen bizden birisin," diye homurdandı canavar.

"Öyle değil," diye cevap verdi Marius. "Yanlış tarafı görüyorsun."

Yukarıdan aşağıya doğru süzülen hırıltılı bir soluk başımı tırmaladı ve kemiklerimden bir inilti ve bir ürperti çıkardı. Beni merdivenlerden yukarı kaldırdıklarında ortama sarılmış çatalların pençesinde gevşemiştım.

"Marius," diye seslendi Magdalena.

"Geri çekil," diye tısladı ve sesi korkunç derinliğinden uzaklaştı. "Onunla ben ilgileneceğim. Birisi Grendel'i temizleyebilir."

"Onun-"

"Ben yeterim," diye tersledi Marius.

Magdalena bir an sessiz kaldı. "Bir şeye ihtiyacı olursa elfleri çağırın."

Belimin etrafındaki dişler küçülürken ayaklarım yere takıldı. Bir an olduğum yerde bocaladım ve sonra tanıdık bir çift çıplak kol beni kucaklayıp geniş bir göğse doğru çekti.

"M-Marius," diye nefes nefese kaldım, parmaklarım sırtına batıyordu.

Dudakları alnıma değiyordu, dönerken başım dönüyordu.

Tırnaklarımın altında ıslaklık vardı ve bunun canavarı pençelememden mi yoksa Marius'un kanamasından mı kaynaklandığından emin değildim ama onu bırakmayı reddettim.

"Yaralandın mı, doveling?" Marius kollarını bana dolayarak sordu.

Yaralanmıştım. Kaburgalarımı çok sıkı kavramıştı ve hem başım hem de omzum zonkluyordu.

"Grendel nedir?" diye sordum. "Bana saldıran şey bu muydu?"

Marius tısladı ve bir eli başımın arkasını kavrayarak yüzümü boğazına bastırdı, sahanlıktaki mağlup devin yanından geçerken pis kokunun bir kısmını bastırdı.

"Evet. Sefil kökenli çok eski bir canavar. Yaralandıysan söyle bana, Lillian," dedi Marius, sözcükler kaskatı kesilmişti.

"Ama neden burada, malikanedeydi?" Ben sordum.

Marius ofladı ve omzum kapı çerçevesine sürtündüğünde irkildim. Bir an sonra kapı tekmelenerek kapatıldı. Tanıdık bir ateş kokusu vardı ve beni odama geri getirdiğini fark ettim.

"Marius, neredeydin?"

Beni yavaşça yatağın kenarına indirirken alnıma bir öpücük kondurdu. "Söz veriyorum her şeyi açıklayacağım, ama *lütfe*n kötü bir şekilde yaralandıysan bana şimdi söyle."

İçimden bir hava fırladı ve Marius'un göğsüne doğru yığıldım, kolları beni sararken ve yüzü başımın tepesine bastırırken titriyordum.

"Bilmiyorum. Başımı ve omzumu çarptım ama... hareket edebiliyorum. Neden gittin?" Ne kadar çaresiz görüldüğümün biraz rahatsız bir şekilde ellerimi göğsüne vurarak sordum. Islak bir şekilde geri geldiler. "Marius, kanaman mı *var*?"

"Çabucak iyileşeceğim," dedi Marius, elleri yanlarımda aşağı yukarı, omzuma kadar okşayarak, kollarımı nazikçe hareket ettirerek. Tekrar irkildim, ama kollarım kolayca hareket edince ikimiz de iç geçirdik. "Özür dilerim. Sana yemin ederim, bir daha yanından ayrılmayacağım."

Sesindeki aciliyet karşısında kızardım ve ellerinden biri kolumdan yukarı kayarak çenemi kavradı ve başımı iki yana yatırdı. Dudakları merdivenin kenarına çarpan yanağımın üzerinde gezindi, morluk yumuşaktı ama serin teni beni rahatlattı.

Marius burnunu kulağıma yaklaştırarak, "Ciddiyim, doveling," diye fısıldadı. "Gitmem için beni kovman gerekecek. Umarım sakıncası yoktur."

Bu gece neler olduğu, Grendel'in ne olduğu ya da malikâneye nasıl girdiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Marius'un nereye ya da neden gittiğini bile bilmiyordum ama bir şeyden emindim.

"Hiç umurumda değil," diye cevap verdim, başımdaki ya da omzumdaki ağrıyı ya da Marius'ün göğsüne bulaşmış olması muhtemel kanı unutup kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım.

k U T IR k l V

I Gözlerimi kısarak Lillian'a söylediğimiz her kelimedede yüz ifadesinin nasıl değiştiğini çözmeye çalışıyordum. Çay bardağı Mortimer'in masasında, buharı son nefesini verene kadar bakımsız bir şekilde duruyordu. Olayların açıklaması boyunca -benim olaya dahil olmamdan bile önce başlamış olan olaylar

Birsha-Lillian başını iki yana eğerek dinledi ve nadir sorular sordu.

Lillian bana döndü ve ben de sorusuna hazır olmak için öne doğru eğildim. "Peki dün gece fikrini değiştirdin mi?"

Ellerim onun ellerinden birine sarılmıştı, çok sıkı tutmamaya çalışıyordum, korkuyordum - yüzyıllardır korkmadığım bir şekilde- her an çekip gidebilirdi.

"Uyardım. Madam Mortimer'ı Birsha'nın koğuşlarının dışında bekleyen adamları konusunda uyardım ve ben..." Ve Lillian'a dönmediğim için her saniye kendime lanet ettim.

"Grendel'in malikânenin kapılarına ulaşması benim hatamdı. Bir wyrm yerin altından çıkıp elflerin ve diğer kızların saklandığı yere gelene kadar kazandığımızı sanıyorduk," dedi Khepri ve benim adıma devreye girdiği için kaşlarım kalktı. "Herkesi oraya yönlendirdim ama yeni bir yönden gelecek başka bir saldırıyı öngöremedim."

Bekledim, Lillian'ı inceliyordum. Yanağı fena halde morarmış ve şişmişti, birkaç sıyrık almıştı ama kemiği kırılmamıştı. Onu sarsmak, düşüncelerini bana itiraf etmeye zorlamak için içimde saçma bir istek vardı. Kızgın mıydı? Korkmuş muydu? Şu anda karşımızda bu kadar sakin ve durgun olamayacak kadar kısa sürede çok şey öğrenmişti.

"Fikrini değiştiren ne oldu?" diye sordu bana. "Ona yardım etmek konusunda... O bir erkek mi?"

Dilim ağzımda düğümlendi ve diğer iki kadının bakışlarının farkında olarak kaskatı kesildim. Ama gerçek basitti ve dün geceden sonra her kelimesini Lillian'a borçluydum. "Burayı seviyorsun. Sen... minnettarsın. Ve seni alıp götürmek, Birsha'nın Yıldız Malikânesi'ni yok etmesine izin vermek seni mutsuz ederdi."

Lillian'ın eli parmaklarımın arasında döndü ve kalbim boğazıma fırladı, kendi parmakları benimkilerle birleşene kadar nefesimi kısa süreliğine kesti. Başını Magdalena'ya doğru çevirdi.

"Ev güvende mi, yoksa... Grendel gibi bir şey geri mi dönecek?" "Dün geceki savaşı kazandık," dedi Khepri gururla alay ederek.

Öne doğru eğildim ve Lillian bana doğru döndü. "Başka bir ruhun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, doveling," diye mırıldandım. "Burada, bu evde ya da başka bir yerde. Ama burada müttefiklerimizin gücüne ve daha iyi bir korumaya sahibiz."

Seni baştan çıkarma nedenimi öğrendikten sonra hâlâ benimle birlikte olmak istiyorsan, diye daha özel olarak düşündüm. Gerekirse onu geri kazanacaktım, kararlıydım.

Ama endişelerime rağmen Lillian'ın eli benimkini sıktı ve yavaşça başını salladı.

"Seni bu kadar uzun süre karanlıkta tuttuğum için özür dilerim sevgilim," dedi Magdalena, sesi kısa bir süre titredikten sonra tekrar güçlendi, "ama riskler şansımızı engelleyecek herhangi bir şeyi göze alamayacak kadar yüksekti."

"Tüm bunlar hakkında ne düşünmem gerektiğinden henüz emin değilim, başımı döndürüyor," dedi Lillian, sesini sanki haklılığını kanıtlamak istercesine hafifleterek. "Var mı... daha fazlası var mı?"

"Dahası da olacak," dedi Khepri ve ben doğrudan ona bakabilmeyi diledim.

"Bu konuda bilgilendirilecek ve korunacaksınız," dedim. "Tabii benim vahşi küçük kukum

başka bir devî boğazından bıçaklamak istemezse. Bana verdiği *gururla, daha* önce hiç böyle bir

daha önce."

Malikâneye döndüğümde Lillian'ı iğrenç Grendel'in pençesinde gördüğümde hissettiğim başlıca duygu yıkıcı bir öfkeydi. Onu yalnız bıraktığım için kendime, bana ait olanın peşinden bir canavarı göndermeye cüret ettiği için Birsha'ya, Magdalena'ya ve Lillian'ı savunmasız bırakan sözde planına. Grendel damarlarındaki zehrin ateşini tattıktan ve son nefesinde bakışlarımla buluştuktan sonra ve Lillian'ı yıkayıp temizledikten, yaralarını inceledikten ve onu kollarımda güvenle tuttuktan sonra, gururun yanması yükselmişti.

Bu sessiz, meraklı, narin kadın dünyanın en korkulan canavarlarından birinden, hem de kendisinden en az beş kat büyük birinden kan almıştı. Vahşiydi ve benimdi.

Lillian, "Sanırım bir sonraki dövüşte oturmak istiyorum," diye mırıldandı.

"Elbette. Sizi tehlikeye atmak gibi bir niyetimiz asla olmadı," dedi Magdalena.

Ama bırakmışlardı. Birsha için casusluk yaptığımı bile Lillian'ı bana emanet etmişlerdi. "Seni odana geri götürmek istiyorum, yeterince dinlenmedin," diye mırıldandım ona.

Lillian hevesle başını salladı, göğsümdeki endişe düğümü bir santim daha gevşedi ve benimle birlikte kalktı, yanıma geldi ve onu kapıya kadar götürmeme izin verdi.

Ayrılmak üzere hareket ettiğimizde Magdalena, "Gerçekten üzgünüm Lillian," dedi.

Sırtımız yaşlı kadınlara dönükken, Lillian'ın omuzları kolumun altında gerildi ve çenesinin sıkıldığını fark edebildim.

"Anlıyorum ve başarılı olmana sevindim," diye mırıldandı Lillian, yanıma daha da yaslanarak.

Kapı arkamızdan kapandı ve koridorlarda sessizce yürüdük, ev elfleri, misafirler ve malikâne sakinleri koridorları kirleten hafif enkazı temizlemeye çalışıyordu. Lillian'ı aceleyle hepsinin yanından geçirdim ve merdivenlerden yukarı çıktım.

"Odalarınıza öğle yemeği sipariş edeceğim," dedim. "Herkes meşgul."

"Birileri zaman yaratacaktır."

"Marius," dedi Lillian iç çekerek, onu yatak odasına götürürken, aceleyle gözümün üstündeki kumaşı çıkardım.

"Oraya kendim gideceğim eğer-" Lillian'ın elleri kollarımı kavrayınca durakladım, onu tekrar görebildiğim için içime çektim. "Muhtemelen bana kızgın olduğumu biliyorum ama-"

Lillian kaşlarını çatı. "Sana kızgın mı?"

"Seni... aldattığım için," dedim dikkatlice, başparmağımla kaşlarını çatmak için uzandım. Kıpırdanmak ya da dizlerimin üzerine çöküp ellerini ellerimin arasına alarak beni affetmesi için yalvarmak istedim.

"Beni ne zaman aldattın?" Lillian sordu.

"Buraya neden geldiğimi sormuştun."

Lillian oflayıp puflayarak döndü ve beni kolumdan tutup yatağın kenarına oturmaya sürükledi. "Bir casus rolü oynuyordun, tabii ki bana bu kadarını söylemeyecektin. Marius, sen..." Dudakları aralandı ve sonra mücadele içinde büküldü ve ben onun önünde bekledim, nefesimi tuttum, düşüncelerini bölmek için kendimi hareketsiz tuttum. "Buraya tekrar çıkıp gitmek ve tüm bu evi kendi çıkarların için feda etmek niyetiyle geldin."

"Kıyaslandığında değersiz bir kazanç olurdu-"

"Ve bunun yerine, burada fikrinizi tamamen değiştiren bir şey buldunuz ve pazarlığınızdan vazgeçtiniz ve-"

"Seni kürek çekerken buldum," diye nazıkçe düzelttim, bir elimi çenesini tutmak için kaldırdım, haftalar boyunca takıntı haline getirdiğim o ince ve kırılğan yüz hatlarını inceledim.

Lillian'ın cevap gülümsemesi alaycıydı ve dokunuşuma doğru eğildi. "Beni benden çalabilirdin,

ama bunun yerine kendi arzularımı dikkate aldın, kendini riske attın ve benden sana kızmamı mı bekliyorsun?"

"Dün geceden sonra seni kaçırmamanın daha iyi bir seçenek olduğundan emin değilim," diye itiraf ettim kaşlarımı çatarak. Lillian uzandı ve elimi kendi eliyle kapattı, parmak uçları parmak eklemlerimi okşadı.

"Belki, ama bu kadarını bilemezdim. Senin babam ya da Gerald gibi olduğunu düşünürdüm ya da... Magdalena bile beni planlarında senden daha az önemsiyordu, Marius," dedi usulca. "Ben bir savaşçı değilim ama ne olursa olsun, bu savaşta doğru tarafta olduğumuzu düşünüyorum. Yine de tekrar silaha sarılmamayı tercih ederim."

Tısladım ve ellerimi sadece onu yataktan kaldırıp kucağıma çekecek kadar ondan çektim. "Ben de bunu tercih ederdim, güvercinim," dedim, çenesini hafifçe ısırarak için eğildim, çürük yanağına dokunmamaya dikkat ettim. "Ve eğer birlikte saklanmayı tercih ederseniz, bize en iyi muhafızların olduğu en güvenli yeri bulacağım. Gerekirse bizi duvarla çeviririm." Eğildim, Lillian'ı yavaşça yatağa geri yatırdım, gülümsemesi sakın ve yumuşaktı, ancak gözlerinin altındaki koyu halkalara bakmaktan kendimi alamıyordum. Yakında solacaklardı, bundan emin olabilirdim.

"Sen başkalarının varlığını unutana kadar günlerimizi sana özel olarak tapınarak geçireceğim," diye yemin ettim ve bir öpücük için eğildim.

Lillian kaskatı kesilip doğrulmaya çalışmadan önce, "Güvercin diye bir şey olmalı," diye düzeltti.

"Oh, Marius, o

."

"O iyi, doveling," diye yatıştırdım, alnına yumuşak bir öpücük kondurmak için uzandım. "Emin oldum. Sakın olduğu kadar

Hiç. Hasta. Bizi görmek için acele etmiyor."

Lillian içini çekti ve yüzüne ve boğazına nazik öpücükler kondurmak için tekrar yer değiştirdiğimde dudakları kıpırdadı. "Beni buraya dinlenmem için getirdiğini söyledin ama sana inandığımdan emin değilim."

"Dinleneceksin," dedim, onu öpmeyi bırakmak için hiçbir hareket yapmadan, dudaklarını kısa bir süre gagaladım. "Hiçbir sürem olmadığını bilmek hoşuma gidiyor. İstedğim sürece tamamen bana aitsin..." Bunun üzerine aklıma rahatsız edici bir düşünce geldi ve kısa bir süre doğrulup Lillian'a baktım. "Başkalarını istemiyorsun, değil mi?"

Lillian güldü. "Tanrım, Marius, bir başkasıyla ne yapardım? Onu nereye koyacağız?" Homurdandım, ama ellerim beline biraz fazla sıkıca yapıştı ve kendime nazik olmam gerektiğini hatırlatmak zorunda kaldım. Lillian sırttı, yavaşça uzandı ve elleriyle yüzümü buldu, dokunuşuyla beni inceledi, alnımdaki gergin çizgiyi buldu ve parmak ucunun tek bir fırçasıyla düzeltti. "Ayrıca, benim zaten bir favorim var."

Mırıldandım ve eğildim, dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdirdim. "Sen benimsin, doveling."

"Tamamen," diye fısıldadı öpücüğün içine, ağzımı tenine bir kez daha bastırmak için boynunu bükte.

Tamamen.

Kendi boynumu riske atmamak için Birsha'yla ucuz bir pazarlık yapmıştım, çirkin bir anlaşma için perişan ödülleri. Elde ettiğim hazineyi hak etmiyordum ama Lillian'ın bunu bilmesine asla izin vermeyecektim. O *tamamen benimdi*. Bu iyiydi çünkü.

Yavaşça ondan uzaklaştım, o geniş ve güzel dudaklarına, gözlerinin dalgalanan gümüş kürelerine, hala zehrimin ısırtığıyla işaretlenmiş uzun ve zarif boğazına baktım.

"Seni seviyorum, doveling."

Lillian'ın yanaklarına renk geldi ve bir önceki gecedan kalan küçük gerginlik ipleri ifadesinden çözüldü, vücudu bana doğru kıvrıldı. "Seviyor musun?"

"Evet."

Gülümsedi ve derin bir nefes alıp kelimeleri içine çekerken gözleri kapandı. Elimi okşadım

Başparmağımı göğsünün yan tarafına sürttüğümde titredi. "Mmm, bunu duymak çok güzel," dedi.

Güldüm, kaşlarım havaya kalktı. "Oh, öyle mi? Ben senin en sevdiğinim ve seni sevdiğimi duymak çok güzel, öyle mi?" Sırttı ve başını salladı.

"Ve hepsi bu mu, doveling?" Köprücük kemiğini ısırarak ve eteğini bacaklarından yukarı çekmek için eğilerek onu ittim.

"Bir soru mu sordunuz?" diye sordu kahkahasını bastırarak.

Homurdandım ve dün geceki olaylardan dolayı zaten morarmış olan sevgilime şaplak atmayı öğretmenin kötü bir davranış olup olmayacağını merak ettim.

"Az önce sana kızmam gerektiğinden bahsettin," dedi Lillian, küçük bir kıkırdama kaçarak. "Belki de... bunu telafi etmelisin."

Sırttım ve zehrimi ağzıma doldurdum. Dizlerimin üzerinde doğruldum ve Lillian'ın eteklerini beline kadar iterek dudaklarından şok olmuş bir nefes çıkmasını sağladım. "Oh, yapmalı mıyım?"

"Yani, eğer duymayı beklediğin bir şey varsa-" Aralarına yerleştiğimde Lillian'ın bacakları iyice gerildi, dudaklarımı seksinin tatlı yapraklarına bastırmadan önce zaman kaybetmedim. Elleri boynuzlarımın etrafını sarmak için aşağı uzanıp beni daha yakına yönlendirirken inledim, dilimle onu yaladım. Lillian ağzıma doğru eğildi. "Oh, sanırım bu şekilde kelimeleri çok çabuk kazanmalısın."

Meydan okumasına güldüm, klitorisini öptüm ve sonra dudaklarımın arasında kabaca emdim, inlemesiyle ödüllendirildim.

Tamamen onun olmuşum. Tamamen vurulmuşum. Bu kadına tamamen aşkıttım.

A F T k R V O R D

Sevgili okuyucu,

Daha fazla canavara ve onların aşklarına mı ihtiyacınız var? Asterion ve Conall gibi erkekleri ya da Yedi Peçe'den kaçan bazı insanlara ne olduğunu mu merak ediyorsunuz? Merak etmeyin, Cazibeli Canavarlar serisinde bir kitap daha kaldı!!! İletişimde kalmak ve yakında çıkacak olan Krallarla Sığınak, Baştan Çıkarıcı Canavarlar Üçüncü Kitap'ın tanıtımlarını ilk okuyan ve karakterleri hakkında bilgi edinen siz olmak istiyorsanız, Facebook grubum [Kathryn's Moongazers'a](#) katılmanızı şiddetle tavsiye ederim!

Gördüğünüz gibi bu dünyada neden romantizmden daha fazlasını yazmaktan da gerçekten keyif alıyorum. Sanctuary with Kings, Birsha ile olan kapsamlı çatışmayı seri için tamamlayacak, ancak bu dünyada en az bir novella daha yazmayı umuyorum. Umarım bu size de benim kadar keyif verir!

Bu arada çok sevgiler, Kathryn
Moon

A C f l U O V 1 k D G M k U T S

Teşekkür ederim:

Benim için bu inanılmaz kapağı yapan Merry Book Round'dan çok sevgili Francesca.

Bookish Dreams Editing'den Meghan, hassas düzeltmenim.

Whoop, asistanım, sevgilim, bocalamaya başladığımda ikinci beynim.

Her müstehcen ve eğlenceli adımı alkışlayan muhteşem Moongazers'ım. Rooksgrave'i bulan ve nasıl hayal edeceğimi bile bildiğim bir başarının çok ötesinde patlamasını sağlayan TikTokers!

Bir kızın tanıyacak ve düzenli olarak konuşacak kadar şanslı olabileceği en harika kadınlardan oluşan yazı paketim!

Ve son olarak, Pennsylvania'daki köstebek gibi deliğimden çıktığımda benimle parti yapan ve geri dönmek zorunda kaldığımda bana atıştırmalıklar getiren harika ailem ve yakın arkadaşlarım.

TAMAMLAYICI OKUMALAR

Kütüphanecinin Cadılar Meclisi Serisi

Yazılı

Savaşçıl

ar

Scrivens

Ancients

Standalones

İyi İşler Aya

Hükmeder

Say Your Prayers - Crystal Ash ile birlikte
yazılmıştır Secrets of Summerland

The Sweetverse

Baby + the Late Night Howlers

Lola & the Millionaires - Birinci

Bölüm Lola & the Millionaires -

İkinci Bölüm Bad Alpha

İnanç ve Çıkmaz Sokak Şeytanları

Sol & Lune

Kitap 1

Kitap 2

Açlığın Mirası Üçlemesi

Kraliçe'nin Çizgisi

Prenses'in Seçilmiş

Krallığın Tacı

SERİ DEVAM EDİYOR

Tatlı Bezelye Gizemleri

Fırıncının Riskli Ritüeller Rehberi

Örgücünün Erkek Arkadaşları Defetme
Rehberi

Cazip Canavarlar
Rooksgrave Malikanesinde Bir Leydi

The Company of Fiends

Sanctuary with Kings (2023'te çıkacak)

Romanlar

Yıldız Malikanesi'nin Basilisk'i

Grace House'un Koruyucusu (geliyor...??)

Monster Smash Ajansı

Ork ile Oyunlar

Gargoyle için Uluma (2023'te çıkacak)